

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

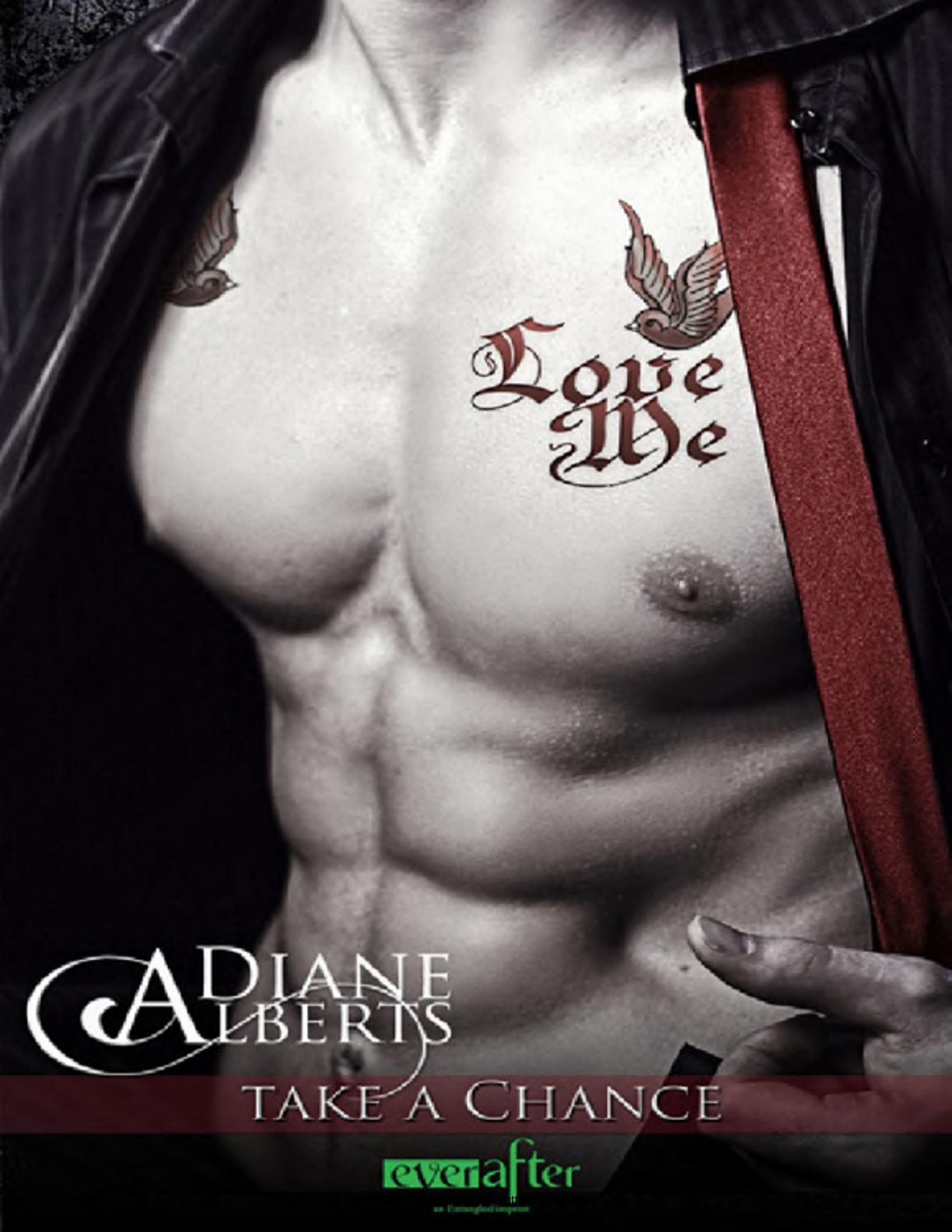
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

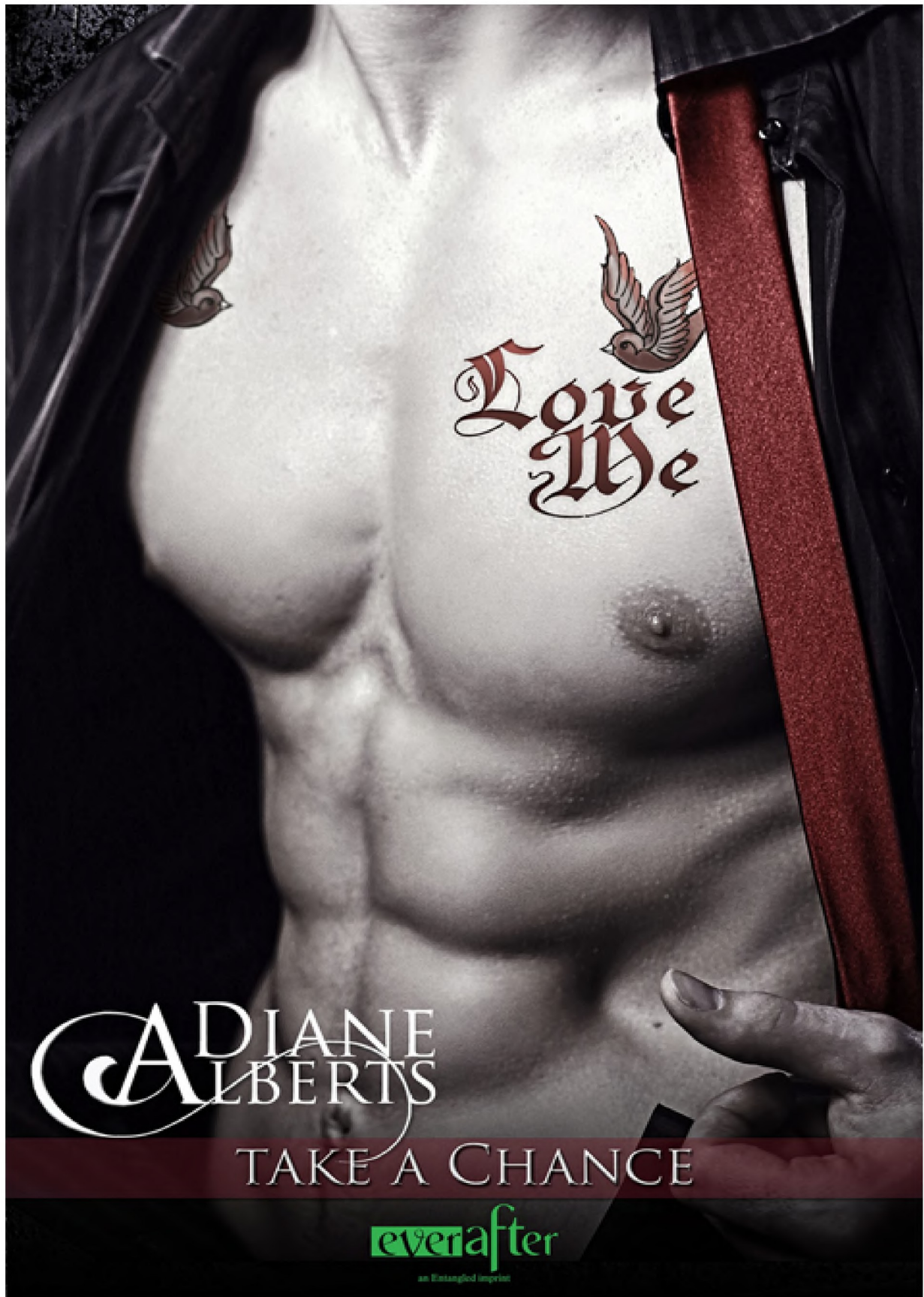
Love
Me

ADIANE
ALBERTS

TAKE A CHANCE

everafter

an Everglow imprint

Sev Beni

ŞANSIN/DENE

Diane Alberts

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı © 2013 Diane Alberts'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
2614 South Timberline
Road Suite 109
Fort Collins, CO 80525

www.entangledpublishing.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Editör: Shannon Godwin Kapak
tasarımı: Karen Phillips

Ebook ISBN 978-1-62266-140-4

Amerika Birleşik Devletleri'nde Üretilmiştir

Birinci Baskı Mayıs 2013

Yazar, telif hakkı veya ticari marka statüsünü kabul eder ve

Bu kurgu eserde adı geçen aşağıdaki kelime markalarının ticari marka sahipleri: Ruby Tuesday's, Jameson, Carrie, Microsoft PowerPoint, Bellagio, Taser, Nintendo 3DS, Sharpies, Domino's, Transformers, Megatron, Optimus Prime, iPod, Cocoa Puffs, Advil, Thomas the Tank Engine, Windex, Harry Potter, Call of Duty, Big Mac, iPhone, Netflix, Lana'i Resort, Oompa Loompa ve Meijer.

Bu annem ve babama gidiyor. Hikâye ve şiir yazma alışkanlığımı ilk destekleyen sizdiniz ve geç saatlere kadar kitap okuduğum için bana hiç bağırmadınız. Neredeyse hiç.

Diane Alberts Yazarının Diğ er Kitapları

Bir Œartla İlahi

Olarak

MahvolmuŒ

Sahtekarlık

Œanslı dene Serisinin Diğ er Kitapları

Dene Beni

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm

Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm

Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm

Sonsöz Birinci

Bölüm

Yazar Hakkında

Birinci Bölüm

Thomas Jones, Ruby Tuesday's'e tükürme mesafesindeki son noktaya park etti, kiralık kamyonetinin sürücü koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Bu baş ağrısına iyi gelmedi. Sekreteri her zaman mutlu olduğu yeri bulmasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu, oysa siniri gözlerinin etrafında sıkışık çizgiler halinde birikmeye başladığında ve çenesi demir yığını gibi hissettiğinde. Peki şu anda onu ne mutlu ederdi? Beyaz kum, mavi okyanus, sıcak güneş, soğuk bir Jameson shot.

Mükemmel.

Ama gerçekten orada değildi ve gerçekten mutlu değildi. Mutlu olmaya yakın bile değildi. Şu anda Bitter Bulvarı ile beş dakika içinde hayatının en önemli toplantısını yapacağı restoranın önündeki bu kuru, tozlu Vegas otoparkı arasında *mutsuzluk* daha çok onun mahallesiydi.

Vegas'tan nefret ediyordu. Aylar içinde altıncı kez Vegas'a *dönmekten* nefret ediyordu. Kız kardeşi bu kahrolası şehirde yaşarken şirketin iş gezileri için gönüllü olmuştu. Ama şimdi Erica en iyi arkadaşıyla evlenmiş ve Kaliforniya'daki üs konutlarında yaşarken, Thomas hâlâ ucuz içki, hafifmeşrep kadınlar ve hayal kırıklığının pis kokusuyla dolu bir şehre seyahat etmek zorunda kalmıştı.

Tüm kariyeri bu toplantıya, Brianna Faulk'a ve Golden Hand Casino ile yapacağı sözleşmeye bağlıydı. Bayan Faulk'u kumarhanesinin pazarlama bütçesi ve marka imajı konusunda şirketine güvenmeye ikna edemezse, şık köşe ofisine ve kurumsal gider hesabına veda edebilirdi.

Vegas'a yerleşip Brianna Faulk'u kazanması gerekiyordu, yoksa kariyeri saniyeler içinde yükselen yıldızdan tükenmişliğe dönecekti. Kadınla hiç tanışmamıştı ama şimdiye kadar biraz fazla zor olduğunu kanıtlamıştı. Şirketinin Vegas pazarına açılmak için ihtiyaç duyduğu dayanak noktası oyken, kendini adamaya biraz fazla isteksizdi. Thomas burada devreye girdi.

Kamyondan indi, takım elbisesini düzeltti ve kalabalık kaldırımından restorana doğru ilerledi. Sarışın bir kadın, sanki ona karşı kişisel bir garezi varmış gibi telefonunun ekranını kaydırarak ve nefesini tutarak mırıldanarak yanına geldi. Kadının aynı anda hem yürüyüp hem de mırıldanması dikkatini çekmişti; dikkat etmezse önündeki gazete kutusuna doğru yürüyeceği gerçeği de öyle.

Ona dikkat etmesini söylemek için ağzını açtı ama sonra başını salladı. Düzgün yürümeyi bilmiyorsa bu onu ilgilendirmezdi. Sokağa düşüp ezilmeden önce kafasını kaldırıp kutuyu göreceğinden emindi... değil mi? Yine de onlar yürürken bir kez bile kafasını kaldırıp bakmadı. Sonunda kutuya bir adım yaklaştıklarında içten içe küfretti ve çarpmasını engellemek için koluna uzandı. Ne yazık ki adam sola doğru uzandığında kadın sağa savruldu ve ikisi de geriye doğru tökezledi.

Onu kollarının arasına aldı, iri göğüsleri göğsüne çarptı. Kız kollarına yapışmış, pembe yanaklarıyla şaşkınlıkla ona bakıyordu. Kırmızı, gür ağzı mükemmel bir *o* şeklinde yuvarlandı ve utanç ve hayal kırıklığı karışımıyla ona baktı. Gözleri buluştuğunda ikisi de donakaldı, nefesleri tutuldu. Yakından ve kişisel olarak daha da çarpıcıydı.

Giydiği koyu renk, sert takım elbise keskin hatlı bir iş kadını olduğunu söylüyordu ama takım elbisenin gizleyemediği bir yumuşaklık ve duygusallık vardı onda. Yatak odası gözlerinden kalçalarının esnek, bereketli kabarıklığına kadar 1950'lerin pin-up kızlarından biriydi. İstediklerini elde etmek için o uzun kirpiklerini ne sıklıkla kırptığını ya da bir erkeği hazırlıksız yakalamak için geniş göğüs dekoltesini ne sıklıkla gösterdiğini merak ediyordu.

Onu bir daha göremeyeceği için şükretmekten başka bir şey yapamadı. O da *tehlike* alnına damgasını vurdu.

Kız adamın kollarında kıpırdandı, yanakları daha da kızardı ve iPhone'u kaldırırma çarptı. Plastiğin kaldırırma çarpma sesi, ikisini de hareketsiz kılan büyüü bozdu. Adam onu bıraktı ve kadın nefesinin altında küfretti. Telefonunu almak için eğildiğinde, kaşları çatılmış bir halde yerden ona baktı. "Nereye gittiğine gerçekten dikkat etmelisin. Beni devirebilirdin."

Kaşlarını kaldırdı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Kadının küstahlığı vardı. Onu ezmiş, sonra da bunun için ona bağırması mıydı? "Ben yürüdüğüm yere dikkat ediyordum ama *sen* etmiyordun. Seni yakalamaya çalışıyordum."

"Ne?" Ayağa kalktı ve sanki kafası bulutlarda olan oymuş gibi *ona* baktı. "Düşmeyecektim. Başından beri nerede olduğumu biliyordum."

"Belli ki," dedi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kadının ona karşı duyduğu hayal kırıklığı nedense onu eğlendiriyordu. "Pekâlâ. Dersimi aldım. Bir dahaki sefere işlek bir yolda düşmek üzere olan bir kadın gördüğümde gitmesine izin vereceğim."

Kızardı. "Hayır. Tabii ki hayır. Beni yakalamaya çalışman çok hoştu." Ona hızlıca bir bakış fırlattı, sonra başını eğdi. "Ah, teşekkürler."

Sırıttı. Bunu gerçekten söylemek istemiyormuş gibi görünüyordu ama yine de söylemesi gerektiğini düşündü. "Lafı bile olmaz."

Eliyle restoranı işaret etti. "Şey, gitmem gerek."

"Tamam." Sırıışı genişledi. "Önünüzdeki engellere dikkat edin."

Gözlerini devirdi. Gerçekten gözlerini devirdi. "Evet. Teşekkürler. Bundan sonra katil gazete bayilerine dikkat edeceğim."

Kadın aceleyle uzaklaştı ve Thomas orada durup onun gidişini izledi. Kalçaları ona gösterdiği tavır ve küstahlıkla sallanıyordu ve Thomas gözlerini ondan ayıramıyordu. Kız köşeyi dönene ve artık onu göremeyene kadar gözlerini kaçırmadı ya da hareket etmedi.

Ancak o zaman bu tuhaf karşılaşmadan sıyrıldı ve restorana kadar olan mesafenin geri kalanını yürüdü. İç çekerek restoranın tuvaletine girdi.

gölgeli serinlik. Elinde bir yığın menü ve aşırı neşeli bir gülümsemeye bir hostes yaklaştı. "İki tane, efendim?"

Ev sahibesinin arkasındaki yemek salonunu taradı ve hangi ev sahibinin olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

Brianna olabilirdi. Tahmin yürütemeyeceği kadar çok yalnız oturan kadın vardı. "Saat dörtte bir toplantı için rezervasyonum var."
_"

"Oh, Brianna Faulk ile mi? O zaten burada."

Neden kadınlar hep erkeklerin cümlelerini tamamlıyordu? Erkeklerin onların yardımı olmadan bir düşünceyi tamamlayamayacağını mı düşünüyorlardı? Bir gülümseme yapıştırdı. Bazı günler o kadar çok gülümsüyordu ki yüzü acıyordu. Ve bir kez bile *ciddi değildi*. Pazarlama konusunda iyi olmak gibi bir niyeti hiç olmamıştı ama eski karısı onunla yatmaya başlayınca...

En azından yapacak bir şeydi. Kendini içine atabileceği bir şey. Nicole'ün pek çok sevgilisinden birini bulup hastanelik etmezdi. "Evet, o olabilir."

"Beni takip edin." Hâlâ Thomas'ın zevkine göre biraz fazla "*gel de al beni, koca oğlan*" edasıyla gülümseyen ev sahibesi onu yemek alanının ortasından geçirerek arka taraftaki daha özel oturma yerlerine götürdü. Köşedeki bir kabine başıyla işaret etti. "Partiniz sizi orada bekliyor. Bir garson birazdan sizinle ilgilenecek."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve yanından geçip gitti. "Bayan Faulk?"

Bayan Faulk arkasını dönmüştü ve tek seçebildiği omuz hizasındaki sarı saçları ve iş takımının düzgün dikilmiş dikişleriydi. Son derece tanıdık bir takım. Kafa derisi karıncalandı ve biraz bocaladı. Bu olamazdı...

Bayan Faulk ayağa kalktı ve yüzünü ona döndü. Evet, oydu. Onunla göz göze geldiğinde gülümsemesi kayboldu. "*Sen mi?*"

Thomas ayaklarının üzerinde kaydı. "Ben."

Çabucak toparlandı ve gülümsedi. Sakin ve çekingendi. Kendisini yakalamaya cüret ettiği için ona bağırان küçük ateşböceği gibi değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun iş dünyasından anlayan halinden çok, ateş püsküren halini seviyordu. "Peki

Kendimi düzgünce tanıtmama izin verin. Ben Brianna Faulk, Golden Hand Casino'nun İdari İşletme Müdürüyüm."

Kibar, pratik bir gülümsemeye elini uzattı. Elini tutmak istedi. profesyonel, o zaman? Bazı nedenlerden dolayı istemedi. Yapması *gerektiği* halde. "Ben Thomas Jones, MotoTek'ten. Gündüzleri pazarlama yöneticisi. Geceleri kadın kurtarıcısıyım."

Bunu söylerken bile kendini aptal gibi hissetti. Thomas Jones Vegas'ta mı? Kulağa aptal bir taklitçi gibi geliyordu. Yarı yarıya onun için şarkı söyleyip söylemeyeceğini soran alaycı bir yorum yapmasını bekliyordu. Ama o sakın ve profesyonel tavrını sürdürdü.

"Ah. Evet. Elbette." Elini sıktı, teni yumuşak, tutuşu sıkıydı. Yüzü biraz kızardı ve alt dudağını ısırıldı. Adam onun ukalaca bir cevap mı vermeye çalıştığını merak etmekten kendini alamadı. "Kurtarılmaya ihtiyaçları olmadığına bile mi?"

Ah. Evet. Öyleydi.

"O zaman bile." Karşısındaki dolgulu vinyl mindere kaymadan önce samimi bir şekilde onun yerine geçmesini bekledi. Evrak çantası yere düştü. Kravatını düzeltti. "Sizinle resmi olarak tanışmak bir zevk."

"O zevk bana ait." Dudaklarının *zevkin* üzerinde yuvarlanma şekli, dikkatini bordo tonlarına boyanmış tatlı kırmızı bir cazibeye sahip olan ağzına çekti. Bakışları masaya kaydı ve onun kollarında hissettiklerini zihninden kovmaya çalıştı. Ama işe yaramadı.

Onu izlerken yakaladı, ela gözleri okunamıyordu, yoğundu. Onun bakışlarına tereddütsüz karşılık verdi. Alnında soğuk bir kavis ve eğlenen bir gülümsemeye başını hafifçe salladı ve menüsünü aldı. Bir süre sonra o da onu takip etti.

Boğazını temizledi. Ona karşı duyduğu bu inkâr edilemez çekimi üzerinden atması ve kafasını tekrar işe vermesi gerekiyordu. "İşe koyulmadan önce sipariş verelim mi?"

"Benim için sorun olmaz," dedi. Ama ona bakmadı
Menü. Gözlerini *ondan* ayırmadı. Güldü ama zoraki bir gülüştü. "Benim

itiraf etmeliyim. Bu çok garip bir durum."

Menüsünü kapattı ve kaşlarını ona doğru kaldırdı. Onun kendisinden rahatsız olduğu kadar o da kendisinden rahatsız mıydı? "Nedenmiş o?"

"Sokakta sana bağırdım," dedi, yanakları pembeleşmişti. "Normalde iş toplantılarıma böyle başlamam."

"Ah." Aralarında eliyle işaret etti. "Peki, belki bu bize bir avantaj sağlar?"

Kadın ona bakakaldı. "Nasıl yani?"

"Buzlar çoktan kırıldı. Şimdi bana istediğin kadar bağırabilirsin ve ben buna hiç şaşırmayacağım."

Ağzını açtı ve sonra kapattı. "İş toplantılarında size sık sık bağırırlar mı Bay Jones?"

"Her zaman. Ben çekilmez biriyim, ama sonunda bunu anlayacaksın. öğle yemeği." Ona gülümsedi ama bu sefer gülümsemek istediği için gülümsemedi. Bu kez, içindeki pazarlamacının tüyleri diken diken olmuştu.

O temizlendi onu Boğaz ve önlendi onu Gözleri. O yapılmış onu rahatsız etti. "Daha önce hiç Vegas'a gittiniz mi, Bay Jones?"

"Lütfen. Sanırım zaten ilk isim bazında anlaşıyoruz, değil mi?" O kravatını çekiştirdi. Bu şey neden bu kadar sıkıydı? "Bana Thomas de." Başını eğdi. "O zaman sen de bana Brianna de."

"Merhaba." Garson kız not defterini çıkardı. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Thomas Brianna'ya doğru işaret etti. "Önce bayanlar."

"Uh." Brianna'nın yanakları kızardı. "Diyet alayım, lütfen."

"Viski, taşsız," diye mırıldandı Thomas. Bakışları kadının nabzının zincirin dayandığı yumuşak çukura çarpışına takıldı. "Sen de sipariş vermeye hazır mısın?"

Brianna başıyla onayladı ve menüyü garsona uzattı. "Yağsız İtalyan soslu ev salatası lütfen."

Thomas kaşlarını kaldırdı. Kadınlar neden hep cılız salatalar yemekte ısrar ederlerdi? Ne zaman? "Pastırmalı çizburger ve patates kızartması alacağım. Orta pişmiş olsun."

Garson kız ikisini yalnız bırakarak uzaklaştı. Thomas kabinde arkasına yaslandı ve parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi. Brianna'nın bakışları aşağı doğru inip karın kaslarında gezindiğinde, sırtmamak için kendini zor tuttu. En azından bu toplantıda dikkati dağınık olan tek kişi o değildi.

Brianna saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve adam yüzük parmağında alyans olup olmadığını kontrol etti. Çıplaktı ama bir zamanlar yüzüğün olabileceği yerde hafif bir yanık izi vardı. *İlginci.*

Parmaklarını masaya vurdu. "Soruma hiç cevap vermedin."

Son konuştukları konunun ne olduğunu bulmak için beynini zorladı ama bir şey bulamadı. "Tekrar eder misiniz lütfen?"

"Daha önce Vegas'a gittin mi?"

"Oh. Evet, çok." Kadın beklentiyle ona bakmaya devam edince, adam devam etti. "MotoTek için birçok kez buraya geldim, burada bir uydu ofis kurmamızın nedenlerinden biri de bu. Ayrıca kız kardeşim de eskiden burada yaşırdı."

Son kısmı neden eklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Kız kardeşinin Vegas'ta yaşamasından ona ne? Aptal.

Ona gülümsedi. "Öyleyse, nereye gideceğin konusunda herhangi bir işarete ihtiyacım yok.

bu gece iyi vakit geçirmeye gidelim mi?"

Neredeyse boğuluyordu, zihninde onun kendisine iyi vakit geçirttiği görüntüler canlanıyordu. Her nasılsa, yatağında çıplak yuvarlanmanın onun önerdiği şey olduğunu düşünmüyordu. Kendini toparladıktan sonra onun bakışlarını yakaladı. "Bana eşlik etmeyi mi teklif ediyordun?"

"Hayır," diye kekeledi. "Birkaç sıcak nokta önerecektim."

"Yazık. Bu gece yanımda olmanı çok isterdim. Nereye gittiğine dikkat ettiğinden emin olmak için sana göz kulak olabilirdim."

Vahşi bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Seni temin ederim ki erkeklere ihtiyacım yok. yürümek için denetim."

"Yine de, bu gece senin yanında olmak isterim." Ona gülümseyerek eğildi. Kızın gözleri irileşti ve derin bir nefes aldı. Adam onu nasıl

İnsanları okumak. İnsanları okumak onun işiydi. Peki ya şimdi? Kendisiyle ilgilenen bir kadın gördü. "Ne diyorsun, Brianna?"

Dudaklarını büzdü ve gözlerini ona dikti. "Asılıyor musun Bay Jones?"

"Thomas," diye düzeltti. "Peki ya öyleysen?"

"O zaman sana durmanı söylemek zorundayım," dedi gözleri parlayarak. "Buraya iş için geldik, zevk için değil."

Parmağını salladı. "Ah, ama bunu kendin söyledin. Bundan *önce* tanışmıştık, yani bu farklı."

"Haklısın. Çekilmez birisin." Kız ona pis bir bakış attı ama bu sadece gösteriş içindi. Tartışmalarının her saniyesinden en az onun kadar zevk aldığını söyleyebilirdi. "Öğle yemeğini beklerken teklifinize bir göz atabilir miyim?"

"Elbette," dedi, sesi zengin ve derindi.

Koltuğunda kaykıldı, bacak bacak üstüne attı ve sonra yeniden bacak bacak üstüne attı. "Teşekkür ederim."

Dik oturdu ve teklifini çıkarıp bir kopyasını ona verdi, bir kopyasını da not almak için kendine ayırdı. Çantasından bir çift okuma gözlüğü çıkardı ve birkaç dakika boyunca belgeyi inceledi. Sessizce arkasına yaslandı ve ona formu okuması için gereken zamanı tanıdı. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu izleme fırsatından yararlandı.

Ve gördükleri hoşuna gitti. Belki de çok fazla. En son ne zaman bir kadından bu kadar kaçınılmaz bir şekilde etkilendiğini biliyor muydun? Nicole'den Önce olmalı. Kalp meselelerinin hayatının dışında kalmasının daha iyi olacağına karar vermeden Önce.

Nicole ile genç yaşta evlenmişti. Sonsuza dek mutlu olmanın perimallerinin dışında da var olabileceğine inanacak kadar aptalken. Nicole onun kalbini almış ve çamura batırmıştı. Yatak odasına erkek üstüne erkek girmişti ve o bunu durduramayacak kadar güçsüzdü. Çekip gitmek için çok zayıftı... ona bir şans daha vermek için çok hevesliydi.

Ancak en yakın arkadaşını kendisine saldırmakla suçlayınca kendini kaybetti. Ne yazık ki dönüşümü çok geç olmuştu. Yanında olan tek kişiyi çoktan kaybetmişti. Thomas, Jeremy'nin kendisini anlayamayacağı kadar aşağılık bir şeyle suçladığı zaman gözlerindeki ifadeyi asla unutamayacaktı. Ve daha da kötüsü? Bu süreçte kız kardeşinin kalbini kırmıştı. Thomas suçlamalarıyla onu kaçmaya zorlayana kadar Jeremy'yi sevmişti.

"Ne kadar zamandır MotoTek için çalışıyorsun Thomas?" Brianna ona baktı, gözleri odaklanmış ve berraktı. Sesi onu geçmişten koparıp aldı ve azımsanmayacak bir minnettarlıkla ona odaklandı. Bir kez berbat geçmişini anımsamaya başladığında, anıları ait oldukları yere, zihninin gerisine, kilit altına itmek zor olabilirdi.

Ama bugün yapması gereken bir iş vardı. Öne doğru eğildi ve kollarını göz teması kurarak masaya oturdu. İnsanların ona asla hayır dememesinin bir nedeni de buydu: göz teması. Bu onları rahatsız eder, zor durumda bırakırdı. Düzgün düşünemezlerdi ve o da onları ele geçirirdi. Av gibi köşeye sıkıştırırdı. Yaptığı işte bu yüzden bu kadar iyiydi. Kaygan gülümsemesinin ve cilalı ayakkabılarının altında onu cezbeden şey avdı.

Ve Brianna Faulk, farkında olsun ya da olmasın, birden fazla türde kovalamaca sunuyordu.

"Altı yıl."

Başını salladı ve kaleminin ucunu kemirdi. Gözleri, kırmızı dudaklarından beyaz dişlerinin küçük bakışlarına kadar kızın güzel ağzının her ayrıntısını yuttu. Yeterince dikkatli bakarsa dilinin ucunu da görebilirdi...

"Peki sizin pozisyonunuz...?"

Beni nerede istersen. Boğazını temizledi ve aklını çukurdan çıkardı. Bugün nesi vardı böyle? "Baş Pazarlama Yöneticisi."

Bacak bacak üstüne attı ve dudaklarını büzdü. "Bana şirketim için ne öngördüğünü söyle Thomas."

"Elbette." Gülümsedi ve teklifin kopyasını açtı. "Vegas pazarını oldukça iyi biliyorum. MotoTek için düzenli olarak buraya seyahat ediyorum ve bahsettiğim gibi kız kardeşim de eskiden burada yaşıyordu. Müşteri tabanınızı biliyorum. Ben sizin müşteri tabanınızım. Ve *beni* doğru hedeflemediğinizi biliyorum."

"Gerçekten mi?" dedi kuru bir sesle. "O zaman neyi hedeflemeliyim?" "Yorgunluk."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Yorgunluk, Brianna. Ne zaman kırmızı göz uçuşuyla gelsem yorgunluktan bitap düşünüyorum ve tek istediğim ayaklarımı uzatıp bir şeyler içebileceğim en yakın yer. Ne zaman uçağa yetişmek için beklesem canım sıkılıyor ve zaman öldürecek bir yer arıyorum. Havalimanının doğu otoparkından bir blok ötede geçerli içki ruhsatı olan bir kumarhaneniz ve oteliniz var. Ve neden reklamını yaptığınız *kumarhanenin bu olduğunu bir türlü* anlayamıyorum."

Kaşları çatıldı. "Çünkü para kazanan kumarhane. Salon ve otelin çok fazla masrafı var."

"Fark etmez. Onlar sizin sattıklarınız."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve düz bir şekilde onu inceledi. "Kâr marjlarının nasıl işlediğine dair en ufak bir fikrin var mı?"

Zorla gülümsedi. Henüz gerekçesine inanmamıştı ama hamburgerini bitirdiğinde inanacaktı. "Kâr marjlarını anlıyorum. *Senin* anlamadığın şey yem ve değiştirme."

Brianna ona karşılık vermek için dudaklarını araladı ama garson içeceklerini getirdi. Thomas içkisinden bir yudum almakla oyalandı ve Brianna'ya kendini toparlaması için bir an verdi. Hâlâ kızarmıştı. Bunun öfke olduğundan oldukça emindi ama belki de gözlerindeki parıltının keyif olduğunu umuyordu.

Belki o da meydan okumayı seviyordu.

İçkisini bıraktı ve viskinin yanığını yalayarak uzaklaştırdı. "Size karşı dürüst olacağım. Las Vegas kumarhanelerinin sayısı bir elin parmaklarını geçmez ve eğer Bellagio değilseniz, kendinizi bir kumarhane olarak pazarlamaya çalışırsanız başarısız olursunuz. Yorgun havayolu yolcularının istediklerini pazarlamalısınız: uyuyacak bir oda, havaalanı yemeği gibi tadı

olmayan yiyeceklerin bulunduğu yürüme mesafesinde bir yer ve

pistin bu tarafındaki en iyi kokteyller. Restoranı kumarhane katına bakan bir terasa yerleştirin, bara da slot makinelerini koyun ve onları oltaya getirin. İnsanlar uçuşlarını kaçırmaya başlarsa hiç şaşırmam."

Kız ona baktı, oldukça şaşırmış görünüyordu ve işte o zaman onu yakaladığını anladı. Çoğu insan kendi işleri hakkında pazarlanabilir faktörleri ya da konumlarına göre kendilerini nasıl konumlandıracaklarını gerçekten görece kadar objektif değildi. Bu Thomas'ın işiydi. Gelmek, rakamlar üzerinde çalışmak, fikirler üretmek ve para kazanmaya başlamalarına yardımcı olmak.

Brianna kaşlarını çattı. "Bir şeyi unutuyorsun. Golden Hand Kumarhanesi'nin düzeni önerdiğin şey için elverişli değil."

Ona olan saygısı bir kademe daha arttı. Başlangıçta şüpheli olmasına rağmen Öncelikle, onun önerilerini dikkate alacak kadar açık fikirliydi. Keşke tüm müşteriler bu kadar açık sözlü olsaydı. "İşte burada MotoTek ve yatırım sermayemiz devreye giriyor. Marka imajınızı 1972'den biraz daha yeni bir şeye yükseltmek için tam bir yeniden modellemeden bahsetmiyorum bile. Şimdiden tam bir kat planı hazırladım. Tam bir yenileme olacak."

Gözlüğünü masaya bıraktı ve dudaklarını büzdü. "Fremont Caddesi'nde olduğu gibi. Son birkaç yıldır yeniden yapılanma nedeniyle oraya çok fazla ilgi var."

Thomas başını salladı. "Aynen öyle."

"Ve sen bunu başarabileceğini mi düşünüyorsun?" Gazozunun üzerinden onu süzdü, bakışları hesaplayıcıydı.

Ona doğru eğildi, dikkatini çekti ve bırakmayı reddetti. İçinde bir şey Gözleri parladı ve adamın karnına bir arzu yumruğu gönderdi. "Hiç şüphem yok. Seninle işim bittiğinde, *tamamen* tatmin olmuş bir şekilde uzaklaşacaksın."

Gazozu boğazında kaldı ve boğazını temizledi. "Vay canına. Tamam o zaman. Kendine çok mu güveniyorsun?"

Ona gülümsedi ve bu ilk kez sahte hissettirmedi. "Yeteneklerimden emin değilsem hiçbir şey değilim."

"Anlıyorum." Ona baktı, gözleri sıcak ve yakıcıydı ve sert bir şekilde başını salladı. "Teklifi gözden geçirip yatırımcılar kuruluma sunacağım."

Thomas gülümsedi. "Herhangi bir sorunuz olursa beni cep telefonumdan arayabilirsiniz."

Son sayfada."

Garson kız yemeklerini getirdi ve Thomas boş bir anında Brianna'yı izlemeye koyuldu. Brianna, ona herhangi bir özgeçmişin anlatabileceğinden daha fazlasını anlatan emin bir zarafetle hareket ediyordu; kendinden emin ve dünyadaki yerinden emindi. Onun bu yönü hoşuna gitmişti.

Ve daha fazlasını öğrenmek istedi.

Arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yediler ve Thomas göz ucuyla onu izledi. Yemek yedikleri süre boyunca, onu tekrar görmeyi kabul etmesi için bir yol planladı. Kaldırımında onu kucağına aldığı anda, ateşli tavırlarıyla ilgisini çekmişti. Şimdi Brianna'nın diğer yüzünü de görmüştü... Sahte sakın dış görünüşünün altında başka neler saklı olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Ve bunu öğrenmek istiyordu.

Son birkaç yıldır kimseyle çıkmaktan genellikle kaçınmış olsa da, "iş ilişkisine girmek yok" kuralını çiğnemekten kendini alamıyordu. Onunla bir randevuya çıkmak büyük bir hata olurdu. Özensiz olurdu. Aptalca. Ama yine de karşı koyamıyordu. Mutlu bir bekâr olabilirdi ama kör, sağır ya da aptal değildi. O türünün tek örneği bir kadındı ve parmaklarının arasından el değmeden kayıp gitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Yemeğini bitirdiğinde ellerini bez bir peçeteye sildi ve arkasına yaslandı. "Bir daha düşündüm de," dedi yavaşça, "dışarıda eğlenceli bir gece geçirmek için birkaç tavsiyeye ihtiyacım var. Zaman geçirmek için bir şeyler."

Ona göz kırptı ve sonra bir kalem ve bir kartvizit almak için çantasına uzandı. Birkaç not aldıktan sonra gülümseyerek ona uzattı. "Al bakalım. Bunlardan herhangi biri eğlenceli olabilir."

Kâğıdı ondan aldı, bu sırada bilerek parmaklarını onunkilere sürttü. Kadın bu dokunuş karşısında adamın gözleriyle karşılaştı ve dudaklarını yaladı. Adam onun bakışlarını tuttu ve yaptığı listeye bakmadı bile. "Hangisine gitmek isterdin?"

"Ben mi?" Gazozunu aldı ve uzun bir yudum aldı, gözlerini ondan kaçırdı. "Sanırım Mirage'daki gösteriye giderim. Mükemmel olması gerekiyor."

"Harika." Notu cebine sokuşturdu. "Seni saat yedide alırım. Kumarhaneye. Ben oradayken bana binayı gezdirebilirsin." Gözleri büyüdü. "Seninle dışarı çıkamam."

"Neden olmasın?" Çenesini ovuşturdu ve sol eline bir göz attı. "Parmağında bir yüzük göremiyorum. Biriyle mi görüşüyorsun?"

Ağzını açtı ve kapattı. "Hayır. Ama ben sadece-"

"Harika. Anlaştık o zaman. Yedide görüşürüz." Kaşlarını çattı. "Reddetmek zorundayım."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Israr etmek zorundayım. Kumarhanenin nasıl çalıştığına dair içeriden bazı bilgilerle patronuma rapor vermeyi gerçekten çok istiyorum. Bu gece seni almaya geldiğimde bana gösterebilirsin."

"Tamam," dedi, alnı kırıışmıştı. "Seni bir tura çıkarabilirim. Ama sonrasında gösteri yok. Bir randevuya çıkmamız *iş ilişkimiz* için gerekli değil."

Öne doğru eğildi ve onun elini yakalayarak parmaklarını parmak eklemlerinde gezdirdi. Kadın ürperdiğinde, bir memnuniyet dalgası bir ihtiyaç sarsıntısıyla karıştı. Ondan rol yaptığı kadar etkilenmemişti.

"Bunun işle bir ilgisi olduğunu söylemedim, Brianna." Onu çekti elini yaklaştırdı ve eğilerek parmaklarını öptü. "Sadece seni daha yakından tanımak istiyorum."

"Şey..." Sertçe yutkundu. "Yapmamalıyız."

"Benimle çıkmazsan burada geçirdiğim zamanı ne yapacağım?"

Elleri sımsıkı kenetlenmiş halde ona anlaşılmaz bir bakış attı. "Bir hobi edin. Gezmeye git. Bir *kedi* al," dedi alaycı bir tavırla. "Ne yaptığın umurumda değil."

Thomas."

"Otelim evcil hayvanlara izin vermiyor." Sunum dosyasının köşesini boş boş parmakladı. "Sadece bir randevu. Kaybedecek neyin var ki?"

"Ne kazanacağım ki?"

Bir elini kalbine bastırdı. "Ahh. Bu acıtıyor."

Kadın homurdandı. "Bundan şüpheliyim."

"Yine de evet de, suçluluk duygusuyla." Bir sırtışı ısırdı. Dilinin ucunda zaferin tadını alabiliyordu. "Daha önce hayatını kurtardıktan sonra en azından bunu yapabilirsin."

"Haklısın. Suçluluk duygusu beni bunaltıyor," dedi alaycı bir tavırla. Ama onun gözlerinde bir eğlence kıvılcımı gördü. Sinirlenmiş gibi davranıyor olabilirdi ama eğleniyordu.

Ve mucizevi bir şekilde, o da Öyleydi.

"Hadi ama. Bu akşam birbirimizin arkadaşlığından keyif almamamız için bana iyi bir neden söyle. Bana Vegas'ı bir yerlinin gözünden gösterebilirsin. Altın El'i nasıl pazarlayabileceğime dair bana daha iyi bir fikir verebilirsin."

Kıkırdadı. "Randevu önerin başarısız olduğuna göre iş yaklaşımını mı tercih ediyorsun?"

Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. Yaptığı şey tam olarak buydu. "Evet."

Onun gözleriyle karşılaştı ve iç çekti. "Tamam ama bu bir randevu değil."

Ayağa kalktı ve gülümsemesini bastırarak evrak çantasını aldı. Çantası *kesinlikle* bir randevu. "Randevumuz için seni yedide alırım."

"Çekilmez birisin," dedi, ağzının kenarına bir sırtış yerleşti. "Seni uyarmadığımı söyleyemem. Ve işte bir uyarı daha." Masaya doğru eğildi, bunu yaparken vücudu ona sürtündü. Kadın gerildi ve nefesini tuttu. Adam onunla göz hizasında durdu - yüzü bir santim

Onun. "İstediğim şeyin peşinden giderim ve seni istiyorum."

"Oh?" diye sordu nefes nefese. "Bu konuda söz hakkım var mı?"

"Evet. Bu gece bana her şeyi anlatabilirsin." Sırttı ve elinde çek, dimdik ayağa kalktı. "Sonra görüşürüz, Brianna."

Brianna başını salladı ve saçlarını düzeltti. "Buluşmamız için." "Ve randevumuz için," diye omzunun üzerinden seslendi.

İkinci Bölüm

Brianna iç çekerek masa sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini ovuşturdu. Ekranındaki finansal tahminler korkunç görünüyordu. Thomas'ın haklı olmasından nefret ediyordu. Ama en çok da Thomas Jones'un şu anda bile düşüncelerine sızmayı bırakmamasından nefret ediyordu.

Burada olmadığı zamanlarda bile iğrenç bir şekilde ısrarcıydı. Tipik.

Neden bu gece onu dışarı çıkarmakta bu kadar ısrarcıydı? Onun gibi erkekler normalde ona ikinci bir bakış bile atmazlardı; masanın arkasındaki Brianna'dan çok direğin üzerindeki Bambi'yle ilgilenirlerdi. Lisede futbol oynamış gibi görünüyordu. Bir çeşit sporcu. Tam da o zamanlar herkesin tükürük topu attığı şişman, çirkin kız olarak onu küçümseyecek bir tipti.

Tam da şimdi onu küçümsemesi gereken bir tip.

Onun niyetine tamamen güvenemeyecek kadar çok ergen gecesini ağlayarak geçirmişti. Bir keresinde bir futbolcu ona iyi davranmıştı. Ondan hoşlanıyormuş gibi davranmış, onu mezuniyet balosuna davet etmiş, sonra da *Carrie*'yi çekip onu tüm amigo takımının insafına bırakmıştı. O sefer tükürük toplarında yapıştırıcı kullanmışlardı. Şampuan işe yaramamıştı. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Kafasını kazıtmak, bilardo topu sataşmalarına katlanmak ve annesine punk döneminden geçtiğini söylemek zorunda kalmıştı.

Annesi gerçek nedeni bilseydi, yere yığılıp bayılırdı ve muhtemelen Brianna'nın tuz kokusunu alıp Scarlett'i ayılmasından daha kısa bir süre içinde onu okuldan alırdı. Annesi bir keresinde boş yere evde eğitimden söz etmişti. İşkence ya da annesinin öğretme fikri arasında seçim yapmak zorunda kaldığında, işkenceyi seçmişti.

Başını salladı ve ekrana dik dik baktı. Bu kadar hüznü düşünce yeterdi. Yönetmesi gereken bir şirketi vardı ve artık o tombul, güvensiz küçük kız değildi ama gerçekçiydi. Onunla ilgilenmesinin başka bir nedeni olmalıydı... ama ne? Onu etkileyerek hesabını kabul ettirmeyi mi umuyordu?

Bu o olmalı.

İç çekerek saate baktı. Beş dakika sonra çıkıp aşağıya inebilirdi. Tazelenmeye zahmet edip etmeyeceğinden bile emin değildi. Thomas'la öğle yemeğinden döndüğünden beri sağda solda çıkan yangınları söndürmeye çalışıyordu. Bir müşteri kart sayarken yakalanmıştı. Bir diğeri alkol zehirlenmesine çok yakın bir şekilde masanın karşısında bayılmış, garson kız nabzını kontrol ettiğinde ise uyanmış ve cinsel taciz iddiasında bulunmuştu.

İşinde oldukça sıradan bir gündü ve berbat durumdaydı. Bitkin. Sinirli. Gözleri kamaşmıştı. Dudaklarında rimel olduğundan oldukça emindi ve bunu umursamayacak kadar yorgundu.

Ancak beş dakika sonra kendini bir şekilde çalışanlar tuvaletinde, aynadaki yıpranmış yansımasına bakarken buldu. Umutsuzdu. Bunu düzeltmek için biraz fondötenden daha fazlası, bir küvet dolusu macun gerekecekti. Yanına iş kıyafeti dışında bir şey almayı düşünmemişti ama belki de en iyisi buydu. Müsait görünmek istemiyordu. *Çaresiz* görünmek ve ona kendisini kabul ettirebileceğini düşünmesi için bir sebep vermek istemiyordu.

Ama ısınmış bir ölü gibi de görünmek istemiyordu.

Yüzünü nemli bir kâğıt havluyla yıkadı ve makyajını yeniden yaparak dudaklarına kiraz kırmızısı bir parlaklık verdi. Saçlarının yorgun sarı dalgaları toparlanamayacak haldeydi. Kaşlarını çattı, saçlarını ensesinden yukarı kaldırdı, sonra dağınık bir topuz yaptı, çantasından birkaç kalem çıkardı ve onları saçlarını tutturmak için kullandı. Sanki bilerek bu kadar dağınık bırakmış gibi görünen, ustalıkla yüzüne düşen ve topuzdan dışarı taşan dağınık bir spreyci bıraktı. İşe yaramak zorundaydı.

Yansıması, dudakları onaylamaz bir şekilde kısıtılmış olarak ona baktı. Ne yapıyordu böyle? Bir randevuda ya da bir erkek için iyi görünmeye çalışmayalı yıllar olmuştu. Bir parçası Michael'la birlikte ölmüştü. Onu kadın gibi hissettiren parçası. Aynadan kendisine bakan geniş ve endişeli gözlerin ne olduğundan emin değildi: bir kadın mı yoksa çift cinsiyetli bir iş profesyoneli mi?

Ceketini silkti, masasının üzerine fırlattı ve bluzunun üst iki düğmesini açtı. Bir kadın. Bu gece bir kadın olacaktı ve gerçekten bir randevu için giyinmemiş olsa bile, en azından biraz daha az gergin görünüyordu.

Yine de savunmasını aşmasına izin vermedi.

Adamın bir gündemi vardı ve o da bunun bir parçasıydı. Bu sadece başka tür bir işti. Onun gibi adamlar nasıl gevezelik edeceklerini bilirler ve karın kaslarının, omuzlarının ve siklerinin toplantı masasındaki pazarlık kozları olduğunu düşünürlerdi. Onu ve anlamayı bir arada ele geçirmeye çalışacaktı.

Omuzlarını dikleştirdi ve kumarhaneden çıkıp kapıya doğru ilerledi. Sıcak Vegas akşamı, bunaltıcı, ıslak bir ağız gibi önünde açıldı. Güneş gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirdi. Birkaç metre ileride, bir adam sırtı ona dönük, yürüyüş yolunun çıkıntısının gölgesinde hareketsiz duruyordu. Arkadan bile olsa onu tanıdı. Kendini taşıma şekli ayırt ediciydi. Bu pratik kayganlığın altında belli bir ciddiyet, sessiz bir otorite ve öğle yemeğinde söylediklerinden daha yüksek sesle konuşan düşünceli bir huzursuzluk vardı.

Beyaz gömleği sırtına ve pazularına yapışmıştı. Bunu bilerek mi yaptığını merak etti. Gözlerini kamaştırmıştı. Vücudunun sert hatlarıyla onunla alay ediyordu. Başka hiçbir şey düşünemez hale gelene kadar onu arzulamasına neden olmuştu.

Eğer kızın kekeleyerek ve salyalarını akıtarak yemek yiyeceğini düşündüyse, başka bir şey bekliyordu.

Çenesini kaldırdı ve ileriye doğru yürüdü. Bu akşamı onurlu bir şekilde atlatacaktı. "Thomas."

Gerildi, sonra döndü. "Brianna."

Bakışları vücudunda geziniyor, her an daha da koyulaşıyor, ısınıyordu. Gözleri tekrar onunkilerle buluştuğunda, oradaki erimiş yoğunluk sesini çaldı ve omurgasında iç gıcıklayıcı parmaklar gezdirdi. Bunu bir sanat formuna dönüştürmüştü, değil mi? Kaygan.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Öğle yemeğinde giydiğim şeyin aynısını giyiyorum."

"Biraz daha az aslında." Gülümsedi ama gülümsemesinde bir şey onu yakaladı. Gerçek bir gülümseme değildi. Çok yumuşak, çok pratikti.

Başını eğip onu inceledi. O anda uygun olduğu için gülümsediğini düşündü. Bunu kastettiği için değil.

Ona bir kez daha baktı. "Ama o kadar endişeleniyorsan, senin evine uğrayabiliriz-"

"Hayır." Kalbi sıkışmıştı. Sesini zorla alçalttı ve yavaşça nefes. "Yani, hayır. Ben iyiyim, gerçekten. Gerek yok."

Kaşları hafif alaycı bir eğimle kalktı. "Ben seri katil değilim. Geri gelip seni uykunda öldürecekimden korkmadan bana evini gösterebilirsin."

"Eminim Ted Bundy de aynı şeyi söylemiştir." *Onun* içine girmesinin imkanı yoktu. Ev.

"Ted Bundy'nin senin güzelliğini mahvetmeye cesaret edebileceğini sanmıyorum."

Oh, Tanrım. O gecelerden biri mi olacaktı? Brianna içini çekti. "Bu duyduğum en kötü replikti."

"O zaman repertuarımın geri kalanını duymadınız." Bu kez küçük, içine kapanık gülümsemesi biraz daha samimiydi. "Ama bu seni biraz rahatlattı."

Gülmesine engel olamadı. "Evet, öyle oldu." Kumarhanenin kapısına baktı. "İçeri gelerseniz, sizi gezdirebilirim."

"Gerek yok. Daha önce düzeni kontrol ettim. Savaş alanını tanımak için küçük bir gizemli alışveriş yaptım."

"Seni görmedim bile. Ne zaman-?"

Çenesini parmaklarının arasına aldı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Sesi boğazında düğümlendi. Adamın gözleri alçalan kırmızı-altın alacakaranlıkta parlıyordu. "Sana bir şey istediğimde peşinden gideceğimi söylemiştim. Bu hesabı istiyorum. Ve seni istiyorum."

Yutkundu. Boğazı çöl kadar kuruydu. "İkimize birden sahip olamazsın."

"Göreceğiz."

Gerçekten çekilmez biriydi. Ve karşı konulmaz. Ve dayanılmaz. Ondan bir adım geri çekildi ve adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Adam onun peşinde değildi çünkü onu istiyordu. Onu kullanıyordu ve bunu hatırlaması gerekiyordu. "Evet, *yapacağız*. Ama bilmelisin ki oyunlarının farkındayım. Beni baştan çıkararak bir anlaşma yapamazsın."

Gözleri parladı. O kadar hızlı yaklaştı ki kız sendeleyerek uzaklaştı. ondan. Sırtını yürüme yolunun duvarına çarptı. Elleri başının iki yanındaki tuğlaya dayanmak için kalktı ve onu hapsetti. Uzun boylu, sert vücudu ona yakın duruyor, öyle hissedilir bir sıcaklık yayıyordu ki onu okşuyor, kalbinin etrafını sarıyor, onu sıkıyordu. Adamın tıraş losyonunun ve daha derin, okyanus havası kadar temiz ve parlak bir şeyin kokusunu aldı.

"Hata yapma." Sesi alçak, karanlık, canlı ve yoğun, her kelimesi yumuşak kadife bir dokunuş gibiydi. "*Evet cevabını* almak için potansiyel müşterileri baştan çıkarmıyorum. *Evet cevabını* alıyorum çünkü işimde çok iyiyim. Burada ne yapıyoruz?" Bakışları kızın ağzına kaydı. "Aramızdaki bu şeyin sözleşmeyle hiçbir ilgisi yok. Hem de *hiç*."

Kendini duvara yasladı ve nefes alış verişini kontrol altına almak için mücadele etti. Onun önünde zayıf görünemezdi. Savunmasız görünemezdi. "O zaman gündemini bilmek isterim."

"Sana çıkma teklif etmek için neden bir ajandam olması gerektiğini açıkla." "Çünkü tam olarak senin tipin değilim."

Kaşlarını kaldırdı. Dışarıdan bakıldığında soğukkanlı ve kontrollüydü ama gözlerinde hayal kırıklığı görüyordu. "Şimdi bir tipim mi var?"

"Senin gibi büyük bir eski futbolcu mu?" Çenesini yukarı kaldırdı ve ona ters ters baktı.

Ona meydan okumayı düşündü, ancak sözlü bir yanıt vermek yerine başını eğdi. Nefesi yanağında gezindi ve kadın boğazında bir ses yakaladı. Adam onu yakıyordu ve ona hiç dokunmamıştı bile. En ufak bir kirli sakal izi tenini ateşe veriyordu. Dudakları kulağına yaklaştı. Fısıldadığı iki heceyi hissedecek kadar yakındı: "Futbol."

"Ne?"

"Ben bir futbol oyuncusuydum. Ve kiminle istersem onunla çıktım."

Brianna gözlerini kapattı. Midesi allak bullak olmuş, vücudu karıncalanmıştı. Thomas Jones'un sık sık istediğini yaptığını hissediyordu. *Onunla* istediği her şeyi yapabileceğini düşünmesine izin veremezdi.

Ama sonra parmak uçları yanağını sıyırdı. Uçları pürüzlüydü. Ellerini PowerPoint sunumunda bir *sonraki* tıklamadan daha fazlası için kullanan bir adamın parmakları - ama dokunuşları nazikti. Neredeyse şefkatliydi. Gözlerini açıp ona bakması için onu ikna ediyordu.

Bakışları onunkileri yakaladı. Öyle karanlıktı ki, içinde kendini kaybedebileceği bir gece kadar karanlıktı. Küçük bir kızken aysız gecelerden korkardı; dışarıdaki dünya kasvetli bir yarı dünyaya dönüşürdü ve eğer dikkatli olmazsa o gölgeli yerde yutulur ve bir daha yolunu bulamazdı.

Thomas'ın gözleri o aysız gecelerdeki gibiydi. zaten onu karanlığa çekiyordu.

"Çok basit," diye fısıldadı. "Bir erkek ve bir kadın birbirini çekici bulur. Ruby Tuesday's'in yüksek bahisli şirket çukurunda tanışmış olmamızın bir önemi yok. Ortada bir gündem yok. Olduğu kadar basit olsun."

Ama bu kadar açık olabilir miydi? Hayatında pek çok kez basit ve apaçık gerçeğe güvenmiş ve her seferinde yalanlarla parçalanmıştı.

Thomas da farklı değildi.

Çenesini dikleştirdi ve elini göğsüne bastırarak onu nazikçe geri itti. "O zaman açık konuşalım," dedi. "Seni kibirli ve iğrenç buluyorum ve seninle iş dışı bir ilişkiye başlamakla ilgilenmiyorum."

"Sözlerin bir şey söylüyor ama gözlerin başka bir şey söylüyor." Gülümsedi. Yavaş bir gülümsemeydi, pekmez kadar yavaş ve bir o kadar da karanlık. "Ama seninle tartışmayacağım. Hadi gidelim."

Geri çekildi, güçlü kolları gömleğinin altında toplanırken ve onu sıcaklığının felç edici zarfından kurtardı. Başını alaycı bir şekilde eğerek kolunu uzattı.

"Gidelim mi?"

Hayır, diye düşündü ve elini yine de onun dirseğinin kıvrımına soktu. Kahretsin, adam haklıydı. Hayır diyor olabilirdi ama vücudu evet diyordu. Hem de çok yüksek sesle.

"Umarım Meksika'yı seversin," dedi ve onu yürüyüşe çıkardı.

Bir taksiyi işaret etti. Arkaya yerleştiklerinde bakışları Brianna'yı yaktı. Thomas taksi şoförüne gidecekleri yeri mırıldandı ama Brianna onu duymadı bile. Karmakarışık düşüncelerini anlamlandırmaya çalışarak pencereden dışarı bakmakla meşguldü.

Bu randevudan iyi bir şey çıkmazdı. Ne derse desin, adamın bir nedeni vardı. Çok ısrarcıydı. Ona fazla odaklanmıştı, karşı konulmaz -ve unutamadığı kadar iğrenç- cazibesinin tüm gücünü ona yöneltmişti. Onun gerçekte kim ve ne olduğunu bilseydi, onunla hiçbir şey yapmak istemezdi. Evde üç çocuğı olan dul bir kadın olduğunu bilmiyordu.

Nedense ona çıkma teklif ettiğinde bunun için imza attığını düşünmüyordu. Eğer ona kendinden bahsederse, muhtemelen insan gözünün görebileceğinden daha hızlı bir şekilde ondan kaçacaktı. Adam giderdi ve o da güvenli evine, güvenli koltuğına gidip en sevdiği televizyon programını izlemekte özgür olurdu.

O zaman neden tam olarak bunu yapmak için ağızını açtı... ve başka bir kelime etmeden kapattı? Ne söyleyeceğini biliyordu. Ne yapması gerektiğini. Ama yapmadı ve nedenini de bilmiyordu. Ne de olsa bu geceden bekleyebileceği en fazla şey tek gecelik bir ilişkiydi ve bu da onu her zaman ucuz ve biraz da kirli hissettiriyordu. Sanki bir şeyleri telafi ediyormuş gibi. Diğer pek çok şanslı kadının yaptığı gibi kendini bırakmayı ve sadece tadını çıkarmayı asla öğrenememişti. Her zaman kendinden şüphe duymuştu, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Çünkü adamın ya da kadının gerçekte ne istediğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Üçüncü Bölüm

Thomas göz ucuyla Brianna'yı izledi. Çok güvensizdi. Kuşkusuz ona güvenmesi için gerçek bir neden vermemişti ama o sanki Bo Peep kılığına girmiş Büyük Kötü Kurt'muş gibi davranıyordu.

Neden onu incittiğini düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Onun "tipinden" bahsettiğinde bunu kendisi ele vermişti. Bir tipi olduğundan emin değildi. Bir zamanlar vardı. Şu anda onun eski evinde yaşıyor ve amigo kız vücudunu korumasına yardımcı olan yoga eğitmeniyle yatıyordu.

Thomas'ın nafaka çekleriyle o yoga eğitmeninin parasını ödüyorum.

Nicole'den ve onunla birlikte gelen uzun sevgililer dizisinden boşanmadan çok önce yeni bir *tipe* ihtiyacı vardı. Brianna'dan daha kötüsünü de bulabilirdi ve tek bir randevu, daha önce verdiği on yıllık bir söz değildi. Onu aptalca kör eden bir bağlılık. Güzel bir yüz tarafından kandırılmış ve ayaklarının dibinde sızlanan bir köpeğe dönüşmüştü.

Bir daha asla.

En azından Brianna'ya karşı bir bakış açısı vardı. Vegas'ta, Brianna'nın o güzel gözlerini ve tehlikeli kıvrımlarını kullanarak onu baştan çıkarıp kendi tasmasını kendi isteğiyle koparmasına, sonra da tasmanın peşinden cehenneme sürüklemesine yetecek kadar uzun kalmayacaktı. Bunu daha önce bir kez yapmıştı. Nicole ve kendi aptallığı yüzünden tek gerçek dostuyla ilişkisini mahvetmiş, gerçekten güvendiği ve sevdiği tek kadını incitmişti. Bu yarık yedi yıl sonra ancak iyileşmeye başlamıştı. En başta buna yol açan hataları tekrarlamayacaktı.

Hayır, bu gece tamamen yeni bir hata yapıyordu. Çok aptalca bir hata.

Eğer sonunda anlaşılırsa ve birlikte mutlu olurlarsa, o zaman her şey harika olurdu. Ofis ilişkilerinin muhteşem bir şekilde yürüdüğünü görmüştü. Mola odasında çalınan öğle yemeği randevuları. Malzeme dolabında ateşli, buharlı öpüşmeler.

Ama ondan nefret ettiğine karar verirse? Bu biraz farklıydı. Bunu şimdi hayal edebiliyordu. Toplantı masasının karşısından ona attığı nefret dolu bakışları. Hıyarın teki olduğu için artık imzalamak istemediği boş sözleşmenin yanındaki kalemi yere çarparken hareketlerindeki nefreti. Bu karmaşada her şeyini kaybedebilirdi. Her şeyini kaybedebilirdi çünkü omuzlarındaki yerine küçük kafasıyla düşünüyordu.

Ama biraz aptal olma havasındaydı.

Bakışlarını Brianna'ya çevirdi. Şu anda çok küçük görünüyordu, dalgın gözleri pencereden dışarı bakıyordu, yüzü korumasızdı ve bir şekilde kaybolmuştu. İş kadını rolünü oynamadığında ne kadar savunmasız görünebileceğini bildiğinden şüpheliydi ve haklı olup olmadığını merak etti: sıradan bir flört ve kovalamacanın heyecanı yüzünden istemeden de olsa onu incitebilirdi.

Midesinin Çukuruna huzursuz edici bir his yerleşti.

Ona doğru baktı ve göz göze geldiler. Yüzü kapandı. "Ne?"

"Hiçbir şey." Koltuğun diğer tarafına uzandı, elini tuttu ve başparmağını parmaklarının üzerinde gezdirdi.

Kadın gerildi ve adama kuşkulu bir bakış fırlattı. "Ne yapıyorsun?" "Sana dokunuyorum." Adam kızın elini dudaklarına götürdü ve kıza bir öpücük kondurdu.

Avuç içi. "Bu, insanların birine olan ilgilerini ifade etmek için yaptıkları bir şey. Sen İnsanları duymuşsunuzdur sanırım."

"Sümüksü yılanları da duymuştum."

"Yılan yağımlı çantamda unutmuşum." Avucunun ortasına dokunmak için dilini dışarı çıkardı. Sanki onu şok etmiş gibi nefesi kesildi. Gözleri genişti, cilalı kehribar rengindeydi, yarı saydam ve berraktı.

"Yapma."

"Emin misin? Sadece seninle çok ilgilenen bir adam olduğumu kanıtliyorum, çünkü sen ilgilenmediğime ikna olmuş görünüyorsun." Başparmağını bileğindeki yumuşak derinin üzerinde gezdirdi. Tüyleri diken diken oldu ve usulca çektiği nefesi onu kızdırdı. "Erkekleri anlamak oldukça basittir. İhtiyaçlarımızı karşılamak için çok az şeye ihtiyaç duyarız. Öte yandan siz..."

"Peki ya ben?" Parmakları onunkilere gevşekçe kıvrıldı; sesi titredi.

"Sen daha karmaşıksın," dedi basitçe. Ona daha fazlasını vermeyecekti Bu. Bırak ne demek istediğini merak etsin.

Titremesi durdu. Yukarı baktı ve onun gözleriyle karşılaştı. Soğuktular, ama buz gibi yüzeyin altında bir ateş kopmak üzereydi. Elini onun elinden bilinçli ve hassas bir şekilde çekti.

"Benimle oynuyorsun," dedi açıkça.

Hayır, diye düşündü. Eğer bir şey varsa, onunla bir keman gibi oynuyordu. Onu her terslediğinde, onun onayını kazanmak için can atıyordu. Onu o kadar çok istemesini istiyordu ki canı yanıyordu. Sinyalleri yanlış mı okumuştı? Gerçekten onunla hiç ilgilenmiyor muydu?

"Seninle oynamıyorum, Brianna."

Parmaklarını bacağına vurdu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu, sesi soğuktu.

"Nereye gitmek istersin? Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu.

Başını ona doğru çevirdi. Gözlerini kırıştırdı. Kaşları birbirine yaklaştı; öfke ateşi kalkanlı bakışlarını kırmakla tehdit ediyordu. İyi oldu. Onun canlı görünmesini istiyordu. İlk tanıştığı o ateşli kadını geri istiyordu. Öfkeliğinde daha gerçekçi görünüyordu. Cilalı imajının altına gömmeye çalıştığı gerçek kadın.

"Beni eve götürür müsün?" diye ısırdı.

"Seni benimle çıkmaya zorlamayacağım, Brianna." Elini saçlarının arasında gezdirdi, kendini tamamen yersiz hissediyordu. "Genelde insanları iyi okurum. Gözlerinde bir ilgi kıvılcımı okuduğumu sandım. Eğer ben

Senin hakkında yanlış düşünüyorsam, seni eve götüreceğim. İster inan ister inanma, benimle çıkmaları için kadınlara rüşvet vermeme gerek yok," dedi, sesi kuruydu.

Son kısmı e k l e m e d e n edemedi. Gururunu incitmişti, İstese de istemese de.

Bocaladı. "Yani şimdi pes mi ediyorsun? Vay be. Bir şey istediğinde durmadığını sanıyordum."

"Bir kadını yemeğe çıkmaya zorlamak konusunda sınırı çiziyorum," dedi. Sanki onu boğazlamak ya da öpüp susturmak istiyormuş gibi baktı. Hangisi olduğundan emin değildi. "Peki ne olacak? Akşam yemeği mi, ev mi?"

"Aman Tanrım." Yumruklarını sıktı. "Çok sinir bozucusun."

"Çok basit. Ya ben haklıydım ve benimle yemeğe *çıkma*k istiyorsun. Ya da yanılmışımdır ve seni eve götürürüm. İlişkimizi kesinlikle profesyonel tutacağız." Kalbi hızlandı. Haksız değildi. Bunu biliyordu. Eğer yanılıyor olsaydı, kız onun yanından kaçma fırsatını kaçırmazdı. Bunun yerine ona ters ters baktı.

"Seninle yemeğe çıkacağımı söyledim, o yüzden çıkacağım."

"Hayır. Yeterince iyi değil. Aramızdaki şeylerin açık olması gerekiyor. Eğer benimle çıkarsan, bu bir randevudur." Ona yaklaştı ve başparmağıyla çenesini geriye doğru yatırdı. Kız meydan okurcasına ona bakıyor, onu istediğini kabul etmeyi reddediyordu. Teslim olmayı reddediyordu. "Sadece soruya cevap ver, Brianna."

Çenesi inatçı bir meydan okumayla öne doğru çıkıktı. "Tamam. Biz gidiyoruz *Aptal* randevu. Mutlu musun?"

Sırıtmamak için kendini zor tuttu. Duygularını çok açık bir şekilde göstermekten hoşlanmazdı. Nicole şeffaf olduğu için onunla hep alay etmişti. Bu basit anı gülümsemesinin tüm izlerini sildi. "Ve sen benimle çıkıyorsun çünkü...?"

"Çünkü istiyorum." Dişlerini sıktı. "İşim gereği yapmak zorunda olduğum için değil."

"Güzel. Artık bunu suçluluk hissetmeden yapabilirim."

Bileklerini kavradı, onu kendine doğru çekti ve dudaklarını yakaladı. Kadın gerildi, büküldü ve çekiştirdi. Eğer geri çekilseydi, ona küfretseydi,

gitmesine izin verirdi.

Bunun yerine nefes nefese küçük bir iniltiyle ona doğru eridi, dudakları onun dudaklarının altından ayrıldı.

Adam inledi ve onu bıraktı. Kolları adamın boynuna dolandı ve esnek vücudunu adamınkine doğru eğerek onu daha da yaklaştırdı. İpekle sarılmış ateş gibiydi ve neredeyse vahşi bir istekle ona doğru açıldı.

Dili onu tatmak için dudaklarının arasından geçti. Kadın tatlı, leziz, tadı vahşi ve erimişti. İçinde, uzun zamandır inkâr ettiği bir arzuyu açığa çıkaran sıkı bir sızı belirdi. Parmaklarını gömleğinin üzerinde gezdirdi, pamuğu avuçladı ve onu daha yakına çekti. Ağzının sıcak, ıslak derinlikleri onu, soğuk kabuğunun altında uyuyan tutkunun kullanılmamış kuyularında boğmakla tehdit eden bir ateş dalgasına sürükledi.

Neredeyse birbirlerinin ırzına geçeceklerdi; parmaklar giysileri kavrayıp tutuyor, ağızlar deliliğe varan bir açlıkla birbirine bastırılıyordu. Kadının göğüsleri adamın göğsünde kabartıyor, meme uçlarının ikiz noktaları adama baskı yapıyor, onunla alay ediyordu. Nefes nefese, uysaldı ve adam onu istiyordu. Burada. Şimdi. Gerekirse lanet olası taksinin arkasında çiğ ve sert bir şekilde.

Taksici boğazını temizledi. Araba yavaşça durdu. Bir hırıltıyla, Thomas dudaklarını onunkilerden ayırdı ve ona baktı. Kadının gözlerindeki donuk bakış, yüzünde yazılı olan ahlaksız ihtiyaç, Thomas'ın midesini yumrukladı. Neredeyse taksiciyi görmezden geliyordu. Kadının içinde uyandırdığı ani, ezici ihtiyacın yoğunluğu rahatsız ediciydi. Kendini tutmaya alışkındı.

Ama ondan aldığı bir öpücük, tasmaının koptuğunu hissetmesine neden oldu.

Alnını onunkine yasladı. Dudakları öpüşmelerinin sertliği yüzünden acıyordu. "Biz buradayız."

Titrek bir nefes aldı. Güzelce sersemlemiş, neredeyse kafası karışmış görünüyordu, ve ondan uzaklaştı, gözlerini kırıştırdı, taksiciye bir bakış fırlattı. "Doğru."

Elini cebine soktu, taksi şoförüne bir yirmilik attı ve

Brianna'nın arabadan inmesine yardım etti. Brianna'nın arabadan inmesine izin vermesi her şeyden daha anlamlıydı.

Narin elini koluna dayamış, gözleri kısılmıştı. Ağzı kızarmış, saçları dağılmıştı ve adam şiddetli ve ilkel bir gurur duygusuna engel olamadı. Onun dengesini bozmuştu. Onu kızarmış, telaşlı ve lezzetli bir şekilde dağılmış halde bırakmıştı.

Yemeğin canı cehenneme. Onu doğruca odasına götürüyordu.

Dördüncü Bölüm

Taksi çakıl taşlarının çatırtısıyla uzaklaşırken Brianna dağınık giysilerini düzeltti ve Thomas'tan başka her yere baktı. Yüce Tanrım, adamın her yerindeydi. Ne olduğundan bile emin değildi. Onu öpmüştü ve uzun zamandır ölü olan bir parçası aniden ve yüksek sesle canlanmıştı.

Ve bir yanı onun vücudunun üzerinde olmasını, onunla kilitlenmesini, çığlık atana kadar onu doldurmasını istiyordu.

Suçluluk duygusu çirkin pençelerini ona batırdı. Ne yapıyordu ki? Aşağı baktı. Yüzük parmağındaki soluk ten şeridine baktı ve parmaklarını sıktı. Bırakın kendini böyle bırakmayı, bir erkeğe bakmayalı bile çok uzun zaman olmuştu. En son bir tanışma sitesindeki bir adamla beceriksizce oynamıştı. O zaman, garip ilk buluşmalar ve zorla yakınlaşmaya yönelik felaket girişimler dünyasına geri dönmek istemediğini fark etmişti.

Onun yerini dolduramayacağını fark etmişti ve onun gölgesi her başarısız ilişkide, her şüphe anında onu takip edecekti, *öyle ki bir sonraki adam "Sorun sende değil, bende" dediğinde, "Sorun sensin" demek istiyordu. Sen ve tüm yükün.*

Thomas da farklı olmayacaktı. Vücudunun Tanrı'nın küçük yeşil elmalara verdiği duyguya sahip olmaması, onun seçimlerini yönetmesine izin vermesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Mesafesini koruması gerekiyordu, yoksa "blackjack" demesinden daha hızlı bir şekilde başı belaya girecekti.

Adam kolunu uzattı ama kadın bir adım geri çekildi. Sakinlik. Soğukkanlılık. Kendini toparladı ve kibar bir gülümsemeye zorladı. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. "Bence bu kötü bir fikirdi.

Şimdi eve git."

Topukları üzerinde geriye doğru sallandı, yüzü bir kez olsun açık ve savunmasızdı. O takside olanları ondan daha fazla kontrol ediyormuş gibi görünmüyordu. Bu onu biraz olsun rahatlatmıştı.

Onun gözlerine bakarak sordu: "Gerçekten eve gitmek istiyor musun? Yoksa olanlardan dolayı biraz korkuyor musun? İtiraf etmeliyim ki oldukça heyecanlıydı."

"Şey, hem evet hem hayır." Bir nefes verdi. Eğer adam tamamen dürüst olsaydı, o da öyle yapardı. "Bu beni korkuttu, evet. Bu hiç bana göre değil. Normalde *bunu yapmam*. Bir taksinin arkasında. Bir yabancıyla."

Sırıltısı kurt gibiydi. Tehlikeliydi. Ve kadının kalbine doğru lezzetli titremeler gönderdi. "Eğer *bu bir* gösterge ise... uzun zamandır buna ihtiyacın vardı."

Kesinlikle haklı olsa bile yanlış bir şey söylemişti. "Neye ihtiyacım olup olmadığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Burun delikleri alevlenerek yaklaştı. "Sana ihtiyacım olduğunu biliyorum. Gitmeni istemediğimi biliyorum ama gitmek istersen burada durup bir taksiye binip gitmeni izleyeceğim."

Gözlerini kapattı. *İhtiyaç*, midesinde kıvrılan ve her an daha da aşağıya akan erimiş şeyi tanımlamak için yeterli bir kelime değildi ama kalırsa... kendini onun yatağında bulacağını biliyordu. Bu gece. Bunu gerçekten istiyor muydu? Hazır mıydı?

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı sonunda.

Daha kelimeler ağzından tam olarak çıkmadan, adam arkasındaydı; kollarını ona dolamış, onu bedenine doğru çekiyordu. Şehvet, başını döndüren güçlü bir şeydi. Adamın sıcaklığı, kendini iffetsiz hissedene kadar onu sarmaladı, bir uyarılma dalgası, teninin her yerini yalayan yakıcı, ıslak bir ağız gibi onu yuttu.

Ve ona doğru bastırma şeklinden, en azından bir parçası çok dürüstçe, gerçekten onunla ilgileniyordu. Arka tarafta yaptıkları şeyle.

taksinin. Birkaç dakika içinde üst katta neler yapabileceklerini.

Geniş elleri karnının üzerinde geziniyor, kasıtlı bir dokunuşla eteğinin önünü düzeltiyordu. Sesi kulağında gürledi, sert ve zorlayıcıydı. "Benimle içeri gel."

Titredi. Titredi ve ona doğru bastırdı. Göğüsleri ağırlaştı, meme uçları acıyla hassaslaştı, kalçalarının arasındaki nabız sıcak ve hazırды, her parçası bu dokunuşun biraz daha dolaşması için can atıyordu. Dudaklarını yaladı. "Beni bu yüzden mi buraya getirdin?"

"Hayır," dedi ve onu kendine doğru daha sıkı çekti, ta ki kalp atışlarının poposuna bastıran sert ette zonkladığını hissedene kadar. "Seni buraya getirdim çünkü otelimın menüsünde salata bile olmayan muhteşem bir Meksika restoranı var."

Durduramadan kahkahası patladı, sonra dudakları boynunda gezinirken bir iç çekişe dönüştü. Adamın kirli sakalları, boğazına değen her hafif dokunuş tüm vücudunda karıncalanmalara neden olana dek onunla dalga geçti.

"Thomas-Thomas, dışarıda kaldırımdayız-" "O zaman olmayalım."

Onu soğukta bırakarak geri çekildi. Kız itiraz edemedi, adam parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve onu kaptıya doğru çekti.

Konuşmadan onu takip etti.

Kelimeler anlamsızdı. Kalmaya karar verdiğinde, kendini neye bulaştırdığını çok iyi biliyordu. Sessizliğe gömüldü ve onu otele kadar takip etti. Uzun adımları ön kapıyı geçince yavaşladı ve rahat bir kibre büründü. Ona hızlı bir bakış fırlattı. Adamın yüzü kayıtsızdı ama gözünün ucuyla onun bakışını yakaladığında, orada için için yanan sıcaklık kızın bacaklarını sızlatan bir heyecana yol açtı.

Tanrım, bunu gerçekten yapacaktı. Hiç tanımadığı bir adamla anlamsız bir seks yapacaktı.

Asansörde neredeyse korkup kaçacaktı. Neredeyse itiraz edecekti, ama sonra kapılar açıldı ve adam onu emin, kolay bir güçle içeri çekti. İçeride sadece onlar vardı; yedinci katın düğmesine bastı.

Kapılar kapandığı anda, onun üzerine atladı.

Tanrı'nın unuttuğu o harikulade eller belini kavrayıp onu asansörün elik duvarına doğru iterken nefesi kesildi. Gömleğinin medeni katmanının içine zar zor hapsedilmiş vahşı bedeni, ona sıcak bir şekilde bastırıdı.

Dudakları onunkilerle birleşti. Kadının ağzının ırzına geçti, onu kendi tadıyla doldurdu, öyle derinden okşadı ki çok lezzetliydi. Ahlaksız. şehvet dolu. *Müstehcen* ve ona o kadar benzemiyordu ki, pcĞnn altında erirken, kollarında inleyen bu yumuşak, teslimiyetçi kadının kim olduğunu merak etti.

Sonra parmakları kalçalarını okşadı ve onu kendine doğru çekti; siki sert, gnahkr ve heyecan verici bir şekilde ona sürtündü. Kadın inledi ve ona sarıldı. Tanımadığı o ahlaksız kadın bacaklarını adamın beline doladı. Adamın sert ağırlığı kalçalarını acıtıncaya kadar araladı ve eteği bacaklarından yukarı tırmanarak onu adama karşı çıplak bıraktı. Adamın yakıcı baskısı, ısrarlı ihtiyacı onu dürtüyor, neredeyse çıplak tenine değdiğini hissedeceği kadar ince klotunun altından onunla alay ediyordu.

Asansörün kapıları yumuşak bir ınlamayla birbirinden ayrıldı. Adam kızın ağzını ya da bedenini bırakmadan onu koridora taşıdı. Elleri aşağı kayarak kıını kavradı, parmakları ıldırııcı bir sertlikle kavrıyordu. Koridordaki her yavaş, kr, beceriksiz adımda, ağzı onunkini titreyene, nefes nefese kalana, derisinin altında kaynayan ve kemiklerinde titreyen bir aciliyetle onu ısrana kadar ısırdı.

Boğuk bir hırıltıyla onu bir odanın kapısına çarptı. Nefesi kesildi. Kapı erevesi içinde takırdadı. Adamın ağzı kadının boğazına doğru eğildi ama kadın parmaklarını adamın saçlarına doladı ve onu öpmek için geri çekti. Onun daha fazla tadına bakmak istiyordu. Onu yutmak. Onun içine gömülmek ve asla bırakmamak.

Adamın kapıyı nasıl atığından emin değildi. Elinin kıçından ayrılıp anahtar kartını ne zaman bulduğundan da emin değildi. Nefeslerinin sert karışımı arasında güvenlik kilidinin bip sesini belli belirsiz duydu. Sonra kapı arkasından açıldı ve neredeyse birlikte odanın içine düşüyorlardı. Adam ellerini

Vücudunun üzerinde, göğüslerinin dış kıvrımlarını okşamak için durdu. Kravatını yırtarak aç bir şekilde üzerinden çıkardı.

Kravatını çekip çıkarmasına izin verecek kadar uzun süre onu öpmeyi bıraktı. Onun Elini bluzunun altına kaydırды ve o kadar hafif fırçalarla dokundu ki, kız şiddetli ve ateşli bir duyarlılıkla titredi. Yavaşça, onu utanç verici bir şekilde açıkta bırakan bir kasıtle, gömleğini yukarı çekti ve çıkardı. Kravatıyla birlikte yere düştü. Kıpırdamadan durdu, sadece ona bakıyordu, gözleri okunamaz ve karanlık bir şekilde yoğundu.

Kendini örtme dürtüsüyle savaştı. Çoktan öldüğünü ve gömüldüğünü düşündüğü eski güvensizlikler tekrar ortaya çıktı. Bu adam saf mükemmellikteydi. Ama onun gözleriyle karşılaştı ve sert bir nefes çekti. Gözleri hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde arzuyla parlıyordu.

Onu istiyordu.

Bakışları onu giysilerinden daha fazla soyuyor, kendini savunmasız hissetmesine neden oluyordu. Korku ve özlem ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmişti. Başparmakları elmacık kemiklerini sıyırdı; dudakları, daha fazlası için yanmasına neden olan bir yumuşaklıkla onunkileri okşadı. Daha sert, daha derin, daha sıcak bir şey... Ama durdu. Onu inkar ediyordu. Ona eziyet ediyordu.

"Durabilirim," diye fısıldadı ağzına karşı, her hece dudaklarını alaycı bir şekilde okşuyordu. "Eğer gitmek istiyorsan, şimdi git. Son şansın."

"Yapma," diye soludu ve ona doğru sallandı. "Sakın durayım deme."

Sert bir sesle ağzı onunkine çarptı, dili dudaklarının arasından kayarak onu tekrar ele geçirdi. Bu, bir hayvanı kafesinden kurtarmak gibiydi ve canavar açgözlüydü. Göğüslerini avuçladı. Başparmakları şeffaf kumaşın üzerinde geziniyor, kız elinin içine doğru eğilip keskin bir nefes çekene kadar meme uçlarıyla alay ediyordu. Parmakları tekrar onun saçlarını buldu, sanki onu zevkin sert dalgasında sabitleyen tek şey oymuş gibi çekiştirdi. Tanrım, ona çok ihtiyacı vardı. Şimdiye kadar bir erkeğin dokunuşunu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Adam meme uçlarını sıkıtiğında, kadın inledi ve adamın gömleğini pençeledi. Onun boğazını kemirirken parmakları düğmelerle boğuştu, sonra boğazını yaladı.

İğneyi uzaklaştırdı. Beceriksizce davrandı. İhtiyaç onu beceriksiz yapıyordu ve lanet parmakları küçük plastik düğmelerden kayıp duruyordu.

"Kahretsin." Gömleğini çekip çıkardı. Düğmeler her yöne uçtu. Kadın Bacaklarını onun kalçalarına doladı ve ona sürtündü. Sütyeninin kopçası bileğinin basit bir hareketiyle açıldı. Göğüsleri serbest kaldı ve adamın ellerine döküldü.

Onları avuçladı, hırıltılı bir nefes çekti. Onu duvara daha sıkı bastırdı ve meme uçlarını başparmaklarıyla parmakları arasında yuvarladı. Ağzı tekrar onunkini yakaladı. Kadın tırnaklarını adamın sırtına geçirdi. Tanrım, adamın vücudu sertti. Sıkıydı. Çok mükemmeldi. Karın kaslarını pantolonuna kadar takip etti ve parmakları kumaşa değdiğinde bel bandını çekiştirdi.

Adam onu bıraktı ve kadın iki ayağının üzerine, sonra da dizlerinin üzerine kayd. Adam cebinden bir prezervatif çıkardı. Kadın onu çaldı.

"Henüz değil."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Brianna?"

Adamın ereksiyonunu kavradı ve avucunu kumaşın üzerinden adamın sıcaklığına bastırdı. Karın kasları kasıldı ve adam tısladı. Pantolonunun düğmelerini açtı ve ayak bileklerine kadar düşmesine izin verdi. Karnına alaycı bir öpücük kondurarak boxer'ını aşağı çekti. Adam kıyafetlerinden kurtulduktan sonra, parmaklarını adamın pürüzsüz aletinin etrafına sardı, eğildi ve dilini adamın aletinin ucuna değdirdi. Adam inledi ve ellerini kadının saçlarına gömüp kalçalarını kadının ağzına doğru salladı.

Başını yaladı, sonra onu ağzına aldı. Dudakları, dili ve nazik emişiyle onunla alay etti. Titreyen iniltileri, dilinin üzerindeki sıcak nabız, nefesini çaldı ve onu sıcak, özlem içinde bıraktı. Parmakları saçlarında kenetlendi, kasıldı ve acı dolu bir ses çıkardı. Kalçaları sarsıldı ve siki boğazının arkasına doğru itildi.

"Durmalısın," diye boğuk bir sesle soludu.

Geri çekildi. "Gitmen için son şansın."

Adam homurdandığında, ona yavaşça gülümsedi ve prezervatif paketini yırtarak açtı. Son bir alaycı sokuluşla prezervatifi onunkinin üzerine yuvarladı.

uzunluğunda. Bir küfür savurdu ve onu ayağa kaldırdı. Dudakları bir an bile tereddüt etmeden onunkilerin üzerine kapandı. Eteğini yakaladı, yukarı kaldırdı ve onu tekrar duvara yasladı. Başparmağı külotuna takıldı ve onu kenara çekti.

Onun dokunuşuyla titredi ve ağzına doğru inledi. Adam bir an için geri çekildi ve sonra yumuşak, neredeyse şiddetli bir hamleyle içine gömüldü, onu öyle bir doldurdu ki patlayacağını sandı. Soluk soluğa bir çığlık attı ve tırnaklarını adamın sırtına geçirdi, onu yakan, geren, içine alan her santimiyle onu tırmıkladı.

Geri çekildi, sonra daha sert itti. Daha yumuşak. Tekrar ve tekrar. Her vuruş, her dokunuş, hissedebileceğini hiç bilmediği bir ihtiyaçla. Boğazı düğümlendi, gözleri ateşlendi, kulakları kendi vahşi çığlıklarıyla cınladı. Adam aralarına uzanıp klitorisini bulduğunda, kadın tüm kontrolünü kaybetti. Vuruşları, kollarında gerilene ve ihtiyacı canlı bir zevk patlamasına, derinlemesine hassaslaşmış vücudunu kırmakla tehdit eden tatlı bir gerilimin zirvesine dönüşene kadar basıncı kaynama noktasına getirdi. Hırladı ve son bir kez daha içine daldı, titreyen, kavrayan bir salıvermede ona katılmadan önce.

Alnını onun omzuna koydu. Kesik kesik soluması boğazını sıkıyordu.

"Vay anasını."

Sözsüz bir inilti çıkardı ve başını onun omzuna yasladı. Kendini maraton koşmuş gibi hissediyordu, tüm vücudu ağrıyordu. Tanrım, yatağa kadar bile gidememişlerdi. Odaya bile zar zor girebilmişlerdi. Buna çok ihtiyacı vardı. Muhtemelen Michael'dan beri içinde biriken-

Michael.

Sıcaklık ve mutluluk veren vızıltı içinden akıp gitti, onu ağır ve soğuk bıraktı. Az önce ne halt etmişti? Kendini hiç tanımadığı bir adamın kollarına atmıştı, olan buydu. Daha iyisini bildiği halde. Ona bu tür özgürlükler vermeyen sorumlulukları varken.

Muhtemelen ofise geri dönüp diğer yöneticilere o soğuk kaltağa çuval geçirerek hesabı ele geçirdiği için övünecekti.

"Gerginsin," diye gürledi. Geri çekildi. Karanlık, yoğun gözler onunkini. "Sorun nedir?"

Gözlerini kapattı. Ona bakamazdı. Yüzündeki, gözlerindeki utancı görecekti ve muhtemelen onun gözlerindeki zaferi de görecekti, tıpkı onun geri kalanı gibi kibirliydi. Ağrıyan boğazını geçip yutkundu ve gözlerini açtı.

"İndirin beni, lütfen."

Adam hiçbir şey söylemedi ama bir süre sonra vücutlarını dikkatlice ayırdı; adam içinden kayıp giderken kadın haykırmamak için kendini zor tuttu, zonkluyor, acıyor ve her ne kadar nefret etse de kendini nefis bir şekilde *kullanılmış* hissediyordu. Ama hepsi buydu, değil mi? Onu zevk için kullanmıştı.

Ve onu kullanmıştı.

Giysilerini düzeltti, eteğini aşağı çekti. Kahretsin, elleri titriyor, beceriksizce, sakarca hareket ediyordu. Boğuk bir küfür savurdu.

Elini tutup sabitledi, sonra eteğini çekiştirerek indirdi ve gömleğini uzattı. Gömleği omuz silkerek giydi ve göğüslerine sımsıkı sarıldı. Şimdi ne yapmalıydı? Güzel yatış için ona teşekkür mü etmeliydi? Elini sıkıp kaçmalı mıydı?

Kendini neyin içine sokmuştu?

Bunu düşünemezdi. Omuzlarını geriye attı ve boğazındaki düğümden kelimeleri zorla geçirdi. "İzninizle."

Koyu renk gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Brianna, ben-"

"Yapma." Şu anda onun gözlerinin içine bakamazdı, bu yüzden arkasını döndü. Eğilerek sütyenini aldı ve üzerine geçirdi. Sırtını ona dönerek gömleğini bıraktı ve kendi kendine giyindi. Tüm bu süre boyunca kendini gülünç derecede açıkta hissetti. Az önce yaptıkları düşünüldüğünde daha da gülünçtü.

"Kaçmak zorunda değilsin," dedi, sesi gırtlaktan geliyordu. "Akşam yemeğine kal."

Ona bakmayı o kadar çok istiyordu ki. Sesi kadar üzgün görünüp görünmediğini görmek için. Ama gömleği yerine iyice oturduktan sonra bile arkasını dönmedi. "Hayır, teşekkür ederim Bay Jones."

"Brianna, bunu yapma."

"Çoktan yaptım. Bir kuryeye sözleşmeyi yarın ofisime göndermesini söyleyebilirsiniz." Gömleğini tekrar giydi ve düğmelerini ilikledi. "Tekrar yüz yüze iletişim kurmamıza gerek yok."

"Lanet olsun." Kızgın bir ses çıkardı. "Bu gece sözleşmelerle ya da ve sen de bunu biliyorsun."

Dişlerini sıktı. "İyi geceler."

Onun konuşmasına fırsat vermeden arkasını döndü ve başı dik bir şekilde koşmadan çıkabildiği kadar hızlı bir şekilde odadan çıktı.

Ve ayakları çıplak.

Beşinci Bölüm

Thomas süitindeki pelüş döşemeli koltuğa oturdu ve masanın üzerindeki ayakkabıları görmeden onlara baktı. Güneş pencerenin dışında yeni doğuyordu, ı ışık şehrin üzerinde parlak bir panorama oluşturunuyordu. Bu güzellik onun için tamamen kaybolmuştu. Düzinelerce insanın pişmanlıklar ve boş cüzdanlarla evlerine döneceği bir başka pis Vegas sabahıydı.

Pişmanlıklar. Bu konuda epey bilgisi vardı.

Ondan kaçmıştı. *Kaçmıştı*. Belki o zarif buz kraliçesi yürüyüşüyle kasıla kasıla yürümüştü ama o kaçmayı gördüğünde anlamıştı. Neredeyse peşinden gidecekti ama gururu ve inançsızlığı onu olduğu yere mıhlamıştı. O da sersemlemişti. Daha önce hiç böyle seks yapmamıştı. Kendini tamamen unuttuğu ve kontrolünü kaybettiği bir seks... Ve kadın, daha önce hiçbir kadının yapmadığı gibi onu karşılamak için oradaydı. Ve sonra sanki o da hissetmemiş gibi çekip gitmişti.

Ve bu onu çok rahatsız ediyordu.

İnce bir ayakkabıyı eline aldı ve kadifemsi burnu boyunca parmağını gezdirdi. Onu duvara yasladığında ayakkabısını tekmeleyerek çıkardığını, zarif Dior topuklarının uçuştüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Ondan kaçmak için o kadar acele etmişti ki, gerçek hayattaki bir Külkedisi gibi onları bırakmıştı. Önce onu bir tür cüzzamlıymış gibi kendisine ilgi gösteriyormuş gibi yapmakla suçlamış, sonra da hastalıklı olan *kendisiymiş gibi ondan kaçmıştı*.

Peki, lanet olsun, neden hâlâ onu düşünüyordu?

Ondan istediğini almıştı. O da ondan istediğini almıştı. Nicole ile olan ilişkisinden pek de farklı değildi. Sonrasında nadiren bir kaçamak ya da kız arkadaş da olmuştu.

Ama ondan istediği tek şey bu *değildi* ve bu onu daha da sinirlendiriyordu. Merak ediyordu. Onun ne sakladığını merak ediyordu. Neden o ince buz tabakasının altında bu kadar çok enerji, tutku ve vahşilik sakladığını merak ediyordu. *Onu* merak ediyordu, lanet olsun, istediği son şey onu Las Vegas'a bağlayan başka bir şeydi.

Bu işten elini eteğini çekmeli. Sözleşmeyi güvence altına almalı, bu Allah'ın belası kasabayı terk etmeli ve asla arkasına bakmamalı. Farklı bir şehirde yeni bir pozisyon için yalvarmalı ya da istifasını vermeliydi. Beyaz kumların ve mavi suların olduğu o sessiz yeri bulana kadar arabayla uzaklaşsın. Sadece *olabileceği*, iş kıyafetleri ve şık kol düğmeleri olsun ya da olmasın kabul görebileceği bir yer bulana kadar araba kullanacaktı.

Belki de öyle yapardı.

Ama önce Brianna'nın izini bulacak ve otel yanıyormuş gibi neden onu terk ettiğini öğrenecekti. Bilmesi gerekiyordu.

Önce duş aldı ve üstünü değiştirdi. Cehennem gibi görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Gözleri ve çenesi kırış kırıştı, kot pantolonu ve atletinin bir iş toplantısı için uygun kıyafetler olduğundan şüpheliydi. Cüzdanını cebine attı ve aynadaki yansımasına gülümsedi. Sıkı, gergin bir gülümsemeydi bu. Hoşuna gitmeyen bir gülümsemeydi.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Brianna Faulk ile yarım kalmış bir işleri vardı.

Altın El'in otoparkına girdi ve arabasından atladı.

çok hevesli bir şekilde. Kumarhane ile şirket ofisleri arasındaki bariyeri geçer geçmez bir güvenlik görevlisi yoluna çıktı. Tanrıya şükür MotoTek'ten gelen teklif paketi kamyonetindeydi. Ve Tanrı'ya şükür ki, şok tabancasını fazlasıyla hevesli bir şekilde parmaklayan asık suratlı, göbekli yaşlı adamı hızlıca konuşarak geçebildi ve kumarhaneye sadece

Şu anda George Clooney'den çok başarısız beyaz bir rapçi özentisine benzediği gerçeğine minimal bir selam.

İkinci kat. Soldaki dördüncü kapı, demişti bekçi ona isteksizce. Üst kattaki ofisler, saksılı ficus ağaçlarıyla kaplı dar bir koridor boyunca kümelenmiş ve muhtemelen Çin afyon ticaretinin zirvesinde dokunmuş olacak kadar eski Doğu halısıyla döşenmişti.

Ofisinin kapısı kapalıydı ama camekânlı kapının üzerindeki panjurlar açıktı. Geniş maun masasının üzerinde eğilmiş oturuyor, bir deftere el yazısıyla notlar alıyordu. Masasının arkasındaki duvarda güvenlik monitörleri sıralanmıştı. Cumartesi günü olmasına rağmen üzerinde düzgün, iyi oturmuş bir takım elbise vardı; eteği ve ceketini koyu renk bluzunu dengeleyen puslu bir gümüş rengindeydi. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı ve yine o yaramaz kütüphaneci gözlüklerini takmıştı.

Kapıyı çalmadan iterek açtı. "Günaydın, Sindirella." Kız başını kaldırdı. Bir an için ona baktı, gözlerinde çıplak bir şok parlıyordu, rengi uçmuştu. Sonra kalemini bıraktı ve yüksek arkalıklı koltuğuna yaslandı, buz gibi bir sakinlik bir pelerin gibi üzerine çöktü.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ayakkabılarını odamda unutmuşsun."

"Koridorun yarısında fark ettim." Bakışları adamın boş ellerine kaydı. "Görüyorum ki onları geri getirmemişsin."

"Ben giymedim. Kotuma uymadılar."

Parmaklarını masanın üzerinde birbirine kenetledi, ağzı bir gülümsemeyi bastırıyormuş gibi seğiriyordu. "Bu sefer ne istiyorsun Thomas?"

Thomas kapıyı arkasından kapatana kadar cevap vermedi. Kapının yanındaki duvara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Onunla ilgilenmiyormuş gibi davranmak isteyebilirdi ama o aksini biliyordu. Ve bu numaraya kanmasına imkân yoktu.

"Dürüst bir cevap istiyorum," dedi.

Kadın iç çekti. "Ne için?"

"Dün gece beni neden terk ettin?"

Bir iç çekiş daha. "Kendimizi kandırmayalım Bay Jones." Kalemmini aldı ve tekrar deftere yazmaya başladı. Konuştuğunda, dikkati dağılmış, umursamaz bir mırıltıydı. "Beni odanıza neden getirdiğinizi çok iyi biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. MotoTek'in politikasında baştan çıkarmanın sözleşme avantajlarının bir parçası olup olmadığından emin değilim, ama eğer öyleyse, eminim yıllık ikramiyenizi kazandınız." Küçümseyici bir omuz silkme hareketi ceketinin omuzlarını sıkılaştırdı. "Hiç değilse benim için güzel bir ikramiye oldu."

Dünya onun altında dibe vurdu. Midesi burkuldu ve yüzü ısındı. Gerginlik, kollarını vücuduna kilitleyen bir ilmik gibiydi, kaskatı kesilmişti. "Böyle mi düşünüyorsun? Beni müşterilere pazarladıklarını mı?"

"Aksini düşünmek için bir neden var mı?"

Gerginliği kırıldı. Duvardan iterek uzaklaştı ve masasına yaklaştı. "Bu yüzden mi benimle yattın?"

"Fark eder mi?"

"Evet," diye hırladı.

Gözlerini kırptırdı ve gözlüklerinin kenarından ona baktı. "Neden?"

"Çünkü ben ihaleleri sikimle kazanmıyorum. İhaleleri rakiplerimden daha zeki olarak kazanıyorum. Bu işte iyi olarak."

"İşinde iyi olmadığını hiç söylemedim," dedi sessizce. "Sadece beni evine geri getirmek için bir nedenin olduğunu söyledim."

Thomas kaşlarını çattı ve onu inceledi. Elllerinde hafif bir titreme, dudaklarında beyazlık vardı. Söylediğinden daha fazla üzgündü. Çok daha fazla üzgündü. "Neden bu kadar basit olamıyor? Neden bir erkeğin bir kadını çekici bulması ve geceyi onunla geçirmek istemesi kadar basit bir şey olamıyor?"

Gözleri kısıldı. "O kadar basit olsaydı beni bu işe bulaştırmazdın."

"Manipüle-" Cümlesini tamamlayamadı bile. Ona baktı. Çenesinin gergin duruşuna, çenesinin meydan okuyan eğimine, yüzünün sert parlaklığına

Gözlerini. "Sana gitmen için bir şans verdim. Sen kabul etmedin. Eğer isteksiz olsaydın-"

Kadın gözlerini sertçe ondan kaçırınca durdu ve mırıldandı, "Ben isteksiz değildi."

"O zaman neden ben kötü adamım, çünkü karşılıklı olarak keyifli bir tek gecelik ilişki yaşadık?"

"Madem tek gecelik bir ilişkiydi, neden buradasın?" diye parladı. Ayağa kalktı, avuçlarını masaya dayadı, ellerinin üzerine eğildi ve adamın gözlerine soğuk, suçlayıcı bir açık sözlülükle baktı. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence her şeyi berbat ettiğinden korkuyorsun. Birlikte geçirdiğimiz geceyi gizli tutacağımdan emin olmak için geri geldin. Ya da belki de beni o kadar kızdırdığını düşünüyorsun ki sözleşmeyi imzalamayacağım ve sen de komisyonunu hak ettiğinden emin olmak için buradasın."

Hiçbir şey söylemedi. Kadın ona ters ters baktı. Ona izin verdi. İsteddiği kadar öfkeli olmasına izin verdi çünkü nedenini anlamaya başlamıştı. Dün gecenin arkasındaki motivasyondan şüphe ediyordu ve o kendisine zarar vermeden önce ona saldıırıyordu.

Aralarındaki sessizlikte masaya yaklaştı ve ellerini masaya dayayarak onunla göz göze geldi. Biraz. Kendini öyle bir duruşla taşıyordu ki, onun altında küçük ve şehvetli bir şekilde kıvrana kadar, ondan ne kadar kısa olduğunu hatırlamak zordu. O kadar kısaydı ki ona bakmaya devam edebilmek için başını geriye eğmek zorunda kalıyordu.

O yaptı.

"Senin için burada olduğumu hiç düşündün mü?" diye sordu. Bakışları kızın ağzına kaydı. Dün gece dudaklarına yaptığı şeyden dolayı hâlâ dolgun, gür ve olgun kırmızıydı. Arzu ısrarcı küçük dişleriyle onu ısıırıyordu. "Bunu tekrar yapmak istiyorum."

Gözleri irileşti. Duraksadı ve geriye yaslanıp doğruldu. "Ne?" "Eğer dürüst olmanı istiyorsam, sanırım benim de vermem gerekiyor."

Thomas

kalçasını masaya dayayarak yarı kenarına oturdu. "Bakın, ben

Dün ne düşündüğümü bilmiyorum. Ama seninle sadece bir kez birlikte olmak istemediğimi biliyorum. Seninle tek gecelik bir ilişki istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum." Bunu söylemek garip bir şekilde özgürleştirici hissettirdi. Özgürleştirici. Özellikle de Nicole'den beri başka bir kadından *daha fazlasını istemediği için*. "Seni istiyorum, Brianna. Her şeyini."

Başını yavaşça salladı. "Eğer ciddi değilsen böyle söyleme Thomas."

"Her kelimesinde ciddiyim. Senden gerçekten ama gerçekten etkileniyorum, ve ben bunu senin küçük kafana sokamıyorum." Ellerini yüzünde gezdirdi ve donuk gözlerini ovuşturdu. "Asıl soru şu: Sen de aynı şeyi hissediyor musun, yoksa boşu boşuna kafamı duvara mı vuruyorum?"

"Ben... Bilmiyorum."

Kalbi kırıldı. Kendini tehlikeye attığı için böyle oldu. Aptal. "Bunu düşünmen için sana zaman vermeye hazırım. Ya da isterseniz hemen şimdi giderim ve sizi bir daha rahatsız etmem."

"Oh."

İşte buydu. *Oh*. Dürüstlüğün onu hiçbir yere götürmediğini yıllar önce öğrenmişti ama denemişti ve onun bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyecekti.

Göz temasından kaçınarak, kibarca sandalyesine geri yerleşti. Adam kalemi kızın güzel parmaklarının arasından kaptı; kızın nefesi kesildi, öfkesi narin boğazından aşağıya doğru aktı.

"Sıra sende," dedi.

"Pardon?"

"Sana neden kaçtığını sordum." Ayaklarının üzerinde kaydı, bir sonraki soruyu sorduğu için kendinden nefret ediyordu ama duramıyordu. "O kadar kötü müydüm? Canını falan mı yaktım?"

Dişlerini sıktı. "Hayır."

"O zaman neden? İş etiği mi? Saç randevunuzu mu unuttunuz? Fi'deki ev -?"

"Utanmıştım!" diye tersledi, sesi titriyordu. Elini masaya, kalem kabını zıplatacak kadar sert bir şekilde vurdu. "Ben söyledim

Sen. Normalde bunu yapmam. Küçük düşürücüydü."

"Dün gece olanlar yüzünden aşağılanmak için hiçbir neden yok." Kadının elini yakaladı ve ters çevirdi. Avuç içi tokadın şiddetinden kızarmıştı. Yavaşça, başparmağının ucunu hayat çizgisinin üzerinde gezdirdi; nefesi kesildi ve parmakları kıvrıldı. Onun elini tutmak bile kanına mutluluk ve sahiplenme duygularının hücum etmesine neden oldu. O anda söylemek üzere olduğu şeyin doğru olmadığını anladı. Duymaya ihtiyacı olan şey buydu ama koca bir yalandı. Nicole'den beri ilk kez... kendini bir kadına açmıştı. Brianna'yla, bu seksten daha fazlasıydı. Ve bu düşünce onu hem dehşete düşürüyor hem de heyecanlandırıyordu. İçinde savaşılan çelişkili duygular odanın dönmesine neden oldu. "Bizler yetişkiniz, Brianna. Bazen iki yetişkin birbirlerinden hoşlanır ve seks yapmaya karar verirler. Bu sadece *seks*."

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı. "Ama ben çoğu insan gibi değilim."

Kızın elinden başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Hâlâ telaşlı ve kızarmış olsa da dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

" Biliyorum." Elleri onunkileri tamamen sarana kadar parmaklarını kavrayışını değiştirdi. "Bu yönünü seviyorum."

Bakışlarını birbirine dolanmış ellerine indirdi ve boğazını temizledi. "Sadece biz değildik- yani, otoparktaydık, sonra asansördeydik ve kapıya dayandık..." Bir inilti çıkardı ve yüzünü serbest elinin içine bıraktı. "Oh Tanrım."

Bunu yapmamalıydı. Ne zaman utangaçlaşsa, bu sadece onu daha fazla zorlama, kızdırma, bacakları adamın beline dolandığında ve saçlarını yolduğunda olduğu gibi kızarmasını sağlama isteği uyandırıyor. "Ve sen de misyoner pozisyonuna alışkınsın, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey..." diye mırıldandı parmaklarının arasından.

Öne doğru eğildi ve gözlerine bakabilmek için parmaklarını dikkatlice yüzünden uzaklaştırdı. "Hiç kapanır mısın?"

"Evet. Hayır." Bakışları yana kaydı. "Belki."

"O zaman bu bir hayır demek." Kızın saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bree." Gözleri irileşti ve ona bakakaldı. Adam saç tutamını kızın yanağına dokundurdu. "Anlıyorum. Anlıyorum. Düzinelerce başarılı iş kadınıyla çalıştım- Ah." Ağzı daha fazla açılmadan onu yakaladı ve parlayan gözlerindeki alaycı öfkeyi engellemek için bir elini kaldırdı. "Bana öyle bakma. Tek biriyle bile yatmadım. Ama nasıl olduğunu biliyorum. Her zaman tetikte olman gerektiğini biliyorum. Ama saatler sonra, kendini bırakıp bir kadın olmakta sorun yok. Tıpkı benim erkek olmayı bıraktığım gibi. Takım elbisem ve kravatım olduğum tek şey değil. Şu pazarlamacı pislik gülümsemesi var ya? Aynada pratik yapıyorum. Bundan nefret ediyorum."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," diye itiraf etti.

"Bu bir alışkanlık haline geliyor." Birbirine dolanmış ellerine baktı. Kızınki onunkinin içinde çok küçüktü. "Mesele şu ki... utanılacak bir şey yok."

Elini onunkinden kurtardı. Adam başını kaldırıp onun gözlerine baktı ve tirada hazırlandı. Ama kadın eğildi ve yanağından öptü; nefesinde hafif bir kahve kokusu yakaladı ve kadife dudakları tenini sıyırdığında göğsünde garip bir his sıkıştı.

"Bana gösterdiğin başarılı pazarlama yöneticiliğinden başka bir tarzın olduğunu bilmiyordum," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben de bunun üzerinde çalışıyorum." Başını biraz daha çevirirse onu tekrar öpebileceğini düşündü. Ama kendini tuttu. Zar zor. Buraya sadece bir öpücük için gelmemişti. Sözcükler dudaklarından çıkana kadar ne için burada *olduğunu* gerçekten fark etmemişti. *Onun için.* "Ama yine de ayakkabılarını benimle bir kez daha çıkman için rüşvet olarak kullanmak niyetindeyim. Gerçek bir randevu. Sonunda odamdan başka bir yere gideceğiz."

Gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Onlar altı yüz dolarlık ayakkabılar. Eğer onları geri alamazsam, seni hadım ederim."

"Cevap vermekten kaçınıyorsun." *Ve hala bir şeyler saklıyorsun.*

İçini çekti ve ellerini kalçalarına koyarak arkasına yaslandı. "Son zamanlarda sana çekilmez dedim mi?"

"Bunun bir sevgi ifadesi olduğunu düşünmeye başlıyorum."

İlk kıkırdamasından sonra ayıldı ve başını salladı. "Seninle çıkabilir miyim bilmiyorum Thomas. Sen hâlâ benim hesabımda çalışan bir yöneticisin."

Eğer onu reddetmesinin tek nedeni buysa, o zaman o kazanmıştı. O istedi onu da. "Önemli değil. Hâlâ birlikte çalışabiliriz. Profesyonel kalalım."

"Biliyorum, ama..."

"Bu bir randevu," diye belirtti. "Ömür boyu sürecektir bir bağlılık değil. Sadece seninle otuz dakikadan fazla kavga etmeden sohbet edip edemeyeceğimizi görmek için. Tek bildiğim, o güzel kadife sivri topuğu tam kaşlarımın arasına koyacağın."

Alt dudağını ısırды ve dişlerinin arasına aldı. "Pekâlâ. Bir randevu daha."

"Bunu bir ölüm cezası gibi söylüyorsun."

Masanın üzerinden kaydı ve etrafından dolaştı. Aralarındaki bariyeri ona bırakmıştı ama artık bununla işi bitmişti. Kadının ofisinin kapısının önünden geçerken kapıyı kilitledi ve panjurları kapattı. Ona döndü ve sinsice yaklaştı. Kadın köşeye sıkışmış bir geyik yavrusu gibi geri çekildi.

"Neden yine benden kaçıyorsun?" diye sordu.

"Değilim," dedi ama hâlâ geri çekiliyordu. Durakladı, sonra düzeltti, "Tamam, belki biraz öyleyim. Bu benim yaptığım bir şey."

"Sorun değil. Kovalamacada iyiyimdir." Sonra onu yakaladı ve elleri o nefis kalçaların etrafında kıvrılıp onu kendine doğru çekerken nefesi kesildi. Vücudu takım elbisenin içinde yumuşacıktı ve adamın içini kaynatan bir gürlükle ona yapışıyordu. "Başka nelerde iyi olduğumu bilmek ister misin?"

Ellerini onun göğsüne bastırdı. "Thomas, ofisimdeyiz." "Kapıyı kilitledim."

"Thomas," diye uyardı, sesi sertti.

Onu öptü. Gece boyunca biriken tüm öfkeyle öptü onu, onu terk ettiğinden beri kafesinde tuttuğu hüsrana uğramış tutkunun kanamasına izin verdi. Onunla ilgili olan şeyin ne olduğundan emin değildi.

Onu ateşledi, ama kız çaresiz bir iniltiyle teslim olduğunda, *nedenini* merak etmeyi bıraktı.

Sadece teslim oldu ve hissetmesine izin verdi.

Kalçaları onunkilere sıkıca bastırıyor, bir boğanın kırmızı bayrağı gibi onu kışkırtıyor, kasıklarında o sıkı, muhtaç basıncı oluşturuyordu. Ona doğru eğildi, sırtını masanın üzerine eğdi, ağır, tatlı yuvarlak göğüsleri ona baskı yapana kadar onu eğilmeye zorladı. Gömleğini eteğinin bel bandından çekip çıkardı ve ellerini sıcak, pürüzsüz teni bulana kadar altına kaydırıldı. Onu okşadığında kız kıvrandı ve parmaklarının altından akan titremelerin tadını çıkardı, göğüslerini avuçlayana kadar onu yukarı götürdü ve dudaklarına karşı adını haykırdı.

Ağzının tadına bakmak artık yeterli değildi. Dudaklarını boğazında gezdirdi, şahdamarı boyunca hafifçe ısırıldı, dişleri hassaslaşmış tenini sıyırdığında yükselen her yumuşak, muhtaç çığlıktan derin bir zevk aldı ve parmakları meme uçlarının üzerinde oynadı, mükemmel sertliğe ulaşana kadar onları yuvarladı. Elleri adamın vücudunda geziniyor, onu kavrayan okşamalarla dokunuyor, onu içine çekiyor, daha fazla dayanamayana kadar vücutlarını birbirine kilitliyordu.

Ona sahip olmalıydı. Şimdi.

Geri çekildi ve ona baktı. Masanın üzerinde soluk soluğa yatıyordu, dağınık kâğıtlara karşı hovardaca ve hıznırca davetkârdı, kıyafetleri çarpıktı ve ela gözleri özleminden erimiş altına dönmüştü. Ona duyduğu özlem. Dudaklarını tekrar öpecek kadar kendini tuttu, tek bir yumuşak fırça, sonra kalçalarını kavradı ve onu ters çevirdi.

Onu yüzüstü masaya yatırdı ve kalçalarını ayırdı. dizine. Kadın kamburunu çıkardı ve Tanrım, ne kadar da cadalozdu; vücudunu masaya sürterken neredeyse mırıldanıyordu, göğüslerini kurutma kâğıdının üzerinde sürüklüyor, kıcı adama değene kadar geri sallanıyordu. Adam eteği kalçalarına doğru iterken dikişler neredeyse yırtılıyordu.

Külotlu çorabı kalçalarını krem gibi parlatıyordu ve adam kalçalarını birbirinden daha da uzaklaştırıp açarken parmaklarının baskısından yırtılıyordu.

Onu masanın kenarına yasladı. Parmaklarını külotunun yumuşak ipeği üzerinden kızın tepesinde gezdirene kadar, çürük naylonu tek bir vahşi sarsıntıyla parçaladı. Kadın titredi, sesi bir iniltiyle kesildi. Onun için çıplaktı ve onu böyle görmek için yanıp tutuşuyordu: vahşi, hazır, onun için ıslak.

Külotunu kenara çekti ve onun tadına baktı, dilinin ucuyla kıvrımlarının narin pembeliğini izledi, kadın dönene, masayı tırmalayana, neredeyse hıçkırarak ona doğru itilene kadar sıcaklığının derinliklerine daldı. Dili klitorisinin etrafında döndüğünde, kasıldı, parmaklarını kurutma kâğıdının üzerinde, üstteki sayfayı yarıklara ayıracak kadar sertçe gezdirdi ve düzensiz bir çığlıkla boşaldı. Her ıslak patlamada, her nemli damlamada oyalandı, parlayana kadar yaladı, çığlıkları acıya dönüşene kadar diliyle onu okşadı.

"Thomas," diye haykırdı, kaskatı kesilmiş ve titriyordu. "Thomas!"

İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Dilinin son bir alaycı hareketiyle, kot pantolonunun fermuarını açıp aşağı itecek kadar uzun süre geri çekildi ve kendini serbest bıraktı. Cebine uzanarak bir prezervatifi yırtıp açtı ve shaftından aşağı itti. Tamamen yerleştikten sonra, kadının ıslaklığına bastırды ve yankıladığı boğuk bir ses çıkardı. Titreyen bir an için kendini tuttu ve kalçalarını öne doğru sallayıp tek bir yumuşak vuruşla içine süzüldüğünde beklenti onu çok daha tatlı hale getirdi.

Kadın onu sıvı ateşle sardı ve adam kontrolünü kaybetti.

Bir elini masaya dayadı, kadının üzerine doğru eğildi ve neredeyse delirmişçesine yaptığı hamlelerin ritmine kendini kaptırdı. Onun zevki. Kadının bedeni onun etrafında kenetlenirken ve kadın inlerken, yalvarırken, çığlık atarken aldığı zevk. Onun için çığlık attı, onun altında çok sıcak ve kontrolsüzdü, her itişte onu karşılamak için geri itti.

Ona katıldığında boynunu geriye doğru uzattı ve düşünebildiği, hissedebildiği ve koklayabildiği tek şey Brianna'ydı. Onun içinde tamamen kaybolmuştu... ve umurunda bile değildi.

Altıncı Bölüm

Brianna masanın üzerine kemiksiz bir şekilde uzanmış, yanağını geçen ayın GAAP raporuna bastırmıştı.

Cilalı maun kaplamanın üzerine eğildiğinden oldukça emindi.

Kıçı beş dolarlık bir fahişe gibi havadaydı, takım elbisesinin içinde terli ve ıslaktı, Thomas'ın ağırlığı ciğerlerindeki havayı eziyor ve siki içinde yavaşça yumuşuyordu.

Bir iniltiyle yerinden kıtırdadı, sesi kulaklarını tırmalıyordu.

Hayır, kesinlikle emindi. Fahişe. Terli. Islak. Bu az önce olmuştu.

Bu sefer, o kadar da umursamadı.

"Bana söz ver," dedi, sesi kızın içinde gürleyerek, "kalktığımda bu sefer kaçıp gitmeyeceksin."

"Burası benim ofisim," diye mırıldandı, "yani kaçacak yerim yok."

Kıkırdadı ama bir an sonra ağırlığı hafifledi. Ondan çekildiğinde hissettiği boşluk, kalçalarını birbirine bastırarak inlemesine neden oldu. Sanki bedeni onu şimdiden özlemiş, geri istemiş, kalınlığı onu içten okşamıştı.

Yavaşça, dikkatlice hareket ederek kendini yukarı itti ve giysilerini tekrar düzgün bir düzene soktu. Fena halde ağrıyordu, meme uçları ezilmekten ve masaya sürtünmekten acıyordu. Midesi takla attı. Adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, ona korkunç şeyler yapan bir iddia yoğunluğuyla onu izliyordu. Kendisine bunu yapmasına izin verdiğine inanamıyordu. Onu masanın üzerine itmesine ve... ve ona bu şekilde saldırmasına.

Buna sadece o inanabilirdi, çünkü çok iyi hissettirmişti. Çalışanlarından herhangi biri her an kapıyı çalabilecek olsa da, hiçbir şeyden pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu.

Yutkundu ve çarpık gözlüklerini düzeltti. "Pekala. Yeni bir deftere ihtiyacım olacak."

Eğer bir şey bekliyorsa, bu ondan yükselen derin, gırtlaktan gelen kahkaha değildi. Bu gülüşte onu ürperten bir sıcaklık ve belli bir... dünyevilik vardı. Bu alaycı, güçlü adamla ilişkilendirdiği şey bu değildi. Hazırlıksız yakalanınca hızla arkasını döndü ve masasının üzerindeki dağınık eşyaları karıştırmaya başladı. Tanrım, masanın yerini değiştirmişlerdi; şimdi bir tarafa doğru birkaç santim eğikti ve bilgisayar monitörü düşmediği için şanslıydı.

Kahkahası bir kıkırdamaya dönüştü. "İşte. Yardım edeyim."

Adam onun yanına gitti, kalemlüğünü aldı ve birkaç Sharpie'yi yerine yerleştirdi. İkisi de aynı anda devrilmiş bir resim çerçevesine uzandılar; elleri çarpıştı, ama önce o aldı ve ters çevirdi.

Thomas çok ama çok hareketsiz kaldı, resme ani ve neredeyse dehşet verici bir boşlukla baktı. Durgun -ama neredeyse şakacı bir şekilde beceriksiz

-Demlenmekte olan sıcaklık kayboldu.

"Brianna," dedi her heceyi özenle aralara yerleştirerek, "kim o?"

Brianna'nın yüzündeki kan çekildi ve başı döndü. Fotoğraf Michael'la düğünlerinin olduğu gün çekilmişti. Michael smokininin içinde şık ve gösterişliydi. Elinde buketi, öyle ışıltılı gülümsüyordu ki bambaşka bir insan gibi görünüyordu. Çocukken küçük bir kızın tüm hayallerini gerçekleştireceği söylenen o köpüklü beyaz elbiseyi giymişti. Kimse o küçük kızlara elbisenin ardında daha fazla hayal olduğunu söylememişti. Daha derin hayaller. Çok kolay bir şekilde kısa kesilebilecek ve ellerinden alınabilecek hayaller.

Resmi kaptı ve ters çevirdi. "Kimse yok."

Bakışları kızın eline kaydı. Hiç düşünmeden başparmağını parmağındaki daha soluk deri şeridinin üzerinde gezdirdi, yüzüğün ağırlığı garip bir

yokluk. Gözleri çakmak
çakmak oldu. "Bir şeyler
saklıyorsun."

Ona sırtını döndü. "Hayır."

"Yalancıları fark etmek kolaydır, Brianna. Neler oluyor?"

"Ben yalancı değilim!" Fotoğrafi göğsüne bastırdı. Fotoğraf çerçevesinin kenarları acıyan göğüslerini ısıırıyordu. "Seninle daha yeni tanıştım. Beni sorgulayamazsın."

"Belki de değil." Sesi sıvı nitrojenden daha soğuktu. "Ama istiyorum ki sana çıkma teklif etmeden önce evli olduğunu biliyordum. Bana söylemek için daha iyi bir zaman mı? Seninle yatmadan önce. Bana yalan söyledin."

Göğsü sıkıştı, sanki bir çıglık kancalarını içine batırmış ve sonra kendini toparlayıp dışarı çıkmayı reddetmiş gibiydi. "Ben yalan söylemedim."

"Beni bu adama dönüştürdüğüne inanamıyorum. Beni bu adama dönüştürdüğüne bir aile kurmak." Adam ona öylesine küçümseyerek baktı ki, kız masanın altına girip hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi. Birden kendini yeniden ilkokuldaki Brianna gibi hissetti, zavallı ve değersiz.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi sesi çatlayarak. "Hiçbir fikrim yok."

"Kim olduğun hakkında bir fikrim var sanıyordum. Sadece buzdan kalesinden inmeye ihtiyacı olan güçlü, zeki, yetenekli bir kadın. Daha fazlasını öğrenmek istedim." Üst dudağı kıvrıldı. "Ama artık senin hakkında gerçekten bir şey bilmek istersem gidip kocana sorabileceğimi biliyorum."

İçini yakan acı soğuğa dönüştü. "Size eşlik etmesi için güvenliği çağırmadan önce dışarı çıkın."

Tüm vücudu gergindi ve öfkeyle titreşiyordu. Ama gözleri Neredeyse onu öldürüyordu; orada gördüğü öfke değil, acı bir ihanet duygusuydu. İncinmişti. İstifa.

"Gerek yok," dedi. "Ben yolu biliyorum."

Ve başka bir şey söylemeden ofisinden ve hayatından çıkıp gitti.

...

Thomas kamyonetinde oturuyor ve Golden Hand Kumarhanesi'nin otoparkına boş gözlerle bakıyordu. Arabayla uzaklaşması gerekiyordu ama henüz harekete geçecek gücü yoktu ve yoğun trafikte kendisine güvenilebileceğinden de emin değildi. Bunu bilmeliydi. Kaçamak vücut dilinden. Parmağındaki o bronz çizgi. Eski görüldüğünü düşünmüştü. Eski bir eşe ait olduğuna inanabileceği kadar eski. Ama eski eşler, eski kocalarının fotoğraflarını masalarına.

Daha büyük olasılıkla, hem onu hem de kocasını aptal yerine koymuştu ve bunu öyle bir alışkanlık haline getirmişti ki, alyanssız olduğu zamanlar alyanslı olduğu zamanlardan daha fazlaydı. Tıpkı Nicole gibi.

Nicole evlilik yüzüğünü her gün komodinin üzerine bırakıyordu. Sabah uyandığında yüzük oradaydı ve onunla alay ediyordu. Brianna'yı tekrar görmek istediğini fark ettiği anda kendine onun Nicole olmadığını söylemeye çalışmıştı. Her kadın onu kullanan, yüzüne tüküren ve belirsiz sevgi vaatlerinden başka bir şeyle onu sevgisiz bir evliliğe hapseden yalancı, aldatan bir sürtük değildi.

Belki her kadın Nicole gibi değildi ama bir daha birine güvenmesi aptallık olurdu. En azından Nicole'de her şeyi görebiliyordu. Yalanları. Aldatmalar. Kalbini her biraz daha kırdığında attığı kahkahalar.

Ama Brianna'nın ona sarıldığında yüzünde beliren o tatlı, güven dolu ifade...

Gerçek şu ki, bilmiyordu. Bilmek istediğinden emin değildi ama aptalca idealist bir yanı ona inanmak istiyordu- Hayır. O bir aptaldı ve Nicole ile sayısız oyuncağının kendi hayatını mahvettiği gibi başka bir adamın hayatını mahvetmişti. Asla evli bir kadına dokunmayacağına yemin etmişti. Daha önce defalarca incindiği gibi başka bir erkeği asla incitmeyecekti. Ağzındaki tat acıydı, midesindeki asit iğrençti.

Kontak anahtarını çevirdi. Kamyonet canlandı ve Thomas'ın boğazına takılmış gibi görünen öfkeli meydan okumayı kükreyerek seslendirdi. Yapması gereken

bunu bırakıp çekip gider. Bu kontratı almak, Vegas'a sırtını dönmek ve asla arkasına bakmamak için daha da büyük bir neden. İşini kaybetmek anlamına gelse bile.

İşinin canı cehenneme, Brianna Faulk'un da canı cehenneme.

Yedinci Bölüm

Brianna yüzükoyun yattı, yastığa sıkıca sarıldı ve yatağın ayak ucunda duran cep telefonuna baktı. MotoTek'ten gelen proje portföyü, düzgün küçük kartvizit eki ve ayartıcı kare kâğıtla birlikte yanındaydı. Üzerinde Thomas'ın cep telefonu numarası yazılı olan baştan çıkarma.

Ofisine hışımla girip sonra da saf şehvet ve öfkeden oluşan bir kasırğa gibi geri çıkmasının üzerinden iki gün geçmişti. Çok fazla öfke. Onu aramayı aklından bile geçirmemeliydi. Muhtemelen kendini ve Kaliforniya sörfçüsü yakışıklılığını San Francisco'daki MotoTek ofislerine geri götürmüştür. Günler geçmişti ve ondan haber alamamıştı. Sözleşme hakkında değil.

Onlar hakkında değil.

Kendini meşgul etmeye çalışıyordu ama aklı sürekli ona gidiyordu. Michael'la çekilmiş fotoğrafını bulduğunda donup kalmıştı. Paniğe kapılmıştı. Adamın ona bakışı da yardımcı olmamıştı. Birinin ona bu şekilde bakmasına, standartlarına göre daha aşağı olduğunu hissettirmesine izin vermeyecek kadar büyümüştü. Buna cüret etmesi onu çileden çıkarmıştı.

Ama en başta ona karşı dürüst olsaydı nedeni.

Sadece ihmal ederek yalan söylemişti. Ona hiçbir şey borçlu değildi ama gözlerindeki o acı ihanet bakışı... Sanki orada olduğunu bile bilmediği eski bir yarayı deşmiş gibiydi. Ona gerçeği söylemek istedi. En azından aslında hiç başlamamış olan bir şeye temiz bir son vermek ve iş ilişkilerini yeniden kurmak, böylece işlemlerini acısız bir şekilde sonuçlandırmak ve

yollarını ayırabilir. Kumarhanenin yeniden modellenmesi ve markalaşması için MotoTek ile ortaklık kurabilir. Thomas, yolları ayrıldıktan sonra hangi yola girdiyse o yolda devam edebilir.

Ve onun kendisine nasıl dokunduğunu her düşündüğünde vücudunun derinliklerinde sıkışan o yakıcı açlık düğümünü unutabilirdi.

Saate baktı. Gece dokuz buçuk. Vegas'ta dokuz buçuk neredeyse sabah demekti. Hâlâ uyanık olabilirdi. Bilerek çocuklar yatana kadar beklemişti. Arka planda onların seslerini duymasını ve tekrar sinirlenmesini istemiyordu. Ona her şeyi açıklama fırsatı bulana kadar olmazdı. Ellerini çırpınan karnının üzerinde gezdirdi, kendini telefonu açmaya zorladı ve onun numarasını tuşladı.

Telefonu açmadan önce iki kez çaldı. Sesi yorgun geliyordu. Tedirgindi. Kızgın. "Alo?"

"Thomas? Ben Brianna."

Hiçbir şey söylemedi. A r a l a r ı n d a k i sessizlik uzun ve karanlıktı. Suçlayıcı. Sakinleştirici bir nefes aldı ama kalp atışları iki katına çıktı. "Hâlâ şehirde misin?" diye devam etti. "Seni görmek isterim."

"Hâlâ Vegas'tayım," dedi uzun bir aradan sonra. "Ama Vegas'a gitmeye hiç niyetim yok.

görüşebiliriz. İşlerimizi telefon ve e-posta yoluyla yürütebiliriz."

Dişlerini sıktı. Bunu zorlaştıracaktı, değil mi? "Lütfen, seninle konuşmam gerek. Yüz yüze. Buluşmak için müsait misiniz?"

"Eğer bu bir bağlantı aramasıysa..." dedi, sesi uyarıyla doluydu.

"Öyle değil." Parmaklarını pelüş pamuğun içinde kaybolana kadar yastığa gömdü. "Zararın her neyse, benim hatam değil. Bana öyleymişim gibi davranma."

"O zaman kocanın hayatını mahvetmek için beni kullanma."

"Yaptığım şeyin bu olduğunu varsaymayı bırak." Tekrar derin nefes aldı. Kendini kaybedemezdi. Kendini kaybedemezdi. Nadiren kendini kaybederdi ama Thomas onun damarına basmayı başarıyor gibiydi. "Sadece konuşmak istiyorum."

"Neden?"

"Gerçeği öğrenmek istiyordun, değil mi?"

"Ve anladım."

Derin nefes almak ve sakın düşünceler buraya kadarmış. Kadın tersledi. "Dinle, seni domuz kafalı, kibirli, dar görüşlü *hıyar*," diye tısladı. Kelimeleri ısırmaya çalıştı ama dudaklarından öfkeli bir sel halinde döküldüler. "Elinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Zannediyorsun. Sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum. O yüzden izin ver."

Adamın cevabı o kadar uzun sürdü ki kız telefonu kapattığını sandı. Sonra kıkırdadı ve mırıldandı, "Bana *hıyar* dedin."

"Çünkü öyle davranıyorsun," diye homurdandı. "Ve benim küfürlerimle bu kadar eğlenmiş görünmek zorunda değilsin."

"O zaman bunu yaparken sesin bu kadar komik çıkmasın." O kadar ağır bir iç çekti ki ahizeyi çatırdattı. "Tamam, konuşabiliriz. Nerede?"

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Bunun başka bir yolu yoktu.

Onu evine davet etmeliydi. Belki onu kapının önünde bekleyebilir ve akşam yemeğinde bir içki içerken ailesiyle ilgili haberleri ona verebilirdi. Ya da belki üç içkiden sonra. Kendi şartlarıyla bir itirafta bulunabilirdi. Ona tarafsız bir yerde buluşmak istediğini söylerse, muhtemelen yine de bir şeyler sakladığını düşünecekti. Ve saklıyordu da. Bu sadece bir koca değildi. Ama çocukları ondan daha ne kadar saklayabilirdi? Ve neden zahmet etsin ki? Onları görür görmez mazeretlerini sıralayacak ve ait olduğu yere geri dönecekti. Kısa cilveleşmeleri sona erecek ve kadın zinadan adını temize çıkaracaktı. Peki ya temize çıkma düşüncesi avuçlarını Terli mi? Önemli değildi. Vakit gelmişti.

Telefonu daha sıkı kavradı ve kaderini belirleyecek sözcükleri söylemeye zorladı. "Benim evim. Yarın saat altıda."

"Orada olacağım," dedi. "Artık aramızda yalan yok, Bree."

"Artık yalan yok," diye söz verdi ve kendini neye bulaştırdığını merak etti. "Şimdi bir kalem al."

Ona adresini verdi ve telefonu kapattı. Avuçları terliyor, vücudu titriyordu ama bu iş daha bitmemişti. Şimdi zor kısmı geliyordu. En zor kısmı.

İtiraf edebilmek için yarına kadar bekledi.

...

Thomas, Chris Hanson'dan dayak yemek üzere olduğundan oldukça emindi.
Belki Jerry Springer.

Evet. Springer'ın Springer'ın daha büyük bir izleyici kitlesi vardı.

Yürüyüş yolunda durdu ve ön kapıya baktı. Muhtemelen çalılarının arasında bir kamera ekibi vardı ve bir diğeri de Brianna'nın geniş çiftlik tarzı evinin içindeydi. Kocasını muhtemelen Jerry gizli işareti verene kadar üst katta bekliyordu. Jerry *serseri* diyecek ve saygıdeğer Bay Faulk onun üzerine atlayacaktı. Jerry güvenlik maymunlarını çağırmak için biraz fazla bekleyecekti. O kadar uzun bekleyecekti ki, stüdyodaki izleyiciler videoyu tekrar izlediklerinde yumruklarını sıkıp Jerry! Jerry! Jerry! Jerry! Dövüş devam ederken.

Ve Thomas her bir darbeyi hak ederdi.

Neden buradaydı ki? Sadakatsizliğini onun burnuna sokmak için mi? Thomas izlerken kocasıyla bir tür duygusal ifşaat yaşayabilsin diye mi? Belki de Thomas'ı evliliğini bitirmek için bir bahane olarak kullanmayı planlıyordu.

İçini çekti ve parmaklarını kapıya vurdu. Kapı kırılarak açıldı.

"Tanrı'ya şükür. Sen la-" Gözleri genişledi. "Kahretsin."

Kapıyı suratına çarptı.

Sonra kilitledi.

Şimdi neyin peşindeydi?

"Kahretsin, Bree," diye seslendi kapıdan. "Oyun yok demiştik. Ne yapıyorsun?"

"Yalan yok dedik ama oyun oynamıyorum." Kalın meşe kapı sesinin boş çıkmasına neden oldu. "Seni kız kardeşim sanmıştım. Çok erkencisin."

"Ben-" Saate baktı. *Gerçekten* de erkenciydi. Hiç erken gelmezdi. "Peki, tamam. İyi o zaman. On dakika erken geldim ve bu sosyal bir gaf oldu.

kapıyı suratıma çarpmaya değer mi?"

Cevap yok. İnledi ve omzunun üzerinden baktı. Kız kardeşi yoktu. Kimse yoktu. Sadece boş bir bahçe ve evin köşesinde, çok renkli bir çocuk oyun setinin kenarlarını zar zor seçebiliyordu...

Oh. Oh, hayır.

İçini küçük bir panik yılanı ısırıldı. "Ben gidiyorum."

"Yapma." Kızın bıkkın iç çekişi meşe panellerin arasından net bir şekilde duyuluyordu. "Ya yeniden planlarsak? Dışarı çıkacak havada değilim. Yorgunum."

Midesi bulandı. Onunla yine oynuyordu ve ön kapıdan içeri bir adım bile atmamıştı. Ve neden bahçesinde bir salıncak seti vardı ki? "Beni görmek istemiyorsan neden buraya gelmemi söyledin?"

Mandal kaydı. Kapıyı tekrar araladı. Sıvı ela bir göz dışarı baktı. "Ben sadece- ben-"

"Ne değilsin?"

"Ben-" Dudakları birbirine yapıştı. "Boş ver. İçeri gel."

Kapıyı tamamen açtı. Eşikten adımını attı, şu anda ondan *hoşlanıp hoşlanmadığını* bile bilmemesine rağmen gözleri vücudunun her santimini inceliyordu. Üzerinde bir çift siyah pantolon ve kıvrımlarına doğru sarkan ışıltılı bir atlet vardı. "Neler oluyor, Bree?"

Sertçe omuz silkti. "Sana henüz söylemediğim bir şey var."

"Bunu anladım." Kollarını kavuşturdu. "Bak, gereksiz yere dram yaratmayalım. Eğer sadece bir gecelik bir şeyse, bırak öyle kalsın, ben de çekip gideyim. Ya da bana gerçekte neler olduğunu anlat."

Gözleri kısıldı. "Deniyorum."

"O kadar da kötü olamaz, değil mi? Sen bir seri katil misin? Akşam yemeğinde insan mı yiyorsun?" diye sordu ve sonra bakışları duvardaki resimlere kaydı.

Evet, o kadar kötüydü.

Fotoğraflardan biri, en az birkaç yıllık, Brianna'ya aitti. Kucağında bir bebek vardı. Fotoğrafların geri kalanında başka çocuklar da vardı ve onların yeğenleri olduğunu düşünmüyordu.

Ve masasındaki fotoğraftaki adam tüm portrelerdeydi, sanki dünyanın en şanslı adamıymış gibi gülümsüyordu.

Ah, kahretsin.

Sanki otomatik pilottaymış gibi yavaşça ona döndü. Uzuvarları tahta gibiydi. Dudakları da öyle, "Sen evlisin. Çocukların var."

Omuzları kamburlaştı. "Üç çocuğum var, evet. Ve kocam-"

"Cehenneme kadar yolu var." Körü körüne geriye uzandı, kapı kolunu tutmaya çalıştı. Kadının solgun, kederli yüzünü öfkeden parlayan bir beyazlığın arasından zar zor görebiliyordu. "Kocan hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. Ne kadar soğuk olduğu ya da hiç eve gelmediği hakkındaki bahanelerini duymak istemiyorum. Senin çocukların var, Brianna. Çocukların ve bir ailen. Bunu parçalayacak kişi ben olmayacağım." Thomas kapıyı sarsarak açıp dışarı çıktı ve neredeyse başka bir kadına çarpıyordu. Geniş, şaşkın gözleri olan sarışın, daha genç bir kadın kapının eşiğinde durmuş, sanki ona zarar vereceğini düşünmüş gibi bakıyordu. Ona dokunmamaya dikkat ederek etrafından dolandı. Kimseye zarar vermemişti ama bu şu anda insanlarla temas kurmak istediği anlamına gelmiyordu. Yapmalıydı

içgüdülerine güvendi. Brianna kesinlikle evliydi.

Evliydi ve aptal yerine konmuştu.

Yolun yarısında, sıcak bir el şaşırtıcı bir güçle dirseğini yakaladı. "Orada kal."

Topuklarının üzerinde döndü ve eve doğru yürüdü. Ergenlik çağındaki bir çocuk kapı aralığında durmuş, ağzı asık suratlı bir kızgınlık kıvrımına dönüşmüş halde onları izliyordu. Brianna çocuğa bir şeyler söyledi, kapıyı kapattı ve patikadan geri döndü. Thomas kendini hasta hissetti. Neden kalmıştı ve Brianna'nın ona patronluk taslamasına izin vermişti?

Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. "Kocasını aldatan türden bir kadın olmadığımı bilmenizi isterim."

Sert bir kahkaha attı. "Resimler için başka bir açıklamanız var mı? Boşananlar eski sevgililerine tapınak yapmazlar. Ben boşandım ve onun *yakmadığım* her resminin çöp öğütücüsüne gittiğinden oldukça eminim."

Başını eğdi. "Ne zaman evlendiniz?"

"Bir süre önce. Yani, şu anda değil. Bunun nasıl bir his olduğunu hiç merak ettiniz mi?"

Yüzü düştü. Yumruklarını iki yanına indirdi. "Pek sayılmaz. Haklısın.

Boşanmış bir kadının hala resimleri asılı olmazdı. Ama ben boşanmadım."

"Bu hiç mantıklı değil. Evli olmamanızın ama boşanmamış olmanızın tek yolu..."

Oh.

Thomas, seni aptal.

"Eğer ölmüşse," diye bitirdi. İnce ellerini göğsüne dayayarak onu hafifçe geriye doğru itti. "O öldü. Bitirmeme izin verseydin, beni duyardın. Üç çocuğum var, bekâr bir anneyim ve kocam öldü. İşte. Mutlu musun?"

Mutlu muydu? Bunu hak etmeyen bir kadına pislik gibi davranmıştı. Vazgeçip çekip gitmesi gerekiyordu ama yapamadı. Gurur onu boğuyordu - gurur ve ona her baktığında uyanan o lanet olası ihtiyaç.

Sertçe yutkundu. "Hayır. Bunun beni özellikle mutlu ettiğini söyleyemem. Ne kadar zaman önce... Ne zaman...?"

"Birkaç yıl önce. Ve sana hemen söylemek istemedim." Yorgun ve kuru bir kahkaha attı. "Yani, kim üç çocuklu bekar bir anneyle çıkmak ister ki? Bu birkaç randevudan sonra alışacağın bir şey. Hemen değil. Bu şekilde değil. Ama... biz randevuyu atladık ve hemen..."

"Daha çok kıyafetlerimizi çıkarmak gibi. Normalde bunu yapmadığınızı söylerken bunu kastetmiştiniz."

Başını salladı. Şaşırmadım. Bakması, koruması gereken çocukları vardı. Çocuklarının onlarla güvende olacağından emin olana kadar yabancı erkekleri etrafında istemezdi ve zaten babalarını kaybetmişken, sadece geçici bir varlık olabilecek erkekleri hayatlarına sokmak adil olmazdı. Ve o kesinlikle geçici bir varlıktı.

Öte yandan, bir baba figürü olmayı düşünmeye bile hazır olduğundan emin değildi.

"Özür dilerim," dedi ve omzunu hafifçe kavradı. "Ben bir aptalım."

Zayıfça gülümsedi. "Hayır. Sen sadece çiğneyebileceğinden fazlasını ısırdın. En azından şimdi bir bahanen var."

"Pardon?"

"Bilirsin işte. Neden işe yaramayacağını." Kollarını kendi etrafında sardı. *Ona* karşı bir savunma bariyeri. "Yani artık temiz bir vicdanla yürüyüp gidebilirsin."

Geleceğe dair her şeyi çoktan hesaplamıştı; verdiği habere vereceği tepki de buna dâhildi. Başka bir kadın olsaydı, haklı olurdu. Ama bilinmeyen bir nedenden ötürü, Brianna *sıradan bir* kadın değildi. Ondan bu kadar kolay vazgeçemezdi. Onun kollarında, gitmesine izin veremeyeceği kadar iyi hissediyordu. "O kadar kolay vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?"

"Çocuklarım olduğunu fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi gördüm. Kafası ilmeğe geçirilmiş bir adamın bakışıydı. İzin ver ipi senin için sıkayım ve işini biraz kolaylaştırayım. Otuz iki yaşındayım ve bir sürü yükü olan bekar bir anneyim. Zach 13 yaşında ve mutsuz. Katelyn altı yaşında ve kendini yirmi yaşında sanıyor. Cody sekiz yaşında, kendi dünyasında yaşıyor ve Transformers'ın gerçek olduğunu sanıyor."

On üç mü? Yani ilk doğumunu on dokuz yaşındayken mi yapmıştı?

Kendini hiç çocuk sahibi olarak hayal etmemişti. Kendi ailesini bile hiç hayal etmemişti. Ve çocuklu biriyle çıkma fikri aklının ucundan bile geçmemişti. Çocukları olan bir kadınla ilişki kurmayı asla düşünmemişti. Çocukları sevmediği için değil. Seviyordu.

Onu uzak tutan şey kendi berbat zihniyetiydi. Bir çocuğu, kimseye nasıl güveneceğini bilmeyen bir deliye dönüştürmekten sorumlu olmak istiyor muydu? Kendisinin hissettiği güvensizliği bir başkasına hissettirmek ister miydi? Kesinlikle hayır.

Ama bu Brianna'ydı. Kocaman gözleriyle onu izliyor, cevabını beklerken dudağını ısıırıyordu ve o henüz veda edemiyordu. Uzaklaşma ve onun dudaklarını bir daha asla öpememe fikri, gizli bir canavar gibi içini kemiriyor, bırakmayı reddediyordu.

Çocuk olsun ya da olmasın, onunla birlikte olmak istiyordu. Onun içinde ortaya çıkardığı yeni duyguları keşfetmek istiyordu.

"Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum. Muhtemelen bir adam gibi hissettim. Bir dul kadına eşeklik ettiği için taşaklarına yumruk yemişti." Aralarındaki mesafeyi kapattı ve güzel gözlerini görebilmek için çenesini yukarı kaldırdı. "Ama bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim: Kolay kolay pes etmem."

Ona bakmıyordu. O da gözlerini ondan kaçıramıyordu. "Sen büyüleyici bir adamsın Thomas, ama bence en iyisi bu konuyu kapatalım."

"Neden? Çocuklarınız olduğu için mi?" Çimenlerin üzerinde küçük bir zencefilli ev gibi kambur duran oyun setini işaret etti. "Sen onlarla tanışmaya hazır olduğuma karar verene kadar mesafemi koruyacağım. Tabii böyle bir şey olursa."

"O değil!" "O zaman ne?"

"Korkuyorum." Saçlarının dalgalanmasına neden olan bir nefes üfledi. "Seni içeri almaktan korkuyorum."

Bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla anladı. Kız onun ödünü koparıyordu. "Ben de korkuyorum."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Belki de hiçbir şey. Gerçekten bir şey yapmak istiyor musun?"

"Belki."

Hırladı. "Belki istemiyorum, Brianna. Elimizde ne olduğunu anlamamız için bize bir şans verecek misin yoksa çalışıp çalışmayacağımızı bile öğrenemeden beni gönderecek misin bilmek istiyorum."

Kadın ona baktı, gözleri geniş ve ihtiyatlıydı ama adam başka tarafa bakmayı reddetti. "Peki," dedi sonunda, kirpiklerini indirerek. "Evet. Hadi yapalım şunu."

Kadının çenesini serbest bıraktı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Tamam o zaman. Gerçek bir randevuya çıkalım. Bu gece müsait misin?"

Gülümsedi. "Dışarı çıkabiliriz. Bu gece 'hapisten bedava çıkma' kartım var." "Bebek bakıcısı mı?"

"Kız kardeşim. Kiersten."

Kiersten şu anda evin artık açık olan kapısında eğilmiş, üstü örtülü bir eğlenceyle onları izliyordu. Brianna'ya çok benziyordu ama hıznır bir çizgisi vardı. Thomas el salladı; o da göz kırparak karşılık verdi.

"O senin tek kız kardeşin mi?"

"Evet, ama benim de bir kardeşim var. Mike."

"Benim bir kız kardeşim var." Parmaklarını kızın kolunda gezdirdi. "Artık birbirimizi biraz daha iyi tanıdığımızı göre... Bire beş randevu için şu andan daha iyi bir zaman düşünemiyorum."

"Hemen döneceğim."

"Acele et," dedi, sesi alaycı ve hafifti. "Eğer acele etmezsen, bir çift ayakkabını daha rehin almaya karar verebilirim."

"İlk çifti hâlâ geri alamadım."

"Onları almak için odama gelebilirsiniz."

Ona araştıran bir bakış attı, sonra gülümsedi, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve eve doğru yürümeden önce yanağına bir öpücük kondurdu. Thomas kiralık kamyonetine bir göz attı. Eğer akıllı olsaydı, bu işi berbat etmeden önce hemen kaçardı.

Ama kaçmıyordu.

Brianna'yı, ölen kocasının hayaletinin bile azaltamayacağı bir açıklıkla istiyordu. Kocasının geride bıraktığı boşluğa adım atmak, doldurulması gereken büyük bir boşluktu. Bu göreve hazır olduğundan emin değildi. Çocuklarla ne *yapacağını* bile bilmiyordu.

Kalçalarının nazıkçe sallanışına odaklandı. Kız içeride gözden kaybolana kadar üst kattaki pencereden kendisine bakan genç çocuğu görmedi.

Harika. Az önce çocuğun annesine bakarken yakalanmıştı. Thomas zorla gülümsedi ve el salladı. Bir orta parmak ve çocuğun sırtını görerek ödüllendirildi.

O günleri hatırladı. Erkeklerden koruyacak bir annesi yoktu. ondan hoşlanıyordu, ama yanlış taraftaki erkeklerden hoşlanan bir kız kardeşi vardı.

izler. Belki de çocuğun sadece nazik bir ele, hayatında bir erkek rol modeline ihtiyacı vardı. Thomas'ın nasıl olacağını bildiğinden emin olmadığı bir rol modele ve... ve...

...ve bu? Penceredeki çocuğun çıplak kıcıydı.

Harika bir başlangıç yapmışlardı.

Sekizinci Bölüm

Brianna'nın menüsünün üstünden Thomas çok fazla sakın görünüyordu. Kendinden çok emindi. Tepelere doğru kaçıyor olmalıydı. Gergin olan o olmalıydı ama o burada botlarının içinde terliyor ve nemli çoraplarının içinde ayak parmaklarını sıkıyordu. Michael'ın ölümünden bunca yıl sonra bile yeniden biriyle çıkmak, on yıllardır kullanmadığı bir yabancı dili hatırlamaya çalışmak gibiydi. Ağzını açtığına anlamsız kelimelerden başka bir şey çıkmıyordu.

"Peki kocanız vefat edeli tam olarak ne kadar oldu?" Thomas sordu, sesi nötrdü. "Eğer bu konu hakkında konuşmak senin için sorun değilse tabii."

"Benim için sakıncası yok." Boğazını temizledi. Kalbinin üzerinde bir acı yumağı sıkıştı. "Üç buçuk yıl önceydi. Kanser hastasıydı. Kolay bir ölüm değildi."

Masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini sıktı. Bu temas tuhaf bir şekilde samimiydi. Sertçe yutkundu ve kendini buraya, şimdiye ve restoranın menüsündeki sörf ve çim tabağına konsantre olmaya zorladı.

"Özür dilerim," dedi, bakışlarını sabit tutarak.

"Üzülme. Zor olmuş olabilir ama..." Kelimeler boğazında düğümlendi. "Bir kez öğrendiğimizde, bu bir ay meselesiydi. Sanki öğrendikten sonra bizi ortada bırakmak istemedi. Sanki bitmesini istiyormuş gibi."

"Bunun olduğunu daha önce de görmüştüm."

"En çok Zach'i etkiledi. Belki de en büyükleri o olduğu içindir. Katelyn yeterince iyi idare etti ama o hala genç. Cody sadece altı yaşındaydı, yani babasını zar zor hatırlıyor."

Thomas'ın tutuşu sıkılaştı. "Zach yaramazlık mı yapıyor?"

Brianna başını eğdi. Gerçekten de çocuklarıyla ilgileniyor muydu? Göğsü ağrıyordu. Hayır. Onu önemsiyor olamazdı. İki hızlı kaçamaktan ve bu hazırlıksız randevudan sonra olmazdı. Kibarlık ediyordu. "Pek sayılmaz," dedi. "Harika notlar alıyor. Futbol oynuyor. Yıldız forvet."

"Futbol, hmm?" Kaşları kalktı.

"Sakın söyleme. Sen de mi forvet oynadın?"

"Lisedeki dört yıl boyunca. Gözlerim kapalıyken ve içimde birkaç bira varken hâlâ kafamdaki topu dengeleyebiliyorum."

"Bir fok da yapabilir."

"Ork ork." Kıkırdadı. "Sence bir eski sevgiliyle avluda top tepmek onun için sorun olur mu?"

Midesi ağır ve soğuk bir şekilde çöktü. Michael ne düşünürdü, başka bir adam onun yerini alıp oğluna koçluk mu yapacaktı? Thomas muhtemelen cesur bir yüz ifadesi takınacak ve Zach'le tanışacak kadar bile kalmayacakken neden bunu düşünüyordu ki? Başlangıçtaki heyecan kıvılcımı yerini suçluluk duygusuna bıraktı.

Bunu düşünmemeli.

Kimsenin yardımını olmadan gayet iyi idare ediyordu ama tek başına ebeveyn olmak çok yorucuydu. İyi polis, kötü polis diye bir şey yoktu. Kötü polis olmak ve sonra da daha iyi öpmek zorundaydı. Hem anne hem baba olmak zorundaydı ve oğluna öğretemeyeceği bazı şeyler vardı. İlk kirli sakalını nasıl tıraş edeceği gibi - gerçi Zach isteseydi denerdi. Eğer isteseydi yüzünü onunla birlikte köpürtürdü.

Çocukları için her şeyi yapar.

Gözlerini Thomas'tan kaçırdı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum." Başparmağı kadının parmak eklemlerini okşadı. "Muhtemelen eğlenirdim."

Sertçe yutkundu. "Ben-ben-biz bunu düşünebiliriz. Seni çok erken tanıştırmak istemiyorum. Bildiğim kadarıyla bir hafta içinde gitmiş olabilirsin."

Boşta kalan elinin parmaklarını masaya vurdu ve
restoran - garsonlar ve garson kızların sessiz bir faaliyet ve enerji
koşuşturması

masadan masaya süzölüyordu. "En az iki hafta daha buradayım."

"Bu çok uzun bir süre değil. O zaman Kaliforniya'ya geri dönecek misin?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen."

Başını iki yana salladı. "Yani en başından mahkum muyuz?"

"Fazla zamanımız olmadığını biliyorum ama umarım takip etmeye değer bir şey olup olmadığını anlamamıza yetecek kadar uzun bir süre olur. Eğer burada bir şey varsa, o zaman zamanı geldiğinde ne yapacağımıza karar verebiliriz. Bir şeyler yapabiliriz."

Neyi çözecek? Eğer o giderse, asla bir şey *olamayacaklardı*. "Ne demek istiyorsun? Uzun mesafeli bir ilişki gibi mi?"

"Kahretsin, bilmiyorum. Böyle şeyleri planlamakta pek iyi değilimdir. Ya da duygularım hakkında konuşmakta." Boğazını temizledi. "Ama senden bu şeyi deneyecek kadar hoşlanıyorum. Oğlunun bir başka kıçtan cama serenatını riske atacak kadar."

Nefesi kesildi. Tanrım, lütfen hayır. "Yapmadı."

"Yaptı."

İnledi. "Çok, çok özür dilerim."

"Bunun için endişelenme. Bu benim ilk kez ayıltılmam değil. Ölümcül ya da yakalayıcı olduğunu sanmıyorum." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Eğer insanları ayartmaya devam edersem, o zaman endişeleniriz. O zamana kadar iyiyim."

İnledi. "Eve döndüğümde onu ölene kadar cezalandıracağım."

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu çok uzun sürmeyecek." Bakışları Yüzünde, çenesinden boynuna doğru inen bir sıcaklık bıraktı. "Bana cevap vermedin."

"Öyle değil mi?"

"Hayır."

"Bana bir soru sormadınız."

Masanın öbür ucuna uzandı ve parmaklarını çenesinin altında gezdirerek tenini ürpertti. "İki hafta boyunca burada kalmamı isteyip istemediğini soruyorum."

"Evet. Tamam."

"Sadece 'iyi' mi?"

"Bu konuda konuşmakta pek iyi olmayan tek kişi sen değilsin." "O zaman a l a b i l e c e ğ i m i a l a c a ğ ı m ." Son bir kez elini bıraktı uzun süren bir okşama. "Şimdi... ayakkabıların konusuna gelelim. Hatırlat da kamyonetim balkabağına dönüşmeden önce onları geri vereyim."

Gülümsedi ama başını salladı. "Dışarı yalınayak çıktığıma inanamıyorum." "Çorap ayaklı Sindirella." İsmi söyleme şekli, her bir Guruldayan bir eğlence ve zevkle hecelerken ürperdi. "Yine de Ben beyaz atlı prens değilim."

Garson kız sözlerini kesti, atkuyruğu saçlarını sallayarak masalarının önünde durdu. "İyi akşamlar! Size bir içki ile başlayabilir miyim?"

Brianna menüsünü masanın üzerine koydu. "Ben bir votka tonik alacağım." Thomas kaşlarını kaldırdı. "Seni daha çok şarap içen bir kız olarak düşünmüştüm."

"Votka içtiğimi, hafta sonları şişman pantolonumu giydiğimi ve diğer kızlar gibi makyajımın altında cehennem gibi göründüğümü bilmeni isterim."

Güldü, dolu dolu, gürleyerek ve derinden. Sanki mutlu olduğunda dünyanın bunu bilmesini istemiyormuş gibi, yeterince gülmediğini düşündü. Tabii hiç mutlu olduysa. Acaba hayatında neyi eksikti de kendini herkesten saklamak için bu kadar çaresizdi?

Garsona kısa ve kibar bir gülümseme fırlattı. "Ben de aynısından alayım." Garson, Thomas'ın tamamen görmezden geldiği nazlı bir bakıştan sonra gitti. Başını iki yana salladı. "Votka tonik. Pek ilkel ve uygun değil."

"Her zaman şık ve düzgün olmak zorunda mıyım?"

"Öyle olmadığın zaman ferahlatıcı bir değişiklik oluyor. Özellikle de geçen gün yaptığın gibi bana hıyar diyecek kadar gevşemen hoşuma gidiyor."

"Bu durumda, son zamanlarda sana hatırlatmadıysam diye söylüyorum, sen bir hıyarsın." Başını öne eğdi. Kendisi için biraz sorgulama zamanı gelmişti. "Eski karın şarap içer miydi?"

Yüzü kapandı. Brianna birden, ayağı mayına basan ve kaldırmaya cesaret edemeyen bir askerin neler hissettiğini çok iyi bildiği hissine kapıldı. Thomas ona sert bir bakış attı, sonra omuz silkti.

"Evet, çok severdi," dedi adam, sesi sertti. "Neredeyse benim nefret ettiğim kadar. Tadı beni rahatsız ediyor. Birbirimize tamamen zıt olduğumuz yollardan biri daha."

Tamam o zaman. Belli ki mutlu bir evlilik değil. Yine de mutlu bir evlilikleri olsaydı boşanmazlardı. "Adı neydi?"

"Nicole." Menüsünü eline aldı ve bir kalkan gibi tuttu. "Biftek düşünüyorum. Ya sen?"

Masanın diğer tarafına uzandı ve adamın yüzünü görebilmek için menüyü aşağı çekti. "Eğer onun hakkında konuşmak istemiyorsan, söylemen yeterli."

Bakışları sertti ama altında... Tanrım, çok acı çekiyordu, değil mi? Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Evliliğim mutlu değildi. Evimde onun gülümseyen resimleri ya da güzel anıları yok. Hem de hiç. Gerçekten bilmeniz gereken tek şey bu."

"Bunu kabul edebilirim. Ama bir sorum daha var." "Nedir o?"

"Ne kadar zaman önce ayrıldınız?"

İlk başta cevap vermedi, sadece ona tokat atmış gibi baktı. Bakışlarını masaya indirdi ve çatal bıçak takımıyla oynadı. Eğer bir ay önce deseydi, çekip giderdi. Bir ay önce demek, ribaund kızı olduğu anlamına geliyordu.

İç çekti. "Sekiz yıl önce." Menüsü ağır bir sesle masaya *çarptı*. "Sekiz yıldan daha uzun bir süre önce ayrıldık. Yeniden evlenmedim ya da ciddi biriyle çıkmadım bile. Bunca zamandır bekâрім ve bu şekilde çok mutluyum."

"Anlıyorum." Kucağına baktı. "Ama..." Başını iki yana salladı. "Boş ver."

Bakışlarını peçetesinden ayırmadı ve iplik **çözölmeye** başlayana kadar kenarlarını karıştırdı.

Yıllardır çıkmamıştı... ama şimdi aniden onun peşine mi düşmüştü? Birdenbire hazır mıydı? Neden şimdi? Neden o? İyi niyetli olabilirdi ama sekiz yıldır kimseyle çıkmayan bir adam alışkanlıklarını değiştirecek değildi. Muhtemelen evde de sıradan bir kaçamağı vardı.

"Sorun nedir?"

Sarsıldı. "Duygularla arası iyi olmadığını söyleyen birine göre, ruh halindeki değişimleri yakalamakta biraz fazla iyisin."

"Bölgeyle birlikte geliyor. Pazarlama yöneticisiyim, hatırladın mı? İnsanları nasıl okuyacağımı bilmem yardımcı oluyor. Düşünceli bakışları okumak için doğal bir yetenekle doğduğumu söyleyebilirsiniz."

Bir kahkahaya boğuldu. "Yaptığım şey bu muydu? Kara kara düşünmek mi?"

"Gerçekten de." Bakışları yeniden ona odaklandı, yoğun ve karanlıktı. "Sorun nedir?"

"Sadece merak ediyordum... neden şimdi çıkmaya hazırsın?"

Gerildi. "Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Yıllardır kendi acıma gömüldüğüm için kimseyle çıkmadım. Kız kardeşim en yakın arkadaşım ile evlenene kadar ne kadar mutsuz olduğumu fark etmemiştim. Onların mutluluğunu görmek beni kendi gölgemden çıkardı." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ve o zamandan beri içinde sıkışıp kaldığım uçurumdan çıkmak için çalışıyorum. Diğer insanlara karşı daha açık olmaya çalışıyorum. Ve sonra... sen ortaya çıktın."

Kalbi çırpındı. "Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi tekrar denemeye hazırım." Ona doğru eğildi ve bakışlarını yakaladı. "Seninle."

"Oh."

Başka bir şey söylemeden onu izledi. Zaten şu anda tutarlı bir cümle kurabileceğini de sanmıyordu. Onunla ciddi bir şeyler yaşamak isteyebileceğini söylemişti ve tek söyleyebildiği şey "*oh*" oldu. Ne kadar acınası.

Menüsünü tekrar eline aldı, parmak eklemleri plastik kenarlarda bembeyazdı. "Ne istediğinizi biliyor musunuz?"

Hayır. Hiç de değil. "Ne demek istiyorsun?"

"Akşam yemeği için." Başını eğdi. "Garson birazdan gelir."

Bir anda sakinleşti ve toparlandı. Akşam yemeğinden bahsederken, yemek fırlattığı için başının belaya girip girmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Kendini onun kucağına bıraktı ve adam ona gülümseyene kadar onu öptü. Ta ki şimdi bile onun gözlerinde gizlenen gölgeleri kovalayana kadar. "Ah. Doğru. Sanırım bir salata alacağım."

Gözleri kısıldı. "Yine mi?"

Kızardı. "Bu kadın kuralı."

"Kadın kuralı mı?"

"Kilomuzu önemsiyormuş gibi görünmek için randevularda salata sipariş etmeliyiz."

Homurdandı. "Beş yüz kilo olsan da umurumda değil. Sadece bir şeyler ye. Eminim kocanın etrafındaki kırıntıları gagalamamışsındır."

Dudağını ısırdı. Ona geçmişini ne kadar anlatmak istiyordu? Ne zaman Onun gözleriyle buluşmaya çalıştı ama çenesinin ucunu geçmeyi başaramadı. "Çocukken fazla kiloluydum. Bu bana yapışmış bir şey."

"Hey." Parmaklarını kızın çenesinin altından geçirdi ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Are Kendinden memnun musun?"

Hayır, demeye başladı ama sonra bunun yanlış olduğunu fark etti. "Evet," dedi, kelimelerin ağzından çıktığına neredeyse inanamıyordu. "Evet, öyleyim."

"O zaman önemli olan tek şey bu." Onun yanağını okşadı. "Sıfır beden abartılmış ve açıkçası bazen korkutucu. Bence sen bu halinle bile çok seksisin, tabii bunun bir önemi varsa."

"Öyle." Olması gerekenden daha fazla. *Şu an ne kadar korktuğumu görebiliyor musun? Kalbimi kırmandan ne kadar korktuğumu?*

Gülümsedi - yeterince sık görmediği o gülümseme. "Güzel." Garson kız içkileriyle birlikte döndü. Thomas başını Brianna'ya doğru eğdi. "Önce bayanlar."

"Um." Brianna gülümseyerek elindeki menüyü itti. "Ben pirzola biftek alayım, orta pişmiş olsun."

Thomas'ın gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Ben de aynısından alacağım. Orta boy."

İçkisiyle arkasına yaslandı ve ışığın adamın saçlarının üzerinde nasıl oynadığını ve gözlerini nasıl çekici bir gölgeye dönüştürdüğünü izledi. Onun lisedeyken nasıl biri olduğunu düşünmeden edemedi. Bir futbol oyuncusu, tıpkı

Zach. Muhtemelen okulun en yakışıklısıydı. Ve eğer boşandığından beri geçen zaman bir şey ifade ediyorsa, baş amigo kızla evlenmişti.

"Yani... futbolcuydun, hmm?"

Kaşlarını kaldırdı. "Evet."

"Sen de üniversitede oynadın mı?" "Evet," dedi, sesi sertti.

Adam başka bir şey söylemeyince kız kıpırdandı. Belli ki üniversite hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Ne olmuştu ki? Hızlı bir matematik yaparak, bunun eski karısıyla ilgili bir şey olması gerektiğini fark etti. *Onun* hakkında konuşmaktan kesinlikle hoşlanmıyordu. İçkisini aldı, parmak eklemleri bembeyazdı, çenesi sıkılmıştı. Doğru ya. Konu değişikliği.

"Peki ya aileniz?"

Gözleri temkinli ve mesafeli bakmaya başladı. "Bende bir tane var."

İçini çekti, hayal kırıklığı içini kemiriyordu. Üniversite hakkında konuşamıyorlardı. Eski karısı hakkında konuşamazlardı. Ailesi bile mi yasaktı? Adam izin vermezse onu nasıl tanıyacaktı? "Seninle yasak olmayan herhangi bir konu var mı?"

"Hayır. Yani evet. I-" Şakaklarını ovuşturdu. "Aile, arkadaşlar... bunlar hassas konular. Bana biraz zaman verin."

"Ne için zaman?"

"Hayatımda konuşabileceğim birinin olmasına alışmam için. Ben hiç gerçekten -"

Garson kız güneşli bir gülümseme ve dolu bir tepsiyle araya girdi. Kötü zamanlama. Brianna neredeyse ona gitmesini söyleyecekti ama dilini ısırды ve kızın yemeklerini hazırlamayı bitirmesini bekledi. Sanki Brianna orada değilmiş gibi Thomas'ı izlemeye devam etti. Brianna sivri bir bakışla onun gözlerini yakaladı. Garson kız başını eğdi ve hızla oradan ayrıldı.

Kadın gittiğinde Thomas çoktan geri çekilmiş, sakinleşmiş ve kontrolü yeniden ele almıştı. Çatalını eline aldı. "Bak. Bu ilişki meselesinde daha iyi olacağım. Zamanla. Sadece benden henüz vazgeçme." Çatalını yere bıraktı ve onun elini tuttu. Parmak eklemlerini öptü.

Onun elini sıktı, kalbi sıkıştıyordu. "Tamam."

Bıraktı ve başını eğerek bifteğini kesti. Bu basit itirafı yapmak onun için ne kadar zor olmuş olmalıydı?

Boğazını temizledi. "Michael'dan beri kimseden etkilenmedim.

Sen... sen her şeyi farklı kılıyorsun. Beni farklı kılıyorsun." "Yani sen kendini kaybedene kadar seni rahat bırakmayacağımı mı söylüyorsun?" Kaşlarını çattı. "Bir anı nasıl mahvedeceğini gerçekten biliyorsun."

"Bir an mı geçiriyorduk?" Gözleri düşük kaldı, parmakları çatalını sıkıca kavradı.

"Kahretsin, Thomas-"

Masaya doğru eğildi ve onu öptü. Dudakları yumuşak, nefesi sertti; öpücüğün üzerinde oyalandı, göğsü sıkışana kadar ağzını okşadı. Dudaklarının her dokunuşu söylenmemiş pek çok şeyi anlatıyordu. Söyleyemediklerini ona gösteren çok fazla duygu.

Geri çekildiğinde gözleri sıcacıktı. "Zaman, Bree. Ve bir şans." "İki hafta." Dudağını ısırdı. "Sana bunu verebilirim."

Gülümsemesi tuhaf bir şekilde utangaç, tuhaf bir şekilde çocuksuydu ve bu onu neredeyse mahvetmeye yetiyordu. "Buna değmesini sağlamaya çalışacağım."

Yemeklerini yerken dostça bir sessizliğe gömüldüler. Brianna ona küçük bakışlar atmaktan kendini alamıyordu, sadece göz göze geliyor, kızarıyor ve gözlerini kaçırıyordu. Yemeklerini bitirdiklerinde garson hesabı getirdi. Brianna çantasına uzandı ama Thomas elini kapattı.

"Hayır. Benden."

Tereddüt etti. Michael'dan beri çıktığı birkaç randevunun parasını kendisi ödemişti. Bunu kesinlikle karşılayabilirdi. "Ben kendiminkini ödeyebilirim."

"Yapabilirsin. Ama bu gece buna gerek yok." Parmakları kızın parmak eklemlerinin üzerinde gezindi, sonra uzaklaştı. "Bağımsız iş kadını rolünü bırak. Sana patronluk taslamıyorum."

Bundan nefret ettiğini düşündü. Kendisinin bile kabul etmediği meselelerin kalbine bu kadar az kelimeyle inmesinden nefret ediyordu.

Ağzını kapattı ve

Masanın üzerine katlanmış bir deste banknot bırakırken gözlerini kaçırdı, sonra ayağına kalkıp elini uzattı.

Avucunu onunkinin içine kaydırıldı. Adamın teni onunkine değdiğinde elektrikleniyordu.

kafa derisi karıncalandı. "Her şey için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Kavrayışı sıkılaştı. "İki haftalık anlaşmamız, seni tekrar görmek istersem başka kıyafetlerimi rehin tutmak zorunda olmadığımı anlamına mı geliyor?"

"Duruma göre değişir. Zach'in ölümünden sonra iyileşmen ne kadar sürer sence? dolunay serenadı?"

Homurdandı. "Lütfen. Ben bundan daha güçlüyüm."

Restoranın dışında, onu kollarının arasına aldı. Kadın nefesini tuttu ve ona baktı. Adamın gözleri ona odaklanmıştı, gözlerindeki sıcaklık onu eritiyordu. Bu adamın içinde kendini kaybedebilirdi, diye düşündü. Kendini kaybedebilir ve bir daha asla çıkamayabilirdi ve bu tehlikeliydi. O kadar tehlikeliydi ki bütün gece ona dokunmaktan kendini alıkoymuştu ama şimdi nihayet parmaklarını onun çenesinde gezdirmesine izin verdi.

Saat beş yönündeki gölgesi parmak uçlarını çizdi. Bir erkeğin sert kirli sakalını hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Yanağını avucuna sürttü; gözlerinin kadife kahverengisi onu hiç terk etmedi. Kalbi küt küt atıyordu. Uzun zamandır ulaşamayacağını düşündüğü şeyleri istemesine neden olmuştu. Kederli bir dul olarak geçireceği bir hayattan daha fazlasını umut etmesini sağladı.

"Odama gelmek ister misin?" diye sordu, sesi kısıktı.

Tanrım, o da istiyordu. Ama bu en iyi seçim olur muydu? Aralarında gerçek bir şey olup olmadığını görmek istiyorlarsa, belki de işleri yavaştan almalıydılar. Hemen yatağa atlamamalıydılar. Thomas zaman ve bir şans istemişti. Ama onun mesafeye ihtiyacı vardı. İki hafta sonra birlikte olup olmayacaklarını bile bilmezken kendini bu işe fazla kaptıramazdı.

"İstiyorum ama sanırım yapmamalıyım." Bir adım geri çekildi ve omuzlarını dikleştirdi. "Bunu yapmadan önce elimizde gerçek bir şey olup olmadığını görmeliyiz. Bunu kendime ve çocuklarıma borçluyum."

Başını salladı. "Pekala."

Derin bir nefes aldı. Hayır demek beklediğinden daha zordu. Onun kollarında tekrar kaybolmak gerçekten o kadar kötü olur muydu? "Peki sırada ne var?"

Yüzündeki mücadele her kelimenin değerli olduğunu söylüyordu. "Birbirimizle çıkıyoruz. İşleri ağırdan al."

"Bir sorum var."

Kaşlarını kaldırdı. "Sormak için benden izin almana gerek yok."

Evet, öyle. Sadece ona soracak cesareti bulması gerekiyordu, çünkü bu bir anlaşma bozucu olabilirdi. "Eğer iki hafta sonra bunu daha da ileri götürmeye karar verirsek... Vegas'ta kalabilecek misin? Buraya taşınmanın bir yolu var mı?"

Tereddüt etti. "Burada kalıcı bir pozisyon almamı istiyorlar. Ben ilgilenmedim. Ama işler yolunda giderse..." Omuz silkti, yüzü kapalıydı. "Kim bilir? Henüz uzun vadeli bir söz vermiyorum. Sadece ağırdan almak ve nereye gideceğini görmek istiyorum. Tamam mı?"

Kadın tereddüt etti ama adam onun cevap verme şansını elinden aldı. Dudaklarını onunkilere bastırduğunda, ağızlarını mükemmel bir kilitte birleştirmek için eğildiğinde onun hislerini çaldı. Kadın ürperdi ve kollarını adamın boynuna doladı. Adamın eli sırtının alt kısmına bastırarak onu sahiplenici bir şekilde kendine çekti. Dili ağızına kayd, onu nazikçe okşadı, yavaş ve dikkatli bir ihtiyaçla keşfetti. Kadın inledi ve parmaklarını gömleğinin yakasına dolayarak onu daha da yakınına çekti.

Dilinin her okşayışında onu daha da içine çekiyor gibiydi, ta ki kız artık onun kollarında olmamanın nasıl bir his olduğunu hatırlamayana kadar. Adam uzaklaştığında, bacaklarının onu taşıyabileceğinden emin değildi. Adam ona baktı, gözleri ağırlaşmıştı.

"Söyle bana," diye fısıldadı. "Seni bir daha ne zaman görebilirim? Çocuklarla birlikte kalabiliriz. Onlarla tanışmam için bana bir şans verirsin. Onlara bir arkadaş olduğumu söyleriz.

-Başka bir şey değil."

Adamın gömleğini bıraktı ve geri çekildi. Kollarının sıcaklığını hemen özledi ama sözlerinin sıcaklığı içini yakmaya devam etti. Gerçekten de çocuklarıyla vakit geçirmek istiyordu. Onları tanımak istiyordu. Onun

Beyni ona bağırdı. Onu çocuklarından uzak tut. Ne olabileceklerinden gerçekten emin olana kadar onu kendisinden uzak tutun.

Ama kalbi zaten onların ne olacağını umuyordu ve o da konuştu görmezden gelmesi için yüksek sesle.

"Pekâlâ," dedi. "Bunu deneyebiliriz. Cuma gecesi benim evimde? Çıplak popo yanaklarına ikinci bir yardıma hazır olun."

"Oh?"

"Oh, Tanrım. Yanlış söyledim." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Benimkini değil, onunkini kastetmiştim. Bekle, bu daha kötü." İnledi. "Şimdi çenemi kapatacağım."

Derin, boğuk kahkahası onu sarıp sarmaladı. "Senin ya da onun. Meydan okumanın üstesinden gelebilirim."

Bundan hiç şüphesi yoktu.

Dokuzuncu Bölüm

Thomas, Brianna'nın evine giden patikanın sonunda durdu. Yine *dejavu* yaşıyordu ama bu sefer Jerry Springer'ı beklemiyordu.

Toprağın onu bütününüyle yutmasını bekliyordu.

Çocuklar. Ve bütün akşamı onlarla geçirmek üzereydi. Ne yaptığıını sanıyordu ki?

Hiç çocuk istememişti. Çocuklarla nasıl konuşacağını bilmiyordu. Onlara kendini nasıl sevdireceğini. Gözlerini kapattı. Çocukların gözünü korkutmasına izin veremezdi. Brianna'yla çıkmak istiyorsa bu engeli aşmak zorundaydı. Annesiyle çık, çocuklarıyla çık. Kural buydu. Korkak bir tip değildi, bu yüzden ayaklarını hareket ettirmenin zamanı gelmişti.

Neredeyse hediyelerle gelecekti ama onlar sadece onaylarını almaya çalıştığını düşüneceklerdi. Bunu herkes düşünebilirdi ve haklı da olurlardı. Bu ucuz bir numaraydı ve uzun vadede ona hiçbir şey kazandırmayacaktı.

Bu bir oyun değil. Pazarlama zihniyetinden çıkın.

Ve harekete geçin.

Kendi kendine lanet okudu. Bunu yapabilirdi. Yürüyüşe çıktı ve kapı ziline bastı. Kapı hemen açıldı ve burada olmasının tek nedeni karşısında duruyordu, göz kamaştırıcı bir sıcaklıkla ona gülümsüyordu, saçları omuzlarına dökülmüştü ve soluk sarı bir sundress içinde onu hiç görmediği kadar kaygısız gösteriyordu. İş kadını ofiste bırakmıştı.

Böylece sorunlarını kapıda bırakabilirdi.

Eğildi ve onun kokusunu içine çekerek yanağından öptü. "Merhaba, tatlım."

"Merhaba." Kızardı. "Güzel kokuyorsun."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Güldü. "Sen de güzel koktuğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhteşem."

Omzunun üzerinden Zach alaycı bir sesle, "Neden burada? Sana onunla tanışmak istemediğimi söylemiştim."

Brianna ellerini kalçalarına koyarak, "Ben de sana yaşına göre davranmanı ve istesen de istemesen de onun geleceğini kabullenmeni söylemiştim," dedi. "Terbiyeni takın yoksa yarın kuzeninle sinemaya gitmeyi unutabilirsin."

Thomas kapı aralığında durdu. Aslanların arasındaki bir ceylandan daha yersizdi ve saldırıya karşı bir o kadar savunmasızdı. Gülümsemeye çalıştı. Pazarlama gülümsemesine benziyordu, donmuş ve yağlı. "Merhaba. Ben Thomas. Annenin iş arkadaşlarından biriyim."

Zach gözlerini devirdi. "Evet. Tabii ki öylesin."

Brianna kaskatı kesildi. "Zach, yemin ederim, sen-"

"-Eğer böyle devam edersem evde kalacağım. Evet, biliyorum." Zach Thomas'ı bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra odadan çıktı ve omzunun üzerinden seslendi: "Ama bu cezaya değebilir. Netflix'te gösterime girdiğinde filmi izleyebilirim." Brianna gözlerini kapadı, yumrukları iki yanında sıkıydı ve birden beşe kadar sessizce saydı. Her rakamla birlikte onun eğlencesi de artıyordu. Ne zaman ki sakın bir gülümsemeyle gözlerini açtı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Birazcık. Özür dilerim. Korkarım inatçı olacak. Babasını özlüyor. Bunun sizi rahatsız etmesine izin vermeyin."

"Benim için endişelenme." Onu kollarının arasına çekti. Yanağını onun göğsüne yasladı. Ona karşı çok mükemmel hissediyordu. Kollarında ne kadar iyi hissettiğini ona söylemek istiyordu. Ama yapamadı. Nicole'ün insani duygularını ifade etmeye cüret ettiği için kendisiyle alay ettiğini hâlâ duyabiliyorken olmazdı. Yavaş bir nefes aldı ve kelimelerini dikkatle seçti. "Ben iyi olacağım."

"Gerçekten mi?"

Hayır. "Tabii."

Nefes verdi ve adamın kollarından kurtuldu, parmaklarını gömleğinin ön kısmına geçirdi, onu aşağı çekti ve ağızla öptü. Adam onu kollarının arasında ezmeden önce sadece bir an sendeledi, ki bu lanet olasıca ait olduğu yerdı. Dilini ağzına daldırdığında, çaresiz ve acımasız bir kontrolü ele geçirerek onun içine daha da gömüldü. Tanrım, daha önce hiçbir kadın onu böyle öpmemişti. Vahşi. Aç. Vahşi.

Parmaklarını kızın saçlarına gömdü ve onu duvara yasladı. Kadın nefes nefese kendini kurtardı. Adam onu tekrar öpmek için eğildi ama kadın parmağını dudaklarına götürerek onu durdurdu.

"Yapamayız. Çocuklar diğer odada."

Gerçek, hayalarına inen bir tekmeden daha sert çarptı yüzüne. Kendini geri çekilmeye zorladı. "Kahretsin. Özür dilerim."

"Bu kötü bir kelime," dedi küçük bir kız kapı aralığından. Katelyn, o Düzgün sarı bukleleri ve annesinin hanımefendi tavrıyla tahmin ediyordu. Minik ellerinde bir Nintendo 3DS taşıyor ve Thomas'ı merakla izliyordu. "Annem kötü sözler için küfür kavanozuna bir çeyreklik atmanız gerektiğini söylüyor."

Brianna'nın dudaklarının kenarları seğirdi. "Şey... o burada yaşamıyor, bu yüzden bizim kurallarımıza göre oynamak zorunda değil."

Kızın yüzü düştü. "Bu hiç adil değil."

"O haklı. Bu hiç adil değil." Thomas elini cebine attı ve bir çeyreklik çıkardı. "Ödeyeceğim. Güzel bayanların yanında küfretmemeliyim."

"Gördün mü anne?" Katelyn gülümsedi, gözleri parlıyordu. Bunlar annesinin gözleriydi, ela ve berrak. "Haklıydım. Kötü bir kelimeydi."

Thomas onun önünde diz çöktü. "Neden bana küfür kavanozunun nerede olduğunu göstermiyorsun?"

"Mutfakta." Elini uzattı.

Parmaklarını büyük parmaklarının içinde kıvrarak onu cüceleştirdi. Bu çok garip bir histi -küçük el onunkinin içindeydi, güven dolu, kırılgan ve yumuşak. Kalbi garip bir şekilde çarptı. Katelyn'in başının üzerinden Brianna'nın bakışlarıyla karşılaştı.

Teşekkür ederim, diye mırıldandı. Adam

başını salladı. "Hadi gidelim," dedi.

Katelyn onu mutfağa götürdü ve masanın üzerindeki üzümlü jöle kavanozunu işaret etti.

Tezgah. Kapağına bir delik açılmış ve üzerine bir kağıt parçası bantlanmıştı. *Kötü Kelime Kavanozu*. Yanlış yazılmıştı ve "d" harfi "b" idi ama ana fikri anlamıştı. Kavanozda şaşırtıcı miktarda para vardı ve çeyrekliğini içine attı.

"Para bende kalacak." Katelyn'in göğsü kabardı. "Bu benim fikrimdi. Paranın çoğu annemden ama bir kısmı da Zach'ten. Ben hiç para yatırmak zorunda kalmadım."

Thomas kıkırdadı ve tekrar diz çöktü. "Çünkü sen iyi bir kızsın, değil mi?" "Doğru." Işıl ışıl parlıyordu, 3DS'ini göğsüne sıkıca bastırmıştı.

"Ondan hoşlanıyorum,

Anne."

Bir çocuk gitti, iki çocuk kaldı. "Ben de istiyorum," dedi Brianna.

Thomas omzunun üzerinden baktı. Brianna mutfak tezgâhına yaslanmıştı, dudaklarını yumuşatan küçük bir gülümseme vardı. Karnı gerildi. Ayağa kalktı ve ellerini kot pantolonuna sildi.

"Orada çok para var. Bir denizci gibi küfretmene neden şaşırmadım?"

"Daha da kötüsü," diye itiraf etti mahcup bir gülümsemeyle. "Ama bunun üzerinde çalışıyorum. Küfür etmeyi onlar uyuduktan sonraya saklamaya çalışıyorum."

Odaya genç bir çocuk girdi, Cody olmalıydı. Thomas'a ilgisiz bir şekilde baktı. "Ne zaman yemek yiyeceğiz?"

Brianna tezgâhtan bir Domino's menüsü aldı. "Pizza sipariş edeceğim Şimdi."

Cody başıyla onayladı. "Katelyn, hadi ama. Benimle Transformers oynayacaktın."

"Sadece Megatron olursam!" Katelyn, Cody'yi mutfaktan çıkarken takip etti ama Brianna'yla yalnız bırakmadan önce Thomas'a el sallamak için durakladı. Brianna ona baktı.

"Pepperoni olur mu? Cody'nin yiyeceği tek Şey o."

"Bana uyar."

SipariŐi çağırdı. Tezgâha yaslandı ve kıpırdandı. O Çocukları bir an bile görmemişti ve Şimdiden kendini aptal yerine koymuŐ gibi hissediyordu. Katelyn ondan yeterince hoşlanıyor gibiydi ama oğlanları ikna etmek her zaman daha zor olmuştur.

Ve çocukları kazanmadan anneyi kazanması mümkün değildi.

Brianna telefonu kapattıktan sonra, "Yemek yirmi dakika içinde burada olacak," dedi. "Pekâlâ."

Ellerini ceplerine soktu ve mutfağa baktı. Odada Michael'ın sadece bir fotoğrafı vardı ama duvardaki çerçeveden ona bakıyordu. Onu suçluyordu. Onunla alay ediyordu. Karısına dokunduğu için onu lanetliyordu. Bu adam bütün gece peşini bırakmayacak mıydı?

Ya da daha kötüŐü... hayatının geri kalanında?

Onuncu Bölüm

Bardaklara buzlu çay doldururken Brianna Thomas'ı izliyordu ama onu gerçekten görmüyordu. En azından mutfağında duran adamı. Hayır, Katelyn'in elini tuttuğunda gözlerindeki bir titreme dışında ustaca gizlenmiş o anlık panik ifadesini unutamıyordu. Sanki böyle basit bir jesti bile mahvetmekten korkuyordu. Gevezelik etmediği takdirde yanlış bir şey yapacağından ya da söyleyeceğinden her zaman çok emin görünüyordu. Katelyn'in tanımaya başladığı sessiz, dürüst adamın, kaygan, gülümseyen şirket mankeninin arkasına çekilmesi için algılanan tek bir yanlış adım yeterliydi.

Neden böyle olduğunu bilmiyordu ama bunun eski karısıyla ilgili olduğuna dair bir his vardı içinde. Thomas' ın özenle hazırlanmış dış görünüşünün altında belli bir çaresizlik vardı. Anlaşılmak için bir çaresizlik d i y e düşündü. Kendini anlamak için. Sanki kendisi için çizdiği yolda sıkışıp kalmış ve kurtulamıyormuş gibi. Geçmişinin tutsağı.

Bardakları tepsiye dizdikten sonra, "Yemekten önce çocuklarla biraz vakit geçirmek ister misin?" diye sordu.

Gerildi. "Elbette."

"Hey. Onlar saatli bomba değil. Yanlış bakarsan kendiliğinden yanmazlar." Onun koluna dokundu. "Zach yanabilir. Ama sana ısınacaktır. Bunu kişisel algılama."

Thomas kısa bir süre gülümsedi ama gözlerinde köşeye sıkışmış bir hayvanın bakışı vardı,

vahşi ve temkinli. "Biliyorum."

"Öyleyse bir kez daha yarığa mı?"

"Öyle görünüyor."

Tepsiyi aldı ve oturma odasına doğru yürüdü. O da onu takip etti ve bir kaos sahnesinin içine girdi. Cody yerdeydi, etrafı oyuncaklarla çevriliydi; Zach iPod'uyla bir sandalyeye yayılmıştı, kulaklıklarıyla dünyayı kapatıyordu. Katelyn yüzünü buruşturmuş, gözlerini sıkıca kapatmış, ağzını açmıştı... ve gözyaşları fişkirirken, çığlık çığlığa, acınası bir feryat kopardı.

Brianna onun yanına koştu ama Thomas bir şekilde tepsiyi yere bırakmayı ve yine de oraya ilk ulaşmayı başardı. Katelyn'in yanında diz çöktü ve bir çığlık daha atmasına fırsat vermeden onu kucağına aldı. Brianna çocuğunu ondan uzaklaştırma isteğiyle savaştı. Sanki Katelyn'e zarar verecekmiş gibi. Ama o yabancı bir adam değildi. O onun- Tamam, onun ne olduğunu bilmiyordu. Ama nefesini tuttu ve tüm iradesini kullansa bile kendini geri çekti. Ona bir şans vermeliydi.

Thomas Katelyn'i çenesinin altından dürterek kendisine bakmaya zorladı. "Hey şimdi, ufaklık. Bütün bunlara gerek yok. Neyin var?"

"C-Cody benim M-M-Megatron olmama izin vermiyor." Yüzünü buruşturmuş, kocaman, yalvaran gözlerle ona bakıyordu.

Cody kaşlarını çatarak alt dudağını dışarı çıkardı. "Onlar benim Transformer'larım. I istediğim kişi olabilirim. Ve ben Megatron olmak istiyorum."

Brianna içini çekti. Kahretsin, Cody ile bu konuşmayı daha önce de yapmıştı. Asla paylaşmak istemezdi ve kız kardeşi ağlayana kadar oyuncaklarını istiflemek konusunda her zaman korkunç davranırdı. Tek yaptığı Katelyn'in ağlarsa istediğini elde edeceği fikrini pekiştirmektir ve Brianna onu bundan vazgeçirmeye çalışıyordu. "Genç adam, sen-"

"S o r u n değil," dedi Thomas. Brianna ona bakakaldı. O neydi Ne yapıyordun? Ama o sadece omuz silkti ve Cody'ye rahat bir gülümseme sundu. "Sen Megatron olabilirsin. Katelyn ve ben Transformers'tan daha iyi bir şey oynayacağız."

Katelyn'in gözleri büyüdü. "Transformers'tan daha mı iyi?"

"Mmm hmm. Polis ve soyguncu oynayacağız. Ben polis olacağım. Sen de soyguncu olabilirsin."

"Soyguncular büyük ve korkutucu," dedi Katelyn burnunu çekerek ciddiyle. Thomas Katelyn'in burnunun ucuna dokundu. "Tıpkı Megatron gibi."

Küçük kızın yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlandı ama Cody'nin ifadesi karardı. Öfkelendi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hey! Bensiz oynayamazsın!"

Thomas, "Madem paylaşmak istemiyorsun, sen de polis olmak zorundasın," dedi.

"İyi adam olmak istemiyorum."

Thomas tek dizinin üzerine çöktü; Katelyn'i ayağa kaldırdı ama Katelyn yine de Brianna'nın kalbinin sıkışmasına neden olan bir gülümsemeyle ona sarıldı. "Hey, adil olmak zorundayız. Onun yerine asi bir kovboy olsan nasıl olur?"

Cody başını öne eğdi. "Belki..."

"Ağaç eviniz var, değil mi? Orası vahşi batı olabilir." "Evet, sanırım öyle." Cody omuz silkti ve başka tarafa baktı.

Katelyn kıkırdadı ve kollarını bir pelerin gibi çırparak ona doğru koştu. "Sen Kaçsan iyi olur! Seni yakalayacağım!"

"Tam bir ahmaksın," dedi gözlerini devirerek ama Transformers'ını bırakıp kapıya doğru koşmaya başladı, Katelyn'in çığlık çığlığa kahkahası "Neden bu kadar *ciddisin*?" diye homurdanma girişimini neredeyse bastırıyordu.

Thomas durmuş, tuhaf bir bakışla onların gidişini izliyordu. Brianna ona baktı. Onun bir anda devreye girip durumu kontrol altına aldığına inanamıyordu. Bir yanı kızmak istiyordu. Çocuklarını disipline sokması gerekirken *o kontrolü ele* almıştı. Cody akşam yemeğine kadar odasında olmalıydı ve Katelyn'in gözyaşlarını kucaklayarak dindirmesi gereken kişi de o olmalıydı. Ama çocukları mutluydu ve Cody onları en az gözyaşı ve somurtmayla ateşkese getirmişti. Ah, kızmak istiyordu ama bunun ne kadarı onun bölgesini ihlal ettiği gerçeği ve ne kadarı tıpkı oğlu gibi onun da paylaşmayı sevmediği gerçeği?

İnsanlarla arama mesafe koymaman gerçek nedeni bu mu?

Onunla göz göze geldi ve kaşlarını çattı. Kadın başka tarafa baktı. "Tam olarak ne söyleyeceğini nasıl bildin?"

"Küçük kız kardeş." Kanepeye uzandı. "Buna alışacaksın."

"Ah." İsteksizce verilen bir bilgi daha. Thomas'ın kişisel bulmacasının bir parçası daha. Ve kırılmış ses tonundan ve gergin duruşundan ailesi hakkında konuşmak istemediğini bir kez daha hatırlattı. Brianna içini çekti ve konuyu değiştirdi. "O ağaç evde onlar için endişeleniyorum. Michael onu ilk olarak Zach için inşa etti. Bakımını yapacak kadar becerikli değilim; dökülüyor."

"Bu hafta sonu bir bakarım. Çekiç sallayabilirim." "Cody seni sonsuza dek sevecek. Ya da en azından büyüyene kadar."

Kolunu kanepenin arkasına uzattı ve ona şöyle bir baktı
Sivri bir bakış. Bunu bir davet olarak mı algılaması gerekiyordu?

Hâlâ onu izliyordu. Bekliyordu. Saygınlığını topladı ve olabildiğince dengeli bir şekilde onun yanına, bir şekilde kucağına oturdu. Bir nefes sonra adamın kolu onun etrafına dolandı ve onu kendi tarafına doğru çekti, vücudunun rahat gücüne rahatça sığdırdı.

"Oh!" Ellerini adamın göğsüne dayadı ve başını kaldırdı. Burnu adamın çenesine çarptı. Dudakları çok yakındı ve ağzı sadece birkaç dakika önceki öpücüğün anısıyla zonkluyordu. "Dışarıda oyun oynuyor olman gerekiyordu."

"Bir saniye içinde çıkacağım."

Zach iğrenmiş bir ses çıkardı. "Siz ikinizin ezikliği bitti mi? Akşam yemeği ne zaman burada olacak?"

Brianna hemen sözünü kesti. "Bu tonda konuşma, genç adam." "Her neyse. Ben odamda olacağım." Kendini sandalyeden kaldırdı ve merdivenlere doğru yürüdü.

"Daha sonra topa vurmak ister misin?" Thomas arkasından seslendi.

"Siktir git," sesi ikinci kattan aşağı süzüldü ve ardından bir kapı çarpıldı.

"Yemin kavanozu," dedi Thomas hafifçe ve Brianna kahkahalara boğuldu.

"Beni güldürmeyi bırak. Kızgın olmam ve ona görev vermem gerekiyor."

"Bu sefer serbest kalacak. Bir dahaki sefere ona arabamı yıkatacağım.

Diş fırçasıyla."

"Askeri taktikler." İçini çekti ve ona yaslandı. "Buna ihtiyacı olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Babası olmadan disiplin sağlamak neredeyse imkânsız."

"Muhtemelen senin onun arkadaşı olduğunu hissetmeye ihtiyacı var. Annesi değil."

Adamın sesindeki tuhaf tını başını kaldırıp ona bakmasına neden oldu. Yüzü kapalıydı ve kararmış gözlerle oturma odasına bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yani... tek bir ebeveyn olduğunda iyi polis, kötü polis olmaz." Sesi neredeyse çok kısıktı. "Dünyaya karşı sadece sen ve onlar varsınız. Sizin onun yanında olduğunuzu hissetmeye ihtiyacı var, çünkü siz onun düşmanı olduğunuzda, başvurabileceği başka bir ebeveyn yok."

Onun yanağına dokundu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Babam da buralarda değildi." Transa girmiş gibiydi ve ağzını buruşturarak ona baktı. "Yokluğu için pek bir mazereti yoktu. Denemeye bile zahmet etmedi."

Ağızındaki o sert set yumuşayıp ısınana, gözlerindeki o eski, öfkeli acı hafifleyene kadar onu öpmeyi o kadar çok istiyordu ki... Çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. Eğer bir şey söylerse, adam sadece ondan uzaklaşacak ve tekrar kapanacaktı.

Kapı zili çaldı. Sarsılarak ayrıldılar. Thomas'ın gözleri pratik bir kolaylıkla açılıp kapandı ve ayağa kalktı. "Ben bakarım."

Hepsinin canı cehenneme. Bir gün, milyonlarca uygunsuz kesinti olmadan bu adamın kalbine ulaşacaktı.

Kendini koltuktan kaldırdı ve onun peşinden koştu. "Yine ödeme yapmayacaksın. Bu seferki benden. Ben akşam yemeği için hazırlanırken sen de git biraz oynama."

"Ama ben ödemek istiyorum."

Gülümsemekten kendini alamadı. Sesi huysuz küçük bir çocuk gibi çıkıyordu. "Ben de öyle."

"Bu gece seninle tartışmak istemediğim için..." Kenara çekildi. "Artık koşamayacak kadar yorulana kadar çocuklarınızın peşinden gideceğim."

Kıkırdadı. "Devam et."

Başını salladı ve arka kapıdan çıktı. Cüzdanını çantasından çıkardı ve içinden bir yirmilik çıkardı. Michael'ın yüzü cüzdanın fotoğraf yuvasından ona bakıyordu, gözleri ciddiye.

Boğazına ağrılar girerek onu bıraktı. Michael Thomas hakkında ne düşünürdü? Ondan hoşlanır mıydı? Hayatının geri kalanını yalnız geçirmesini mi isterdi, yoksa yoluna devam etmesini mi? Mutluluğu yeniden bulmasını mı?

Çantasını kapattı, endişelerini ve korkularını içine gömdü. Şimdilik endişelenmesi gereken tek şey pizzaydı.

Çocukların hepsi üst kattaydı.

Saatlerdir ilk kez yalnız kalmışlardı. Thomas mutfakta bulaşıkları yerleştiriyordu. Brianna oturma odasında durmuş, karanlıktan onu izliyordu. Kollarını pazularına kadar sıvamıştı ve Brianna'nın ona dokunmayı arzulamasına neden olan bir zarafet ve kendinden eminlikle hareket ediyordu.

İşleri ağırdan alacaklarını söylemişlerdi, o da öyle yaptı. Ama yine de onun kollarında olmak için yanıp tutuşuyordu. Dudaklarını teninde hissetmek için yanıyordu.

"Seni görebiliyorum, biliyorsun," diye mırıldandı. "İnanılmaz bir gece görüşüm var."

Kıkırdadı ve mutfağa doğru yürüdü. "Sen de tayt kostüm giyiyor musun?"

"Sadece yatak odasında. Beni tahrik ediyor."

"Kafanın içinde çok yanlış bir şeyler var." "Yemin kavanozu."

Gözlerini devirdi. "Uyudukları zaman sayılmaz."

"Gerçekten mi?" Ellerini bir bulaşık bezine sildi ve yüzünü ona döndü.

"Kim demiş?"

"Ben söylüyorum. Burada patron benim."

"Hmm." Odayı geçti, bakışları alev alev yanıyordu. "Öyle mi?"

"Evet. Öyle."

Dudakları kulağına değecek şekilde eğildi. Alçak, gırtlaktan gelen fısıltısı onunla alay ediyordu. "Peki patron bundan sonra ne yapmamı istiyor?"

Her şeyi. Her şeyi. Bana dokunduğın sürece. "Onu öpmeni istiyor."

Onu kaldırdı, tezgâhın üzerine koydu ve vücudunu bacaklarının arasına soktu; çok yakındı ama yeterince yakın değildi. Adam onun kalçalarını okşayarak vücudunda açlık hissi uyandırdı. Gömleğini ellerinin arasına aldı ve yumruk yaparak onu daha yakına çekti.

"Sanırım bu yerine getirebileceğim bir emir," dedi ve parmaklarını onun saçlarına geçirdi. Alt dudağını ısırđı; keskin bir ısırıktı bu, sonra acıyı yalayarak uzaklaştırdı ve dudaklarını yakaladı. Dilleri birbirine dolandı. Parmakları onun karıncalanan kafa derisini okşadı. Karnında biriken arzu, çekirdeğine bir ihtiyaç sarsıntısı gönderdi. Ateşini adama sürttü ve ağzına doğru inledi.

Eli kızın saçlarından kurtuldu. Dokunuşu omuzlarında gezindi, göğüslerinin üzerinde. Elbisesinin üzerinden göğüs uçlarıyla oynadı ama sanki onu çıırılçıplak soymuş, kumaş yerine çıplak tenine dokunuyormuş gibi hissetti. İçinde uyandırdığı ihtiyaç çok güçlüydü ve göz ardı edilmeyi reddediyordu.

Adam onun poposunu kavradı ve vücuduna doğru daha sıkı çekti. Kalçalarını ona doğru salladı ve tırnaklarını gömleğinin üzerinden göğsüne geçirdi. "Siktir, Brianna," diye tısladı ve onu sırt üstü tezgâha yatırarak kurutma tepsisindeki tabakları tıkırdattı. Aniden dudakları tekrar Brianna'nın dudaklarındaydı ve parmakları kabaca elbisesini yukarı itti. Umutsuz bir beklentiyle sırtını dikleştirdi, adamın parmaklarının yakında içindeki boş ağrıyı dindireceğini biliyordu.

Parmakları ona sürtündü ve kadın kısıık bir iniltiyle ürperdi. O kadar hafif bir dokunuştı ki, kadın çoktan onun için hazırđı, ıslak ve ağrıyordu, vücudu onu hissetme ihtiyacıyla kenetlenmişti. Bakışları, onu yüzünü çevirmeye zorlayan sahiplenici bir vahşilikle yanıyordu. Her bakışındaki arzu çok fazlaydı, gözleri ihtiyaçtan neredeyse kararmıştı. Bırakın bu adamı, herhangi bir erkeğı bile bu kadar yükseklerle çıkarabileceğine inanmak için çok fazlaydı.

Ama sonra tısladı ve geri çekildi, nefesi sertleşmişti. Kadın kaskatı kesildi, şaşkınlıkla ona baktı. Yüce Tanrım, ne yapıyordu? Onun-

"Biri geliyor," dedi ve kadın tezgâhtan yuvarlanıp elbisesini düzeltirken ve hızla çarpan nefesini sakinleştirmeye çalışırken küfür kavanozu için iyi bir on dolar düşürdü. Thomas küfredip hızla etrafına bakındı, sonra kenara çekilip rahatça tezgâha yaslandı. Ve eğer o da bunu başaramazsa lanet olsun. Bu arada kadın muhtemelen enkaz gibi görünüyordu.

Katelyn kucağında oyuncak ayısıyla içeri girdi. Brianna saçlarını düzeltti ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Hiç zahmet etmemeliydi. Kızı onun için burada değildi. Katelyn, "Thomas beni yatırabilir mi?" diye sorarken Brianna'nın yüzüne bile bakmamıştı.

Brianna cevap bile veremedi. Yüzü o kadar sıcaktı ki başının döndüğünü hissetti. Neredeyse mutfak tezgahının üzerinde seks yaparken yakalanacaktı, hem de en küçük çocuğu tarafından. Ne tür bir anne bunu yapardı? Neye dönüşüyordu?

"Tabii, seni yatırabilirim," dedi Thomas, sesi fazlasıyla eşitti. "Eğer annen için sorun olmazsa."

Katelyn'in yanına çömeldi, hareketleri son derece sabit ve sakindi. O ise zar zor ayakta durabiliyordu. Değil. Adil. O hiç etkilenmedi mi? Yoksa bu tamamen tek taraflı mıydı? Yarı boş bir kutu Cocoa Puffs'ın yanında onu delirtmek şöyle dursun, ona dokunmamış gibi bile görünüyordu.

Onu yakından inceledi. Gözlerinde sıcaklık yoktu, kırılganlık belirtisi yoktu. Sadece dünyaya gösterdiği maske. Onun yanında bu maskeyi daha ne kadar takacaktı? Yoksa rolüne o kadar saplanmıştı ki asla tamamen bırakmayacak mıydı?

"Elbette." Kollarını kendine doladı ve zaten evet demiş olmasına rağmen başını salladı. Baş her zamankinden daha ağırdı. Sanki başını sallama çabası boynunu çok fazla zorluyordu. "Onu yatırabilirsin, sonra da eve gidersin."

Ona bir bakış attı, sonra Katelyn'e elini uzattı. "Haydi, Prenses. Hadi seni yatağa götürelim."

Katelyn ile el ele mutfaktan çıktı. Brianna kurşuni adımlarla onu takip etti ama Katelyn'in odasına girdiklerinde koridorda durdu ve hiç suçluluk duymadan kapı çerçevesinin hemen ötesini izledi. Bu onun kızıydı ve Thomas hâlâ neredeyse bir yabancıydı.

"Şimdi eve mi gidiyorsun?" Katelyn sordu.

"Evet, sanırım öyle." Thomas yatağa oturdu ve şilteyi okşadı. "Ama gitmeden önce seni yatıracağım."

"Yakında tekrar gelebilir misin?" Katelyn yatağa tırmandı ve pembe plastik çay takımının neredeyse kalıcı olarak ikamet ettiği odanın köşesini işaret etti. Her tabakta doldurulmuş hayvanlar oturuyordu. İki yer boştu. "Seninle çay partisi yapmak istiyorum. Gördün mü? Sana bir yer bıraktım."

Thomas çay takımına baktı ve zorlukla yutkundu. Yüzü yumuşamıştı, dudaklarındaki gerginlik azalmıştı. Gardını indirmişti ve eğer dikkatli olmazsa

Katelyn solucan gibi onun kalbine girecekti. Bu konuda iyiydi. Keşke

Brianna da onun savunmasını aşabileceğinden bu kadar emin olsaydı.

Thomas gülümsedi. "Elbette."

"Güzel." Katelyn esnedi. "Yeni babam olabilir misin? Benimki içeride cennet."

Brianna'nın kalbi kısa bir an için durdu ve sonra Katelyn'in sözleriyle acı içinde hızlandı. Hayatında bir baba olmasını, herhangi birinden onun yerini almasını isteyecek kadar çok mu özlemişti? Brianna bir şekilde çocuklarını hayal kırıklığına mı uğratmıştı? Peki Thomas buna ne diyecekti?

İzleyebilmek için gözyaşlarını ve bastırdığı acıyı sildi. Gözleri büyüdü ve ay ışığı pencereden solgun yanaklarına yansdı. Brianna onun bir şeyler kekeleyip geri çekileceğini, sonra da kapıya doğru koşup hayatından olabildiğince çabuk çıkacağını düşündü. Ama o derin bir nefes aldı ve Katelyn'in saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

"O cennette olabilir ama bu babanın seni hâlâ çok sevmediği anlamına gelmez." Thomas onu yatağına yatırdı, alnından öptü ve yatak örtüsünü omuzlarına kadar düzeltti. "İyi geceler."

Ayağa kalktı, gözleri Katelyn'in komodininin üzerindeki Michael'ın resmine kilitlendi. Dengesiz bir elle kaldırıp yakından inceledi ve sonra yere bıraktı. Dönüp odadan çıktı ama koridorda neredeyse Brianna'ya çarpacakken donup kaldı. Brianna onu zorlukla gördü. Kendi gözyaşlarında boğuluyordu, neredeyse kör olmuştu. Tuzlarının tadı acıydı. Çok acıydı.

Ona baktı, sonra uzandı ve onu kendine çekti. "Hey." Yanaklarını kuruladı, sonra ellerinin arasına aldı. "Sen iyi misin?"

Başını salladı ve dudağını ısırdı. Thomas'ın omzunun üzerinden Michael ona baktı. Kucağında bebek Katelyn'le onlara bakıyordu. Mavi gözleri mutlulukla parlıyordu ve Zach'e devrettiği dağınık kahverengi saçlarının kırpılmaya ihtiyacı vardı. Ama çok mutlu görünüyordu. Sadece birkaç ay sonra öleceğini kim tahmin edebilirdi ki? Onun bir anıdan başka bir şey olmayacağını ve Katelyn'in başka bir adamdan babası olmasını isteyecek kadar hayatına devam edeceğini kim düşünebilirdi?

Kızının bir babaya ihtiyacı vardı, hem de çok.

Brianna'nın da birine ihtiyacı vardı. Düşmeye hazır olduğunda onu tutacak birine. Bu aileyi bir arada tutma yükünün bir kısmını üstlenebilecek birine, böylece bazı günler işten çıkıp *eve, çocuklarıma gitmem gerek* diyebilecek birine. Onlara yeterince iyi bakıyordu ama bazen ihtiyaç duydukları gerçek bakımı veremediğini düşünüyordu. Çalışan bir anne olmak tek başına berbattı. Onlar için her şey olmaya çalışıyordu ama kendini ancak bir yere kadar yayabiliyordu.

Katelyn'le çay içmeyeli ne kadar olmuştu? Hatırlayamıyordu bile. Öyleyse neden *çocuklarıyla* geçirebileceği zamanı, onun Vegas'ta kalıp kalmayacağını bile bilmeden bu gereksiz, boş cilveleşmeyle harcasındı ki? Adamın bir keresinde ima ettiği uzun mesafeli ilişkiyle ilgilenmiyordu. Çocukları Michael'ın yokluğundan daha iyisini hak ediyordu. Her gün yanlarında olacak birini hak ediyorlardı.

Michael her zaman Katelyn'le gece nöbeti için gönüllü olmuştu. Brianna her sabah o n u kanepede, küçük bebeğiyle birlikte bulurdu.

göğsünde, babasının yanında uyuyordu. Babası onu iş için uyandırdığında, gözleri uykulu bir şekilde ona gülümserdi. Uykulu bir şekilde gülümser ve ona kollarında cennetten bir parça varken neden köhne bir muhasebe bürosunda çalışmak istediğini sorardı.

Çok iyi bir baba olmuştu.

Bir hıçkırığı bastırdı. Bakışları fotoğrafa kilitlendi. "Artık gitmelisin. Uzun bir gün oldu."

Omzunun üzerinden baktı. Sırtı kaskatı kesilmişti. Tekrar Brianna'ya baktı, yüzü sert çizgilerle kazınmıştı. "Hayatına devam etmeni isterdi, Brianna."

"Yapma. Onu tanı mıyordun." Geri çekildi. "Ben... Şimdi yalnız kalmalıyım. Üzgünüm ama düşünmem gerek."

"Tamam." Thomas'ın ağzı sert bir çizgiye oturdu ama şefkatli bir öpücük bıraktı. başını okşadı. Eli kızın elini sıktı, öylece kaldı. Uzaklaştı ama onun ulaşamayacağı bir yere gelene kadar elini tamamen bırakmadı. "Seni yarın arayacağım."

Adam koridordan aşağı doğru yürüdü, kadının görüş alanından çıktı. Onu kovalamak mı yoksa uzaklaştırıp bir daha asla geri dönmemesini söylemek mi istediğini bilmiyordu. Kesin ve güvenli bir anıya tutunmak isteyip istemediğini de bilmiyordu.

-Ya da yeni bir şey için risk almak. Yeni *biri için*. Kaybının onu yok edebileceği biri.

Michael'inki kadar.

On Birinci Bölüm

Eğer bir kez daha bu şekilde kapısının önüne gelirse, Thomas kapının eşiğinde kamp kuracaktı.

Beş günlük ölüm sessizliği. Telefonlarına cevap vermediği beş gün, ve o bunu iptal etmeye hazırdı. Onu bir yere kadar kovalayabilirdi ama artık bir şeylerin olması gerekiyordu. Altın El Kumarhanesi pazarlama paketinin detaylarını tamamlamakla meşguldü ama asistanından gelen e-postaları bile fark etmeyecek kadar meşgul değildi.

Ondan değil.

Belki de işle eğlenceyi karıştırmak gerçekten kötü bir fikirdi.

Bugün erken saatlerde kadın onu arayıp akşam yemeğine davet ettiğinde dizlerine kadar hafta ortası evrak işlerine batmıştı. Sesi tuhaftı, kasıtlı olarak küstahtı. Neden? Ve neden onu arama zahmetine girmişti ki? İlişkilerinin bittiğini düşünmeye başlamıştı. Onu çocuklarının yanında, babalarının yerini almaya çalışırken görmek istemiyordu.

Ama asla Michael'ın yerini almaya çalışmazdı. Michael onların babasıydı. Thomas arkadaşı ve desteği olabilirdi ama nasıl baba olunacağını bilmiyordu. Ve bunu denemeye de hakkı yoktu.

Ama Brianna'nın bunu anlamasını nasıl sağlayacağını bilmiyordu.

Çocuklarla nasıl konuşulacağını bile bilmiyordu. Son birkaç gündür Katelyn'in çay setini ve o iki boş yeri düşünüp duruyordu. Onun gelip kendisiyle oynamasını bekliyordu. Gelmediği için üzgün müydü? Yumruklarını sıktı. Bu gece, Brianna onu göndermiş olsa bile

Katelyn ile çay partisi yapacaktı. Kk meleğe verdiği sözü bozmayacaktı.

Elini kapıya doğru kaldırdı, sonra durdu ve bıraktı. Yan tarafta Zach bahçede bir futbol topuna vuruyor, yere çakılmış iki direğin arasında ve etrafında manevra yapıyordu. ocuk açıkça ondan hoşlanmıyordu, onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ama Thomas onunla empati kurmaktan kendini alamıyordu. Zach muhtemelen babasının yokluğunun ağırlığını en çok hissedenden kişiydi ve evin erkeği olma ihtiyaı duyuyordu.

Bu, on üç yaşındaki sıska omuzlar için büyük bir ykt. Thomas bir keresinde bu yükü kendisi omuzlamaya çalışmış ve Erica, Jeremy ve kendisi için garip, küçük bir aile kurmuştu - ta ki yalan yanlış suçlamalarla aileyi parçalayacak kadar aptal olana kadar.

Thomas verandadan bahçeye adım attı. Top ayağına doğru yuvarlandı. Kalbi kulaklarında gümbür gümbür atarken topu botunun ucuyla durdurdu. "Hey. Beni engelleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Zach ters ters baktı, ağzı sıkı sıkıya kapalıydı ama avlunun genişliği boyunca geri geri giderek iki direğin arasına yerleşti. Thomas topu çimenlerin üzerinde birkaç metre ilerletti, sonra geri çekilip sert bir vuruş yaptı. Top havada ıslık alarak iki direğe doğru gitti. Zach daldı ve topu sertçe uzaklaştırdı. Alacakaranlık bile Zach'in Thomas'a attığı şaşkın bakışı gizleyemedi.

"irkin, yaşlı bir adama göre iyi tekmeliyorsun."

Yani saçma sapan konuşmak mı istedi? Thomas bunu yapabilirdi. "Sen hangisiydin? Doğru ya. Zach. zgnm, pantolonun yukarıdayken seni tanıyamadım."

Zach'in yanakları kıpkırmızı oldu. "şimdiye kadar ne demek istediğimi anlamışsındır. ve etrafta dolaşmayı kes," diye tersledi Zach. "Ama işte buradasın. Yine döndün."

Thomas'a futbol topu attı. Sertçe. Thomas topu kaval kemiğiyle engellemeyi başardı ve iki ayağıyla topu durdurdu ama canı yandı. "Demek böyle oynamak istiyorsun, ha?"

Thomas futbol topunu geri tepti. "Biraz ıplak ten beni korkutmaz uzakta."

Zach kolaylıkla engelledi. "Sanırım daha çok çabalamam gerekecek." Topa öncekinden daha büyük bir güçle geri vurdu.

Topun bacaklarına çarpması canını çok acıttı ama Thomas Çocuğa bunu göstermenin zevkini yaşattı. Zach küçük görünebilirdi ama müthiş bir tekmesi vardı.

"Beni korkutmaya çalışabilirsin ama ben annenden hoşlanıyorum. Hem de çok."

Topu kanattan geri gönderdi. Belki de ihtiyaçları olan şey buydu. Bire bir. Erkek erkeğe.

Zach gözlerini kıstı ve topu yakaladı. Thomas duruşunu genişletti ve yakıcı acıya hazırlandı.

"Onu becerip sonra da terk etmek mi istiyorsun yani?"

Öfke ve şok Thomas'ın karnını yumrukladı. Gözleri kızardı. Bu küçük ahmak buraya sadece sevişmek için geldiğini ima etmeye nasıl cüret ederdi? Zach geri çekildi ve kendini bıraktı.

"Şimdi dinle-" Acı gözünün üzerinde patladı ve kırmızı öfkeyi hiçliğe dönüştürdü. Siyahlık ve titreşen yıldız patlamaları dışında tek bir şey göremiyordu. Orosu çocuğu, muhtemelen gözünü morartmıştı. Evin kapısının açıldığını ve yanına doğru koşan ayak seslerini duydu.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Brianna ağladı. Adamın ellerini yüzünden çekti ve gözlerinin içine baktı. "Kıpırdamadan dur. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin."

Hızla gözlerini kırptırdı. Bütün yüzü zonkluyordu. Görüşü netleştğinde Zach'le göz göze geldi. Çocuk elinin arkasından kıs kıs güldü ve arkasını döndü. Thomas dişlerini sıktı ve tekrar Brianna'ya odaklandı.

"Ben iyiyim," demeyi başardı. "Biraz buz ve birkaç Advil iyi olurdu, Yine de."

"Ne oldu?" diye sordu, sonra oğluna bir bakış attı. "Bunu bilerek mi yaptın?"

Zach dondu kaldı. "Yaptıysam ne olmuş? Sinir bozucu biri."

"Zachary, odana git. Hayır, önce Joey'i ara ve yarınki maça gelemeyeceğini söyle, sonra odana git." Brianna ellerini dikti

kalçalarının üzerinde, sırtı dik ve sert. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Baban bu davranışın hakkında ne düşünürdü?"

Zach onun sözleri karşısında sinirlenmiş gibiydi. Ağzından çıkan her kelimeye öfke karışlıyordu.

"Mutlu olurdu! Bu eziğin hayatımıza girmeye hakkı yok. Seni babamdan almaya. Benimle futbol oynamaya çalışıyor. Bunu yapmasını kim istedi?"

"Oda. Şimdi. Yolda küfür kavanozuna bir çeyreklik at." Brianna çenesini kaldırdı. "Onu buraya ben davet ettim ve hoşuna gitse de gitmese de davet etmeye devam edeceğim. Şimdi odana git."

Çocuk eve girip kapıyı arkasından çarparak kapatmadan önce Thomas'a son bir kez daha ters ters baktı. Brianna'nın omuzları çöktü. İç çekerek Thomas'ın yanına döndü.

"Bunun için çok üzgünüm. Ne kadar kötü?"

"Sorun değil. Gerçekten." Durakladı. "Ona çok kızma. Neden böyle hissettiğini anlıyorum. Seni babasından başka kimseyle görmek istemiyor."

Zach muhtemelen kızgın, kafası karışık ve kırgındı, diye düşündü Thomas. Bu normaldi. Ama bu duyguları daha sağlıklı yollarla ifade etmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Thomas'ı morarmış bir gözle bırakmayan yollar.

"Onun sebepleri bunu kabul edilebilir kılmıyor," dedi. Parmakları yüzünde hafifçe gezindi, araştırdı. Ona tam olarak neresinin acıdığını söyleyebilirdi... ama o zaman ona dokunmaktan vazgeçebilirdi. "Hâlâ içeri gelmek istiyor musun?"

"Evet, biliyorum. Sana huysuz bir gencin beni korkutamayacağını söylemiştim." *Ya da sıcak-soğuk davranışlarınız.* "Beni burada istediğin ve ağrı kesicilerle hazır tuttuğun sürece geliyorum."

Bir parça gülümseme yüzünü yumuşattı. "O halde beni takip edin. Alacağız Sana biraz buz."

Elini tuttu, teni onunkine sıcacık değdi ve onu içeri götürdü. Onu kanepeye oturtuktan sonra aceleyle mutfığa gitti. Thomas ağrıyan yüzüne rağmen gülümseyerek minderlere yaslandı. Bu çok evcildi; öfkeli bir genç, üzerine titreyen bir anne. Neredeyse ailenin bir parçası gibiydi.

Bir adam buna alışabilir.

Brianna döndü ve kanepede onun yanına oturdu. İç çekerek mavi buz torbasını adamın alnına bastırdı, gözleri ona kilitlenmişti. "Çok kötü moraracaksın."

Parmaklarını kızın yanağında gezdirdi. "Buna değer."

Yüzünde bir şey titreşti. Ne olduğunu anlayamadığı bir şey. Mırıldandığı bir lanetle ayağa fırladı ve mutfığa doğru yöneldi. "Sana biraz Advil getireyim."

"Teşekkürler," diye seslendi ama kadın çoktan gitmişti.

Neden ondan uzaklaşıyordu? Ne zaman ona çok yaklaşırsa, hayatının bir parçası haline gelse, ondan uzaklaşıyordu. Onun bunu istediğini, kısa bir kaçamaktan daha fazlasını istediğini düşünmüştü. Bir eş olabilecek, istikrarlı, sabit ve çocuklarının hayatında olmaya değer birini istiyordu. Burada geçireceği kısa süre için bunu yapmaya çalışıyordu. Sonra uzun mesafeli bir ilişki ya da onun gibi bir şey deneyebilirlerdi. Hatta işler yolunda giderse belki buradaki pozisyonu bile kabul edebilirdi. Ama bunu bilmek mi? Onu içeri almak zorundaydı.

Belki de Thomas Jones' a karar vermişti, boktan pazarlama yöneticisi, değmezdi.

Sustu. Bu düşünce kafatasındaki zonklamadan daha fazla acıttıyordu ve bu çok şey ifade ediyordu. Bu kadın bu kadar kısa sürede onun için nasıl bu kadar Önemli hale gelmişti?

Ve eğer kendine karşı dürüst olsaydı, onun kendisi ve çocukları için istediği her şeye sahip miydi?

Elinde bir bardak viski ve iki hapla döndü. Ağzı büküldü. İkisini de uzatırken alaycı bir tavırla. "Bunun sudan daha çok işe yarayacağını düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün." Hapları patlattı ve alkolle yıkadı. Yanma hissi boğazından göğsüne doğru kayarak baş ağrısını hafifletti... kalp ağrısını değilse bile. "Teşekkürler."

"Peki Zach ne dedi?"

Thomas içkisinin son yudumunda neredeyse boğuluyordu. "Ne?"

Ağzını kapattı. "Beni duydun. Bana üniversite boyunca oynadığını söylemiştin. Kolay bir pası kaçıracağından şüpheliyim, peki kaçırman için ne söyledi?"

Yok artık. Bunu bilmesine gerek yoktu. "Bu konuda endişelenme. Bu ikimizin arasında."

Çenesi gerildi. "Thomas..."

"Sorun değil. Ben hallederim." Buzu gözüne daha sıkı bastırdı ve yüzünü buruşturdu. "Onun için de endişelenme. Çocuk tekme atabilir."

"Yapabileceğini biliyorum. Sadece yüzünle öğrenmek zorunda kaldığın için kızgıyım. Ve sakın bana söyleme, yemin kavanozu. Biliyorum." Kaşlarını çatı. "Bana ne dediğini söylersen oraya tam yirmi dolar koyarım."

"Bu ikimizin arasında," diye tekrarladı. "Eğer hayatının bir parçası olacaksam, bana güvenmek zorundasın. Eğer bana bu durumla başa çıkabilecek kadar güvenmiyorsan, belki de burada olmamalıyım."

Bakışlarında öfke alevlendi, parlak ve keskin. "Öyle mi? Peki evliliğiniz nasıl sonuçlandı?"

Adam gerildi. "Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok ve sen de bunu biliyorsun." "Bundan o kadar emin değilim."

"Evliliğim sona erdi çünkü beni hareket eden her şeyle aldattı ve bunu yüzüme karşı sergiledi. Hatta bundan hoşlanıyordu." Bardağını masaya çarptı, içinde hissettiği iktidarsızlık duygusunun kendisini ansızın ele geçirmesine sinirlenmişti. "Sanırım bundan zevk alıyordu. Beni acı çekerken görmekten."

Elini uzattı, gözleri yumuşacıktı. "Özür dilerim. Sana baskı yapmamalıydım. Böyle durumlarda kendimi bırakmak benim için çok zor. Benden sana güvenmemi istiyorsun ama bu konuyu açıkça konuşacak kadar bana güvenmiyorsun. O benim oğlum ve onu kendi başıma disipline etmeye alışkınım."

Durakladı. Eğer ona izin verirse, onun için burada olabilirdi. Onu bu kadar zorlamayı bırakırsa, rotasını sabitleyebilirdi. İçini çekti ve onun elini tutup dudaklarına götürerek avucunun ortasına bir öpücük kondurdu. "Uğruna savaşmaya değer bir şeyimiz olup olmadığını anlamak için bir

haftadan az zamanımız kaldı, Bree. Bu süre dolduktan sonra her şeyi değerlendirmemiz gerekecek.

Nerede durduğumuzu gör. Ama *artık* buradayım. Burada geçireceğim zamanın geri kalanında beni uzaklaştırmayı bırakırsanız, kapalı bir kitap olmayı bırakmaya çalışacağım."

"O-oh. O zaman... Yani, eğer kesinlikle burada olmak istiyorsan, deneyeceğim..."

İşte yine utanıyor ve telaşlanıyordu. Yanaklarına doğru süzülen kirpiklerinin kıvrımında oyalandı; onu öpmek, kanepeye geri yatırmak ve günler önce başladıkları şeyi bitirmek istiyordu ama ona ve kendisine sadece bacaklarının arasındaki kafayla düşünmediğini kanıtlaması gerekiyordu.

Yanağını avuçladı ve gülümsedi. Elini omzunun üzerinden geçirerek göğüslerinin kabarıklığı üzerinde bir çizgi çizdi. "Ben de deneyeceğim. Ve denerken ellerimi kendime saklamak için elimden geleni yapacağım. Bu gece ne kadar seksi görüldüğünü söylemiş miydim?"

"Hayır, ama teşekkür ederim. Bu benim için de zor. Ama acele etmek istemiyorum ve-

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu uysal öpücük bile içini delip geçen ihtiyaç kırıntıları gönderdi. İsteksizce geri çekildi. "Biliyorum."

Yanakları çekici bir pembeyle kızardı ve ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. Elini onunkinden çekti ve gözünün dış kenarına nazıkçe dokundu. "Bu özel savaşın bir zayıfatı olmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Zach ve ben günlerdir düello yapıyoruz."

"Onunla bir konuşayım ve bunun doğru olmadığını anlatayım. Eğer iletişim kurmazsak bu işi asla çözemeyiz. Artık bunu düşünme, tamam mı?"

Kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Kadın gerildi. Bakışları boş bardağa takıldı ve omuz silkerek gevşedi. "Biraz daha ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler." İç çekti ve kolunu yanına bıraktı.

Ona neredeyse hiç dikkat etmiyordu bile. Bakışları başka bir yere, onun ait olmadığı bir yere odaklanmıştı. Adam onun görüş alanını takip etti. Şöminenin üzerinde kocasının bir resmi duruyordu. Adam ona her zamanki gibi bakıyordu: küçümseyici ve onaylamaz bir tavırla. Bu sadece bir resimdi ama Thomas için o ağırlık hep oradaydı.

Gözlerini resimden kaçırdı ve rahatsız bir şekilde koltukta kaydı. Yanındaki sehpanın üzerinde daha önce görmediği bir resim vardı. Balo için giyinmiş genç bir çift. Resmi eline aldı ve inceledi. Oğlan Michael'a benziyordu, bu da sevimli, kıvrımlı kızın...

Brianna portreyi adamın elinden kaptı ve göğsüne sıkıca bastırdı, yüzü neredeyse morarmıştı. "Bakma ona."

Parmaklarından çekip aldı. "Neden olmasın?"

"Çünkü korkunç görünüyorum. Michael bu resmi çok severdi, bu yüzden onu saklamak zorundaydım. O öldükten sonra, onu kaldırmak yanlış geldi."

Cehennem gibi. O zamanlar bile çok güzeldi. Resmi altında tuttu burnunu. "Tekrar bak. Korkunç değil. Muhteşem."

Gözlerini ona dikti. "Aynı resme mi bakıyoruz? Hatta aynı gezegende miyiz?"

"Evet." Resmi dikkatlice yerine koydu ve tam olarak eski yerine yerleştirdi.

Ona baktı, gözleri dolmuştu. "Yalan söylemeyeceğim, o hâlâ aklımda ve kalbimde. Onu her zaman özleyeceğim ve her zaman seveceğim."

Tanrım, bıçağı daha derine saplayabilir miydi? Lanet olsun. O Ölü bir adamı hâlâ seven bir kadının özlemini çeken bir aptal. "Anlıyorum. Anlıyorum. Sorun değil. Başka bir şey söylemene gerek yok."

"Ama ben biliyorum." Sesi ağırdı. "Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorum, evet. Her zaman hissedeceğim. Ama şimdi sen buradasın ve ne hissettiğimi unutana kadar her şey kafamın içinde karmakarışık oluyor. Ne hissetmem gerektiğini."

Thomas onun ellerini sıkmak için uzandı. "Olması *gereken diye* bir şey yok. Sadece hissettiklerin vardır. Hayatına devam etmende bir sakınca yok. Michael adına konuşamam ama biliyorum ki ben de senin mutlu olmanı isterdim."

"Biliyorum. Mutlu olmamı isteyeceğini biliyorum." Gözlerini sıkıca kapadı ve adamın parmaklarını canını acıtacak kadar sert bir şekilde kavradı. "Bu sadece kafa karıştırıcı. Başka birini bulmayı hiç beklemedim ya da ummadım."

O çok dürüst ve açık davranıyordu ve o da aynısını yapmalıydı. Fakat Geçmişteki hataları hakkında konuşmak ona kolay gelmiyordu. Hayatını

Bütün yetişkin hayatı boyunca bu şeyleri içinde sakladı, tasmaladı ve çelik kapıların ardına kilitledi. Ama belki de berbat geçmişini görmezden gelmek yerine onunla yüzleşmeliydi. Belki de artık büyümenin ve acısını herkesten saklamayı bırakmanın zamanı gelmişti.

En azından Brianna ile bunu gerçekten yapabilirmiş gibi görünüyordu. Değişmek istemesini sağlıyordu. Daha iyi olmak için. Daha iyisini hak ediyordu.

Ağrıyan boğazını geçerek yutkundu. "O duyguyu bilirim. İlk seferinde yanlış anladım ve ilki bir hatayken tekrar uğraşmanın bir anlamı olmadığını düşündüm. I..." Başını iki yana salladı. "Ama öyle değildi. Bu bir dersti. Kalbimi vermek için yanlış kişiyi seçtim. Bu hatayı ikinci kez yapacağımı sanmıyorum."

Ölümcul tutuşu yavaşça gevşedi. "Ama çok hızlı gittim. Bu bir hata değil mi? Seni çocuklarla tanıştırmak için beklemeliydim. Yavaştan almalıyım. Seni aceleyle getirmek istemiyorum."

"Yapmadın. Sadece bir haftadan az bir süredir buradayım. Bulunduğum yerden memnunum."

Ona baktı, gözleri savunmasız ve açıktı. Onun için açıktı. Tanrı yardımcısı olsun, onu hayal kırıklığına uğratamazdı. Ve daha fazla direnemedi; ona dokunması gerekiyordu. Ona sahip olmak için. Yakınına eğildi, ama onu sahiplenmekten bir nefes uzak durdu. Onu tatmak için bir nefes. Eğer ihtiyacı varsa, bir nefeslik boşluk.

"Ben buradayken mutlu musun?" diye fısıldadı.

"Öyleyim," dedi ve onu kendine çekti. "Seni bu yüzden aradım. Seni özledim Thomas."

Zafer kanını kabarttı. Onu gerçekten *özlemişti*. Eğer onun onu özlediği miktarın bir kısmı bile olsa, o zaman onlar için umut vardı. Bunu bilmek ona duyduğu açlığı daha da yoğunlaştırdı. Dudakları onunkilere dokunduğunda, bu etki adamın içinde bir fırtına gibi esti. Dudaklarının tatlı tadı içini sızlattı. Onun tadını çıkardı, onu kendine doğru çekti, ona sarıldı. Buz torbası yere yuvarlandı ama umurunda bile değildi. Şu anda ihtiyacı olan tek ilaç oydu ve onu böyle öpmeye devam ettiği sürece iyi olacaktı.

Elleri kadının kollarında gezinirken daha derinlere inerek onu iyice ele geçirdi. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Kızın iniltileri onu daha da teşvik etti. İcini bir ihtiyaç dalgası kapladı. Onunla her şekilde birlikte olması gerekiyordu, yoksa patlayacaktı.

Ayak sesleri merdivenlerden aşağı süzüldü. Thomas ve Brianna suçüstü yakalanmış yaramaz çocuklar gibi birbirlerinden ayrıldılar. Brianna'nın yanakları kızarmış, dudakları şişmiş ve nemlenmişti. Thomas küfür kavanozuna bir bağış daha yapmak zorunda kalmaktan son anda kurtuldu ve çok dar kot pantolonunu düzeltti.

Katelyn merdiven boşluğuna geldi, onu gördü ve gülümsedi. Tamamen pembe giyinmişti ve Thomas gülümsemekten kendini alamadı.

"Hey, Prenses."

"Thomas the Tank Engine!"

Katelyn'in başının üzerinden Brianna'nın gözleriyle buluştu ve "*Tank Motoru Thomas mı?*" diye mırıldandı.

Sorma, diye karşılık verdi, kahkahasını zorlukla bastırarak.

Katelyn kanepeye zıpladı ve küçük bir refakatçi gibi aralarına girdi. "Çay partimizi şimdi yapabilir miyiz?"

"Tabii. Annen aldırmadığı sürece."

"Devam et," dedi Brianna.

Thomas Brianna'nın saçına son bir kez dokunarak oyalandı, sonra Katelyn'i üst kattaki odasına kadar takip etti. Çay takımı hâlâ yerleştirilmişti, ayarlar mükemmel bir şekilde yerindeydi. "Bu bunca zamandır bekliyor muydu?"

"Uh-huh." Başını salladı, ciddi gözlerle ona baktı. "Sen tekrar gelene kadar çay oynamak istemedim."

Thomas'ın midesi altüst oldu. Onu beklediğini bilmek, şüphesiz Sözü'nü yerine getireceği düşüncesi, karnına bir yumruk gibi inmişti. Ya gelmeseydi? Sonsuza kadar onun dönmesini mi bekleyecekti? Bu fikir bile omuzlarına bir ağırlık gibi çöktü. "Teşekkür ederim."

Ona bir fincan çay uzattı ve eteğini özenle düzelterek oturdu. "Çayında süt sever misin?"

"Evet, lütfen." Fincanını uzattı ve onun hayali çay ve sütle doldurmasına izin verdi, minik elleri pembe çaydanlığı devirdi. Bitirdiğinde, serçe parmağını yukarı kaldırdı, fincanı ağzına götürdü ve içer gibi yaptı. "Ah! Çok sıcak."

"Tabii ki öyle, şapşal. Bu çay." Ağzını kapattı ve kıkırdadı, gözleri dans ediyordu. "Şöyle üfle." Dudaklarını büzdü ve fincana üfledi.

Thomas da aynısını yaptı ve bir yudum daha aldı. "Çok daha iyi. Sen akıllısın ve güzel."

"Annem de öyle diyor." Sandalyesinde kıkırdandı. "Babam da bizimle çay içebilir mi?"

"Tabii. Fotoğrafını çekmemi ister misin?"

"Buldum!" Odanın bir ucundan diğerine zıpladı, fotoğrafı kaptı, geri zıpladı, bir tavşanı oturduğu yerden zorla çıkardı ve babasının resmini sandalyeye bıraktı. "İşte. Şimdi hepimiz buradayız."

Thomas'ın boğazı kurudu. Katelyn'i kollarına almak ve olabileceği en iyi erkek olacağına söz vermekten başka bir şey istemiyordu. Onun için. "Çaya ihtiyacı var. Süt de sever mi?"

"Evet." Sütü bardağa döküyormuş gibi yaptı, sonra duraksadı ve dudağını ısırды. "Sanırım öyle, her neyse."

"Öyle," dedi Brianna, dudaklarında şefkatli bir gülümseme ve gözlerinde parlayan dökülmemiş yaşlarla kapı aralığına eğilerek. "Ve şeker."

"Gel bizimle çay iç anne."

Brianna bir oyuncak ayı taşıdı, Thomas'ın yanındaki sandalyeye oturdu ve elini onun dizine koydu. "Teşekkür ederim."

Cody odaya doğru eğildi, yüzünde kuşku dolu bir ifade vardı. "Dostum. Çay partisi mi yapıyorsun? *Kızlarla mı?*"

Thomas başıyla onayladı. "Çay güzelmiş. Biraz ister misin?" "Uh." Cody solgunlaşarak geri çekildi.

"Hayır. Ben iyiyim."

KIÇI yanıyormuş gibi odadan kaçtığında Thomas güldü ve Brianna'ya döndü. Onu dikkatle izledi, bakışları bulanıktı, sonra

eğildi ve onu öptü. Nazikçe, ama hâlâ Katelyn'in önündeydi ve Thomas neredeyse çay fincanını düşürüyordu.

"Gülmen hoşuma gidiyor," dedi. "Bunu yeterince yapmıyorsun."

Bir parmağını onun yanağında gezdirdi, ona hissettirdiklerini kelimelere dökemiyordu. Nabızı kulaklarında çarpıyordu. Nicole ona her zaman güldüğünde sinir bozucu olduğunu söylerdi. Çok yüksek sesle ya da çok fazla gülerdi. Şimdiye kadar fark etmemişti ama bu ona yapışıp kalmıştı. Acımasız sözleri onu fark ettiğinden daha fazla şekillendirmişti.

"Daha önce gülecek pek bir şeyim olmamıştı," dedi. "Sana kadar değil."

"Gülümse." Katelyn küçük pembe bir kamerayı havaya kaldırdı ve onlara doğrulttu. "I

"Çay partimizin bir resmini istiyorum."

Gülümsediler ve "peynir" dediler. Katelyn fotoğrafı çekti, sonra gözlerini kısarak baktı.

Brianna eğildi ve fısıldadı, "Muhtemelen kucaklarımızın harika bir fotoğrafıdır." "O fotoğrafı ben çekeceğim," diye fısıldadı.

Güldü ve omzuyla onu dürttü. "Ne dersen de sen iflah olmazsın."

"Önemli olan şeyler için, öyleyim." Onun gözlerine baktığında, hissetti ki çıplak bıraktı. Bu duygu neredeyse korkutucuydu, bu çiğ açıklık, sanki saklanma umudunu kaybetmiş gibiydi. "Ve sen de bu listenin en tepesindesin."

Gülümsedi ve onu bir kez daha öptü, sonra Katelyn'e baktı. "Resim iyi mi?"

"Bir kez daha." Katelyn onlar poz vermeye fırsat bulamadan fotoğrafı çekti. "Mükemmel. Bu şimdiye kadar çektiklerimin en iyisi."

"Görebilir miyiz?" Thomas sordu.

"Hayır." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kamerayı bir kenara bıraktı. "Henüz değil." "Tamam. Aç mısınız?" Brianna sordu.

"Evet!" Katelyn zıpladı. "Thomas akşam yemeğine kalıyor mu?

Lütfen?" "Tabii. Thomas yine pizza yemeyi kabul ettiği sürece. Cody'ye söz verdim."

"Ve Cody'ye ağaç evi üzerinde çalışacağıma söz verdim." Thomas ayağa kalktı. "I Sanırım akşam yemeğine kadar bu işi halledeceğim."

"Yardım edeceğim!" Katelyn ışınladı. "Hadi aşağı inip birkaç alet bulalım."

Hem Thomas'ın hem de Brianna'nın ellerini tutup onları koridora çıkardı ama Thomas çekiştirerek kurtuldu.

"Hemen geliyorum," dedi ve kızlarının merdivenlerden aşağı atlayışlarını izledi. Sonra yatak odasına geri döndü ve Michael'ın resmini aldı, ve Katelyn'in yatağının yanındaki yerine geri koydu. "Artık burada olmadığın için üzgünüm ama onları mutlu etmek için elimden geleni yapacağım." Sanki gerçekten öteden bir cevap bekliyormuş gibi resme baktı ve daha önce olduğundan biraz daha hoş karşılanmış hissederek odadan çıktı.

...

İki gün sonra Brianna Thomas'ın yanına kıvrıldı. Hâlâ taze çam ve biraz da ter kokuyordu. Katelyn'e dondurma ısmarladıktan sonra hırdavatçıya yaptığı hazırlıksız gezide ağaç eve yeni bir zemin döşeyen Thomas'ı akşamın erken saatlerine kadar izlemişti. Elleriyle çalışırken o kadar rahat ve kendinden emin görünüyordu ki, ağacın dalları üzerinde çevik bir zarafetle dengede durması onu yeniden arzulamasına neden olmuştu. İçeri girdiğinde kirli ve kabuklarla kaplıydı, restoranda öğle yemeğinde tanıştığı kaygan yöneticiye hiç benzemiyordu.

Ama her santimi Thomas'a benziyordu.

Uzaktan kumandadaki play tuşuna bastı ve kollarını ona doladı. Daha da sokuldu ve mırıldandı, "Bahse girerim bana ilk kez çıkma teklif ettiğinde Vegas'taki Cuma gecelerini böyle hayal etmemişsindir."

Kıkırdadı ve dudakları şakağında, ona sıkıca sarıldı. "Hayır, ama hoşuma gitti. Vegas parti ve içkiden ibaret. Bu sakın ev hayatını daha çok seviyorum."

Umut göğsünde kabardı. Eğer onunla kalır ve Vegas'taki ofisteki işi kabul ederse ona dünyaları vaat etmek üzere ağzını açtı ama aynı hızla kapattı. Bu kararı kendi başına vermeliydi. Ona herhangi bir baskı yapmayacak ya da kafasına herhangi bir düşünce sokmayacaktı. Zamanları tükeniyordu ama bu konuda tek bir kelime bile etmedi.

Sadece mutlu olurdu. Bir kez olsun gelecek için stres yapmazdı. "Katelyn'in bu gece hiç uyumayacağını sanıyordum. Neden en büyük iki çocuk küçük olandan önce uykuya daldı?"

Kıkırdadı. "Yarınki oyun alanı yüzünden uyuyamayacak kadar heyecanlı."

"Biliyorum. Özellikle de sen de geldiğin için."

"Şaka mı yapıyorsun? Dondurma yiyebileceğimizi söylemiştin. Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım."

"Dondurmaya dikkat et. Bu gece uyumamasının yarı nedeni bu."

"Kurabiye ve krema istedi. O surata nasıl hayır diyebilirdim ki?"

Brianna inledi. "O zaten sana sahip. O surata teslim olma. Bu saf kötülük."

"Çok sevimli." Thomas durakladı. "Ben... Ben buna alışık değilim. Bu aile olayına. Hiçbirine. Kendi ailemle işleri biraz berbat ettim."

"Nicole ile mi? Aptalın tekiydi."

Sessizleşti, gözlerini televizyona dikti; saçma sapan gürültüsü aralarında çok yüksekti. Brianna kumandayı ondan aldı ve filmi durdurdu. Yüzündeki ifade acı vericiydi, daha ileri gitmeyi çok istediğini ama yapamayacağını söyleyen sefil bir mücadele. Onun yardımı olmadan olmazdı.

Elini onun göğsüne koydu. "Bir kız kardeşin var," dedi - onu sessizce yönlendirerek. Daha önce kız kardeşi hakkında konuşmayı reddetmişti. Belki şimdi birlikte daha fazla zaman geçirdiklerine göre konuşabilirdi. Onunla burada olmaktan hoşlanıyor gibiydi ve kız da onun burada olmasından hoşlanıyordu. Her *şeyiyle*.

"Evet. Erica." Brianna'ya baktı, sonra tekrar gözlerini kaçırarak duvara odaklandı. "Büyürken sadece ben ve o vardık. Ailelerimiz hep meşguldü ama birbirimize göz kulak olurduk. Jeremy de öyle."

"Jeremy kim?"

"Kocası. O benim en iyi arkadaşımdı. Sanırım yine öyle." Küçük bir omuz silkti ama vücudunun gerginliği bu hareketin bir kılıf olduğunu ele veriyordu.

yukarı. "Yine de neden benimle arkadaş olmak istediğini anlamıyorum."

Adamın yüzündeki acınası başarısızlık ifadesi karşısında yüreği burkuldu. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hayır," dedi sertçe, sonra durdu. İç çekerek ve ona özür dileyen bir bakış atarak adeta söndü. "Evet."

Sadece gülümsedi ve ona doğru eğildi. Bu an kırılıyordu ve ona baskı yapmayacaktı. O sadece kapanırdı. Onun yerine acele etmesine izin verdi; gözlerinin arkasında dönen çarkları, toplanan düşünceleri neredeyse görebiliyordu. Sonunda derin bir nefes aldı ve başladı.

"Jeremy ile nasıl arkadaş olduğumuzdan hala tam olarak emin değilim. Ortaokulda bir şey yüzünden kavga ettik, birbirimizi dövdük... ve sadece erkeklerin olabileceği şekilde en iyi arkadaş olduk. Birçok yönden farklıydık. Yine de aynıydık." Kısa bir kahkaha attı. "Onun da pek ailesi yoktu. Bu yüzden kardeş gibiydik. Ama Erica... Sanırım tanıştıkları anda birbirlerine aşık oldular, hatta beni Tommy diye çağırarak kadar gençken bile."

"Tommy," diye tekrarladı kaşlarını kaldırarak.

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Nefret ederdim. Hâlâ da ediyorum. Bana hâlâ Tommy diyor. Jeremy de öyle." Dudaklarındaki gülümseme sevecen ve mesafeliydi. "Sanırım onlar aşık olmakla meşgulken ben de Nicole'e aşıktım. Aptaldık. On sekiz yaşında evlendik. O kadar aşk körüydüm ki beni istediği erkeğe dönüştürmesine izin verdim. İsteddiği işe girdim. İsteddiği evi aldım. İsteddiği her şeyi yaptım, hatta ben yokken eve getirdiği erkekleri bile görmezden geldim. Ve onlardan çok vardı."

Brianna'nın nefesi kesildi. Bir kadın onu seven birine -şu anda bile Thomas'ın sesinde duyabildiği türden çığ, gerçek bir sevgiye sahip olan birine- bunu nasıl yapabilirdi? "Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

"Değilim. Bana ondan uzaklaşma cesaretini veren ve gerçekte ne kadar mutsuz olduğumu fark etmemi sağlayan şey buydu. Ama pek çok şeyi berbat etmeden önce değil." Acı sesini sertleştirmişti. Gözlerini Brianna'dan kaçırdı ve sabit bir şekilde duvara baktı. Her kelimesi kırılmış, zorlanmıştı. "Uyuduğunu söyledi"

Jeremy ile. Daha da kötüsü, onu zorlamıştı. Bu, benim onun için hâlâ bahaneler ürettiğim, onun da tatlı biri gibi davranıp bir daha asla yapmayacağına yemin ettiği zamanlardı. İçten içe ona inanmıyordum. Ama kötü tepki verdim. Jeremy'nin ağzını burnunu kırdım ve bir daha evime gelmemesini söyledim. Arkadaşlığımız başladığı gibi bitti... sadece o karşılık vermedi. Sadece bana baktı, sanki dünyadaki en önemli şeyi ondan almışım gibi."

Yumruğu sanki her darbeyi hatırlıyormuş gibi dizine doğru sıkılıp açılıyordu. Yere baktı, sanki bir şekilde suçluymuş gibi ona bakıyordu. "Sanırım vardı," diye mırıldandı. "Erica ve ben onun gerçek ailesiydik. Ve onu çok seviyordum."

"Bilmiyordun," diye fısıldadı, kalbi onun için kırılmıştı.

"Ama yapmalıydım." Başını kaldırdı ve bakışlarıyla onu yere sabitledi. "Bunu görmeliydim. Ona dokunmayacağını bilmeliydim. Ondan nefret ediyordu. Benden başka herkes nefret ediyordu. Birkaç gün sonra aklım başıma geldi ve Nicole'den ayrıldım ama artık çok geçti. O gitmişti. Onu gönderdim ve kavgamızdan kısa bir süre sonra Deniz Kuvvetleri'ne katıldı. Ona birçok kez yazmak istedim ama yazamadım."

Ona sarılmayı o kadar çok istiyordu ki. Onu bağrına basmak, kucaklamak, saçlarını okşamak ve sakinleştirmek istiyordu. Ama adam hâlâ çok gergindi. "Ama artık evliler," diye teklif etti. "Yani o kadar da kötü olamaz."

"Belki," diye izin verdi. "Ama tamamen tesadüf olmasaydı bu gerçekleşmezdi. Akşamdan kalma bir halde ve birkaç yara bere içinde çöl yolunda yürüyordu ve kadın onu buldu. Onu eve getirdi. *Kader* onlara ikinci bir şans verdi. Bana değil." Sonunda onun gözleriyle karşılaştı. Gözlerindeki mücadele yerini rahatlama olabileceğini düşündüğü bir şeye bırakmıştı ve yine daha önce çok sık gördüğü o anlayış ricası. Nicole onu bu kadar az mı anlamıştı? "Herkesin eline ikinci bir şans geçmez. Kendi şansımı kendim yaratmak istiyorum. Başkasının benim için istediğini değil, kendi istediğimi yapmak istiyorum."

Başkasının benim için istediklerini. Bir aile gibi. Kendisinin bile olmayan üç çocukla birlikte bir gelecek.

O anda, tekrar kaçmak istedi. Kalbini koru onun kaçınılmaz gidişinden. Ama bunu yaparsa, onu da hayatından çıkarmış olacaktı, tıpkı kendini kaybedip koruyucu bir anne ayıya dönüştüğünde herkesi hayatından çıkardığı gibi. Bu yüzden başını onun omzuna yasladı ve başka hiçbir şey veremeyecekse yakınlığının rahatlığını sundu.

"Her şey affedilebilir Thomas. Senden nefret etselerdi, seninle hiç konuşmazlardı. Seninle konuşuyorlar mı?"

"Evet. Tabii ki." Ona doğru eğildi. Sıcaklığı onu sardı. "Ama yine de kendimi suçlu hissediyorum. Onları çok seviyorum."

Ve sana aşık olabilirim. Dilini ıstırdı, yutkundu kelimeleri geri çevirdi. Zamanlarının sınırlı olduğunu bildiği halde ona nasıl aşık olabilirdi? Ve adam kendini sürekli ondan uzak tutarken aşkı nasıl düşünebilirdi ki?

Bu gece bir başlangıçtı ama hepsi bu kadardı. Birkaç gün içinde gitmiş olacaktı. Ve yalnız kalacaktı. Tekrar.

On İkinci Bölüm

Perşembe öğleden sonra, Thomas'ın Vegas'tan planlanan ayrılış tarihine daha da yaklaşırken, Brianna oturma odasında Cody'nin yanına oturdu. Yeni Transformer'ı ve talimatları halının üzerine yayılmıştı. Brianna gözlerini kısarak kâğıda baktı. Cody oyuncacı, Pazar gününü Thomas'ın yağmur oluklarını temizlemesine yardım ederek kazanmıştı. Oyuncacı ilk aldığı anda Cody o kadar heyecanlanmıştı ki onu dönüştürmeyi denememişti bile. Cazibesinin geçmesi birkaç gün sürmüştü ve şimdi Optimus'u bir kamyonu dönüştürmek istiyordu.

Ne yazık ki Optimus'un yaklaşık altı milyon hareketli parçası vardı ve talimatlar ya Çince ya da Sanskritçeydi. Ya da belki de bir robotun kolunu bu şekilde çevirmek fizik kurallarına göre mümkün değildi.

Yine de baktı. İkiye ayrıldı. Sızlandı ve işe yaramaz şeyi yere bıraktı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Sanırım yanlış yöne çevirdiniz." Cody talimatları aldı ve inceledi. "Kızlar Transformers almaz. Thomas ne zaman gelecek? Eminim o yapabilir."

Dişlerini birbirine geçirdi. "Kızlar Transformers'ı alır. Kızlar erkeklerin anlamadığı pek çok şeyi anlar. Bazı erkeklerin bir daha tatlı görmek isterlerse ağızlarına dikkat etmek isteyebilecekleri gibi."

Yüzü kızardı ve başını eğdi. "Özür dilerim anne."

Brianna gülümsedi ve onun saçlarını karıştırdı. "Sorun yok. Thomas yakında burada olacak."

Sadece küçük bir evrak işiyle ilgileniyor."

Birlikte yaptıkları iş anlaşmasını sonuçlandıracak evraklar. Brianna endişeden çılgına dönmüştü. Thomas sözleşmeye imzasını attığında, bir şey olup olamayacaklarını anlamaya yönelik tüm girişimlerinin ayaklarının altında parçalanacağından korkuyordu. Patronunun müşterisiyle yattığını öğrenmesinden ve sadece sözleşmeyi iptal etmekle kalmayıp Thomas'a karşı bir tür yasal işlem başlatmasından korkuyordu.

Neredeyse onun kadar, müzakerelerini tamamladıkları için Kaliforniya'ya geri gönderilmekten korkuyordu.

Dışarıda bir kamyon motoru gürledi. Cody kafasını kaldırdı. "Bu o." Ayağa fırladı, talimatları aldı ve kapıya doğru koştu.

Brianna daha yavaş takip etti. Cody avluda koşarak Thomas'ın kamyonetine gitti, elinde oyuncak ve talimatlar vardı. Brianna gözlerini kaçıramadı. Bırakın çocuklarını, hayatında başka bir erkeği kabul edebileceğini hiç düşünmemişti. Ama işte buradaydılar, Cody'nin gözleri parlıyordu ve Thomas'a tam bir güvenle bakıyordu.

Kalması gerekiyordu. Onun kalmak istemesine ihtiyacı vardı.

"Optimus'u dönüştürmeme yardım edebilir misin?" Cody söyledi.

"Annem bunu yapamaz." "Yapamaz mı?" Thomas kâğıdı aldı ve inceledi.

"Eminim yapabilir. Senin

Annem akıllı bir iş kadını."

"Doğru ama ben Çince okuyamıyorum," dedi.

"Bunun Korece olduğundan oldukça eminim."

"O zaman ben de okuyamıyorum." Parmak uçlarında yükseldi ve ona hafif bir öpücük. "Nasıl gitti? Resmi olarak iş ortağı mıyız?"

"Evet." Adamın kolu kadının beline dolandı ve onu kendine çekti. "Öyleyiz."

Ona Vegas'ta kalıp kalmayacağını ya da ayrılıp ayrılmayacağını sormak istiyordu ama kelimeler bir türlü oluşmuyordu. Ya hayır derse? Ya gidiyorsa? Göğsü sıkıştı ve nefes alma yetisini elinden aldı. Gerçekle yüzleşmek istemiyordu. Henüz değil. Hiç değilse ona sormak için yemek sonrasını bekleyebilirdi.

Onun omzunu itti. "İçeride misin? Çok sessizsin."

"Evet. Sadece düşünüyordum."

Kaşları çatıldı ve gözleri onunkilerle buluştu. Kendisinin hissettiği belirsizliğin onun gözlerinde de yankılandığını gördü. "Ne hakkında?"

"Alo?" Cody onun koluna dokundu. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Evet, tabii ki." Thomas çocuğun saçlarını karıştırdı ama gözlerini ondan ayırmadı. "Hadi gel."

Yürüyüşe çıktılar. Thomas Brianna'yı yakınında tuttu ve Brianna da ona rahatça ayak uydurdu.

"Katelyn de başka bir çay partisi bekliyor."

"Küçük kızlar çayı çok sever. Zach nasıl?"

"Hâlâ kendini tamamen ve bütünüyle senden nefret etmeye adanmış. Keşke ödevine de bu kadar bağlı olsaydı." Kolunu onun beline doladı ve sıkı. "Hep A alırdı."

Onlar yürürken parmaklarını kalçasına vurdu. "Belki biraz onunla konuş."

Brianna gerildi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. En son bensiz onunla konuşmaya çalıştığında gözün morarmıştı." Ona doğru baktı. Morlukların kalıntıları hâlâ oradaydı, hastalıklı bir sarı-yeşil renkteydi. "Aslında hâlâ orada sayılır."

Parmaklarını elmacık kemiğine bastırdı ve hafifçe yüzünü buruşturdu. "Çocuk futbolda iyi. Artık acımıyor."

"Bence onun üzerinde çalışmaya devam etmeliyim. Senin üzerinde değil."

Onu durdurmak için çekti. "Cody, içeri gir. Annenle konuşmak istiyorum."

Brianna dilini o kadar sert ısırdı ki neredeyse kanayacaktı. Çocuklarına ne yapmaları gerektiğini söyleme hakkını ona kim veriyordu? Ama Cody çoktan gitmişti, Optimus Prime'ıyla içeri koşuyordu.

Brianna kollarını göğsünde kavuşturdu ve Thomas'a baktı. "Ne?" "Bunu konuşmuştuk. Onunla konuşmam gerek," dedi iç çekerek ve sonra elini kaldırdı. "Biliyorum, o senin oğlun. Ve sen çocuklarını benden daha iyi tanıyorsun. Ama sorun Zach ve benim aramda. Eğer bunu aramızda çözmezsek, daha da büyüyecek."

Başını iki yana salladı. "Bu kötü bir fikir."

"Haklı olabilirsin. Ama denemek zorundayım, Brianna. Doğru nedenler için burada olduğumu bilmesi ve bunu benden duyması gerekiyor. İşe yarama ihtimali için bir mor gözü daha riske atacağım."

"Ya bu sorunu daha da kötüleştirirse? Ya onun senden hoşlanmasını sağlarsan ve sonra bizi terk ederse? O zaman ne olacak?"

Yutkundu. "Düzeltilmeyecek bir şey değil." Omzundaki eli sıcağı. "Bu konuda bana güvenmelisin. Eğer hayatının bir parçası olacaksam, çocuklarıyla etkileşime girmem gereken her anı dikte etmek için orada olamazsın."

"Ama burada olacak mısın? Yoksa sen-?"

"Bree. Şışt." Onu kollarının arasına çekti ve çenesini başının üstüne dayadı. "Şimdi bu konuşmanın zamanı değil. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Ne zaman sonra? Bu konuyu açmaktan kaçınıyordum ama artık zamanı geldi. Başımızın üzerinde asılı duran bu baltadan kaçmayı bırakmalıyız."

"Bundan kaçınmıyorum. Sadece biraz geri itiyorum." Onun başının üstünü öptü. "Güven bana. Lütfen?"

"Deniyorum." Geri çekildi. "Deniyorum."

"Gelecek hakkında konuşacağız. Geleceğimizi. Bir çocuk kapıyı çalmadan özgürce konuşabildiğimiz zaman." İçini çekti ve uzaklara baktı. "Jeremy ve Erica ziyarete geliyorlar. Ve... seninle tanışmak istiyorlar."

"Öyle mi?" Dondu kaldı. Ailesi onu ziyarete geliyorsa... bu kalacağı anlamına mı geliyordu? "Gerçekten mi?"

"Evet." Nazik parmaklarıyla kızın saçlarını yüzünden ayırdı ve kulağının arkasına koydu. "Kız kardeşim beni üç çocuğa bağlamayı başaran kadınla tanışmak istiyor. Çocuklara bir gece bakmayı bile kabul etti, böylece gerçek bir randevu daha yaşayabileceğiz. Bir gecelik randevu. O zaman istediğin kadar konuşabiliriz."

Bu konuyu daha sonra düşünecekti. Ama şimdilik... "Ailenle tanışmak büyük bir adım. Ya benden nefret ederlerse?"

"Şey... Ben seninkiyle tanıştım. Senin de benimkiyle tanışman mantıklı." Omuz silktilti, biraz fazla çekingendi. "Ve senden nefret etmeyecekler. Nasıl edebilirler ki? Sen sensin."

Kalbi eridi. "Buraya gel, seni aptal."

Gömleğinin önünü yakaladı, onu aşağı çekti ve öptü. Adam boğuk bir sesle neredeyse onun içine düşüyordu. Kolları onun etrafında kilitlendi ve öpücüğün kontrolünü, onu inleyen ve ona tutunmasına neden olan nefes kesici bir yoğunlukla ele geçirdi. Tahrik, sıcak bir telaşla içine doğru patladı. Keşke çocuklar için güvenli bir akşam için içeri girmek zorunda olmasalardı. Keşke onu üst kata çıkarabilseydi.

Onu yukarı çıkaracak ve ona ne kadar ihtiyacı olduğunu gösterecekti. Ama belki bunu bu gece, herkes yatağa girdikten sonra yapabilirdi. Ellerini yeterince uzun süre kendilerine saklamışlardı.

Geri çekildiğinde, adam düzensiz bir şekilde nefes alıyordu ve tanımlayamadığı bir duyguyla yanan karanlık, okunamayan gözlerle ona bakıyordu - neredeyse kalbini durduran bir duygu.

"Brianna, ben-"

"Haydi!" Cody ön kapıdan içeri daldı ve Thomas'ın elini tuttu. "Bu kadar öpüşme yeter."

Thomas güldü. "Doğru. Yapacak işlerimiz var."

Cody'yi eve kadar takip etti ama Brianna'ya uzun uzun bakmadan da edemedi. Düşüncelerinin Brianna'ninkilerle aynı doğrultuda olduğunu gösteren bir bakış. Brianna sinirli bir çılgılık attı. Neden adamın çok önemli bir şey söylemek üzere olduğu hissine kapılmıştı?

Yoksa bu sadece hüsnükuruntu muydu?

Bir iniltiyle çocuklarını içeri kadar takip etti. "Kız kardeşin ne zaman geliyor?"

"Uh... yarın."

"Aman Tanrım. Hazırlanmak için yeterli zaman yok." Hizmetçiyi çağırıp tüm evi derinlemesine temizletmesi gerekecekti. Toz aldırılmalı ve bütün camları silmeliydi. Sonra Erica'nın en sevdiği yemeği öğrenecekti.

ve pişirirdi. Üstüne Jeremy'nin en sevdiği tatlıyı ve ardından

-

"Yüzündeki ifadeyi görüyorum. Derin bir nefes al. Ve endişelenmeyi bırak. O sadece bir avukat. Seni tanık sandalyesine oturtabilir ama yalan makinesine sokmaz. Denizci kocası için de endişelenme." Ona muzip bir bakış fırlattı. "Su işkencesi hakkında pek bir şey bildiğini sanmıyorum. Hem de *çok*."

"Hayır. Yardım etmek."

Thomas kıkırdadı ve Cody'nin yanına oturdu. Kendisi mutfağa çekilip öğle yemeğinden kalan bulaşıkları yıkamaya başlarken onları önemli işleriyle baş başa bıraktı. Son bardağı da kaldırdığında bakışları Michael'ın fotoğrafına takıldı. Durakladı ve ona baktı.

Hayatımızın mükemmel olmadığını biliyorum. Ama sonunda, birbirimiz için oradaydık. Seni seviyorum. Seni özledim. Ve umarım, her neredeyse, benim için mutlu olabilirsin.

İlk kez, onun öyle olabileceğini düşündü. Evdeki değişiklikleri onaylıyor bile olabilirdi. Diğer odadan gelen Cody kahkahası, Thomas'ın derin kıkırdamasıyla karıştı. Brianna kollarını göğsünde kavuşturdu ve Michael'a gülümsedi.

Evet, her şeye rağmen bundan mutlu olabilir.

...

Thomas dönüştürülmüş kamyonu Cody'ye verdi. "Al bakalım."

"Bunu yapabileceğini biliyordum." Cody kamyoneti kaptı ve hızla merdivenlere doğru yola çıktı. "Teşekkürler, Thomas!"

"Bir şey değil," diye seslendi ama Cody çoktan gitmiş, Katelyn'in adını avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Başını sallayarak ayağa kalktı ve ellerini pantolonuna sildi.

Zach kaşlarını çatmış bir halde merdivenlerden indi. "Yine mi buradasın? Hala Kaliforniya'ya dönmedin mi?"

"Gördüğünüz gibi henüz gitmedim." Thomas talimatları aldı ve katladı.
"Nasılsın?"

"İyi idim." Thomas'a yukarıdan aşağıya baktı, üst dudağı kıvrılmıştı. "İyi değildim. şimdi çok fazla."

Thomas derin bir nefes aldı. Yine bu. Bunun devam etmesine izin veremezdi. "Böyle olmak zorunda değil, Zach. Düşman olmak zorunda değiliz."

Brianna mutfaktan dışarı eğildi. "Thomas, akşam yemeği için sos lazım. Dükkana gidip-" Dondu kaldı. "Oh. Zach. Hey." Zach alay etti.

"Evet, git biraz sos al. Ve geri gelme."

"Zach, kes şunu." Brianna kaşlarını çatı. "Senden bıktım artık-"

Thomas, "Beni kovalayacağınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz," dedi.

Brianna ona kuşkulu bir bakış fırlattı, ağzını açtı, sonra göz göze geldi ve tekrar kapattı. *Güven bana, diye* sessizce yalvardı. Bir süre sonra başını hafifçe salladı ve başka tarafa baktı. En azından ona bir şans vermişti. Zach'le arasını düzeltmek için bir şans.

Şimdi sadece her şeyi berbat etmemeyi umuyordu.

Ona çocuklarıyla birlikte olabilecek kadar güvenilir olduğunu gösterebilirse, yarın kalbini açtığında ona evet diyeceğini umuyordu. Umarım yüzüne gülmez ve hayatındaki diğer herkes gibi çekip gitmezdi. Yıllar boyunca pek çok evde yaşamıştı ama hayatında ilk kez bir ev bulmuştu.

Şimdi sadece kabul edilmeye ihtiyacı vardı.

Thomas bakışlarını Zach'e çevirdi. "İstediğin kadar edepsiz olabilirsin. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sanırım ikimiz bu konuda ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Sana ne yapabileceğini söyleyeyim. Onu içine sokabilirsin-"

"Yemin kavanozu," dedi Cody merdivenlerin başından. Optimus'u göğsüne bastırarak en üst basamağa oturdu. "Bence Thomas buraya taşınmalı. O zaman istediğimiz zaman Optimus üzerinde çalışmama yardım edebilir."

Zach'in rengi soldu. "Taşınmak mı? Taşınmıyor, değil mi? Taşınmasa iyi olur yoksa Ben gidiyorum. Hemen şimdi gidiyorum."

Thomas çocuğun sözlerinin acısını görmezden geldi. "Nereye gideceksin ki? On üç yaşındasın. Birkaç günlüğüne bir arkadaşında kalabilirsin ama ailesi annenin seni aradığını öğrendiğinde ve annen çılgına dönüp dehşete kapıldığında ne olacak? Çünkü yapacağın şey bu. Anneni sebepsiz yere korkutmuş olursun."

Zach hırladı ve gözlerini kaçırdı. "Eğer bu senden kurtulmamı sağlayacaksa..." "Ya olmazsa?"

"Bilmiyorum!" Zach patladı, sonra aşağı indi ve dibe oturdu adım. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bilmiyorum."

Thomas tuttuğu nefesi dışarı verdi. Sert adam kabuğunu kırmış ve altında saklı olan çocuğa ulaşmıştı. Konuşması gereken kişi oydu. "Brianna, ben dükkâna gidiyorum. Sakıncası yoksa Zach de benimle geliyor."

Lütfen, Tanrım, kızın aldırmamasına izin ver. Onun kendi tarafında olmasına ihtiyacı vardı, yoksa Zach onun kötü adam olmadığına asla inanmazdı. Düşman olmadığına.

Brianna başını salladı. "Sorun değil."

"Onunla gitmek istemiyorum." Başını kaldırdı ve annesine çaresiz bir bakış attı. "Anne, onunla gitmeyeceğim."

"Gideceksin çünkü sana söyledim." Brianna mutfığa geri döndü ve omzunun üzerinden seslendi: "Yakında görüşürüz. Bir de tatlı seç."

"Thomas, döndüğünde biraz daha oynayabilir miyiz?" Cody sordu.

"Elbette evlat." Thomas gülümsedi, sonra Zach'e elini uzattı. "Hadi gidelim."

Zach onun elini görmezden geldi ve ayağa fırladı. Öfkeli bir bakışla ön kapıya doğru yürüdü. Thomas başını salladı ve onu takip etti.

En azından bir ilerlemeydi.

Kamyonda, gergin bir sessizlik içinde kemerlerini bağladılar. Zach isyan edercesine camdan dışarı baktı. Thomas konuşmak için otoyola çıkana kadar bekledi.

"Bak, baban olmadığımı biliyorum ve olmak da istemiyorum."

"Hayır, sadece onu istiyorsun." Thomas'ın görebildiği kadarıyla Zach'in profili sertti, çenesi sert bir çizgi halindeydi. "Muhtemelen bizden kurtulacaksın. Hepimizi

yatılı okul gibi bir şey. Kendi çocukların olsun. Sonunda bodrumda uyuyacağız. Ya da merdivenin altındaki dolapta."

Bütün mesele bu muydu? Zach değiştirilmekten mi korkuyordu?

"Çok fazla televizyon izliyorsun," dedi Thomas nazikçe. "Seni uzaklara göndermeyeceğim. Her şeyden önce, annen sana bunu asla yapmaz ve bunu yapacak birinin hayatınıza girmesine de asla izin vermez. Sizi bunun için çok seviyor. Ve ikincisi? Sen Harry Potter değilsin. Üst katta gayet güzel bir odan var."

"İsteseydin bizi göndermeyeceğini bilmiyorsun." Zach parmaklarını emniyet kemerinin kayışına doladı, parmak eklemleri bembeyazdı. "Ben de babamın yerini alacağını hiç düşünmemiştim ama aldı. Her zaman buradasın. Onun evinde. Kanepesinde oturuyorsun. Karısıyla birlikte."

"Sence baban annenin yalnız kalmasını ister miydi? Yoksa onun mutlu olmasını mı isterdi? Bunu bir düşün." Meijer'in park yerine döndü ve motoru durdurdu. "Onunla ilgilenen iyi bir adam var zaten. Sen. Onu senden, Cody'den ya da Katelyn'den uzaklaştırmak için orada değilim. Onu ailenden uzaklaştırmaya çalışmıyorum. Ben... Ben sadece bunun bir parçası olmak istiyorum."

Zach'in omuzları dikleştı. "Ama sana ihtiyacı yok. Haklısın. Beni yakaladı."

"Hayır, bana ihtiyacı yok. Ama ondan hoşlanıyorum, Zach. Onu güldürmek ve gülümsetmek istiyorum. Sizden de hoşlanıyorum."

"Biz mi?" Çocuk gözlerini kırptırdı. "Neden?" "Neden olmasın?"

"Çünkü senden hoşlanmıyoruz." Zach'in gözleri kısıldı. "En azından... Ben sevmiyorum senin gibi."

"Senden hoşlandım. Bana senin yaşındaki halimi hatırlatıyorsun."

"Ben senin gibi değilim!" Ama bir süre sonra Zach'in kambur omuzları gevşedi ve Thomas'a temkinli bir bakış fırlattı. "Peki ya Kaliforniya'ya döndüğünde? Bunun için endişeleniyor. Sen gittikten sonra onu her gece görüyorum. Üzgün görünüyor."

Thomas titrek bir nefes aldı ve direksiyonu kavradı. "Bunun için bir planım var."

"Eğer ona zarar verirsen..." Zach birkaç dakika süren gergin bir sessizliğin ardından konuştu.

"Beni başka bir mor gözle gönderebilirsin. Söz veriyorum." Thomas elini uzattı. "Geçici ateşkes mi?"

Zach gözlerini kısarak Thomas'ın elini inceledi, ağzı sıkıydı. Thomas nefesini tuttu. Kabul edilecek miydi yoksa reddedilecek miydi? Brianna'yla olan tüm geleceği bu ana bağlıymış gibi hissediyordu.

Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda Zach onun elini sıktı. "Ateşkes. Ama senden hâlâ hoşlanmıyorum. Seni ayağa kaldırmayacağım ya da suratına bir top atmayacağım ama sana iyi davranmak için de elimden geleni yapmayacağım. Henüz değil."

Bunu halledebilirdi. "Benden hoşlanmak zorunda değilsin. Sadece bana bir şans vermeni istiyorum. Eğer çuvallarsam, beni yoluma gönderin."

"Yapacağım. Ve bundan hoşlanacağım."

Thomas güldü. "Güzel. Şimdi gidip şu sosu alalım yoksa annen ikimizin de derisini yüzecek."

On Üçüncü Bölüm

Brianna merdivenleri dikkatle çıktı. Dizleri güçsüzdü ve ayaklarını zar zor hissediyordu. Dün gece Thomas'ı gece kalması için ikna etmeye çalışmıştı. Ona iyi geceler öpücüğü verirken, odasında kendisiyle birlikte uyuması gerektiğini fısıldamıştı. Thomas yarına hazırlanmakla ilgili garip bir şeyler gevelemiş ve sanki şeytan onu kovalıyormuş gibi evden kaçmıştı. Ve o hala nedenini bilmiyordu.

Ama bu gece nihayet kaçtığı soruyu soracaktı.

-Ve gerçekten bir cevap alacaktı. Ona bu konuda söz vermişti. Ama dün geceki uçuşundan sonra... duyacaklarının hoşuna gideceğini sanmıyordu. Ve eğer bu avuçlarını terletmeye ve dizlerini titretmeye yetmediyse, Erica'nın kocasıyla birlikte kız kardeşiyle de ilk kez tanışmak üzereydi. Thomas'ın en iyi arkadaşı olan bir koca.

Çok mu baskı var?

Merdivenlerin dibinde duvara yaslandı. Dışarıdan kahkahalar yükseliyordu. Duvardan uzaklaştı ve ön pencereden dışarı baktı. Siyah bir takım elbise giymiş ve mavi kravat takmış olan Thomas bir futbol topuna tekme atıyordu. Zach'i görebilmek için boynunu büktü, Thomas'ın söylediği bir şeye cevap verirken dudaklarında bir gülümseme vardı ve bir pası kesmek için eğildi.

Thomas güldü, bir cevap verdi ve topu Zach'e geri attı. Topa birkaç kez daha ileri geri vurdular, bu sırada bahçenin öbür ucunda Katelyn ve Cody ebelemece oynuyordu. Brianna parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı. Bir aile gibi görünüyorlardı. Mutlu bir aileye.

Ailesi.

Zach'i en son ne zaman böyle gülümserken görmüştü? Muhtemelen Michael ölmeden çok önce. Hastalanmadan önce. Bazen Michael'ın hâlâ etrafta olduğunu, onları izlediğini düşünmek hoşuna gidiyordu. Belki bahçedeki manzara hoşuna giderdi. Onu yanında hayal ederken içini bir huzur duygusu kaplıyordu. Zihninde onun gülümsemesi onaylarcasına sıcaktı.

Hiç kimse onun ölmesini istememişti, en azından o. Onu hâlâ özliyordu. Her zaman da özleyecekti. Ama hayatının geri kalanında kendini suçlu hissetmeye, başka bir adama karşı hissettiklerinden utanmaya devam edemezdi. Eğer burada olmak istiyorsa Thomas buraya aitti. Onlarla birlikte.

İyi bir baba olabilirdi. Michael'ın olabileceği kadar iyi bir baba. Geçtiğimiz iki hafta ona Thomas'ın çocuklarına karşı inanılmaz derecede sabırlı ve hoşgörülü olduğunu göstermişti. Öfke nöbetleri, kavgalar ya da kırık bir oyuncak bebek için dökülen gözyaşları olsun, o hep yanında olmuştu. Çocukların kendilerini daha iyi hissetmelerine ve kendisinin de daha iyi hissetmesine yardımcı olmuştu.

Artık ondan kaçmak yok. İkinci kez düşünmek yok. O istedi kalması için yalvarırdı. Onunla birlikte buraya taşınmaya istekli olduğuna dair tek bir işaret bile verse, pozisyonu alması için yalvaracak ve yakaracaktı. Kalması için.

Duvar aynasında kendini kontrol etti, ellerini şık saçlarının üzerinde gezdirdi. ve dışarı çıktı. Kapı açıldığında dört kafa da ona döndü ama şu anda gözleri sadece Thomas'taydı. "Merhaba," dedi utangaçça.

"Merhaba, sen." Bakışları onu tepeden tırnağa okşadı. Topu Zach'e geri attı ve ona doğru yürüdü, adımları yırtıcı, kıvraktı, ateşli bakışları onu hiç terk etmiyordu. "Görünüyorsun... Tanrım. Nefes kesici."

Gözlerini indirdi ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sen de öyle. Takım elbiseyle futbol oynarken bile."

Utangaç bir gülümsemeyle ensesini ovuşturdu. "Eğlenceli. Tekrar oynamaya başlayana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim."

Zach koşarak yaklaştı. "İzliyor muydun anne? Thomas bana oynadığı zamanlardan kalma bazı eski numaralarını öğretiyordu."

"Antik mi? Kendine dikkat et, evlat. Kendimi zaten yeterince yaşlı hissediyorum, teşekkürler." Thomas Zach'in saçını karıştırdı. Çocuk kızardı. "Ama gerçekten benim tavsiyelerime ihtiyacın yok. Zaten benden daha iyi tekme atıyorsun."

Zach'in gözlerindeki büyük gurur nefesini kesmişti. Thomas, Zach için ne kadar çok şey yaptığının farkında mıydı acaba? Ve sonunda anlaşabildiklerini görmek... biraz sarsıntılı olmuştu ama ona güvendiği için mutluydu.

"Teşekkürler," dedi Zach. Bir arabanın kapısı çarptı ve bakışları Thomas'ın yanından geçti. "İşte bebek bakıcıları geliyor. Size onlara göz kulak olabileceğimi söylemişim."

"On üç yaşında bir çocuk bütün gece kardeşleriyle yalnız mı kalacak? Hiç sanmıyorum." Brianna homurdandı. Muhtemelen eve geldiklerinde Cory ve Katelyn'i çikolataya bulanmış ve şeker kriziyle etrafta koşuştururken, Zach de Chris'le Call of Duty oynarken bulacaklardı. "Belki birkaç yıl sonra."

Yürüyüşe çıkan çift Brianna'nın hayal ettiği kadar korkutucu değildi, Erica korkutucu derecede güzel olsa da, eski Brianna'nın konuşmaya korkacağı türden bir kadındı. Derin, koyu kahverengi gözlerinden bulaşıcı gülümsemesine kadar Thomas'la aralarındaki benzerlik açıktı.

Minyon kıvrımları kot pantolon ve tişörtün bile şık görünmesini sağlıyordu; yanındaki kaba, sert, dövmele adamla tamamen zıt bir görüntü çiziyordu. Tanrım, o mavi gözler yıkıcıydı ve Brianna kendine rağmen kızardı. Erica şanslı bir kadındı.

Sonra bakışları Thomas'a kaydı; takım elbise onun geniş omuzlarına nasıl oturmuştu, sert kasların tatlı yamaçlarını kafesleyemiyordu. Gülümsemesindeki hafif tehlikeli kenar, yalnız kaldıkları anda ne kadar vahşi bir canavara dönüşebileceğini söyleyen o umut verici ipucu. Evet, Erica şanslı bir kadındı.

Ama o da Öyleydi.

Cody koşarak yanına geldi ve elini çekti. "O bir denizci, değil mi anne?"

"Gerçek hayatta ve kanlı canlı." Alt dudağını ısırđı ve Thomas'a gergin bir bakış fırlattı. "Erica ve Jeremy'nin onları izlemesinin sakıncası olmadığına emin misin?"

"İnan bana, bana borçlu. O hamileyken ve Jeremy görevdeyken ona ben bakmak zorunda kaldım." Kulağa en kötü türden bir işkence gibi geliyordu. Bir ürperti ile onun elini tuttu. "Gece yarısı turşu. Saat ikide dondurma."

Brianna güldü. "O günleri hatırlıyorum. Bir keresinde Michael'ı gece on birde Big Mac almaya göndermiştim. Eve döndüğünde artık istemiyordum. -Ama ben milkshake istemiştim. O da hemen geri döndü, aşk hastası."

Gözlerini devirdi. "Erica'ya benziyor."

Çift yaklaştıkça Brianna saçlarını düzeltti ve gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba," dedi Erica ve bir an bile tereddüt etmeden Brianna'yı sıkı bir sarılmanın içine çekti. Brianna da belli belirsiz ona sarıldı. Bu kadar sıcak bir karşılama beklemiyor ya da ummuyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Brianna. Senin hakkında çok güzel şeyler duydum."

"Ah, teşekkürler." Yanakları kızardı. "Ben de senin hakkında çok şey duydum." "Hiçbirine inanma." Erica sıırttı. "Muhtemelen hepsini Tommy yapmıştır. yukarı."

"Velet. Bana öyle dememeni söylemiştim." Thomas kız kardeşini sıkıca kucakladı.

Jeremy elini uzattı, o büyüleyici mavi gözleri parlıyordu. "Merhaba, Brianna. Tanıştığımıza memnun oldum."

Brianna elini Brianna'nın elinin içine soktu ve Brianna da Brianna'yı sert bir ayı gibi sarıldı. Kızarması dizlerine kadar yayılıyormuş gibi hissetti ve kendini geri iterken ellerini şimdiye kadar hissettiği en sert ikinci çift karın kaslarına doğru beceriksizce bastırdı.

"Şey. Um. Ben de memnun oldum." Saçlarıyla oynadı ve Thomas'ın yanına yaklaştı. "Gece boyunca çocuklara baktığınız için ikinize de teşekkür ederim."

"Sorun değil. Temel yaşamdan bir tatile ihtiyaçımız vardı ve bu anneme küçük adamımızla birkaç gün geçirip büyükanneçilik oynamak için bir bahane verdi." Erica Thomas'ın koluna hafifçe vurdu. "O zaman bir sonraki adım bu salağın yeni bir ev bulmasına yardım etmek olacak." Sinsi bakışları Thomas'tan Brianna'ya kaydı ve Brianna kaldırımında eriyip gidebilirdi.

Bekle, ne? Ev mi arıyordu? Kalp atışları hızlandı. "Oh. Anlıyorum."

Thomas boğazını temizledi. "Evlere bakıyor olabileceğimizi söyledim. Kesinlikle değil."

Ama nerede? Burada mı yoksa Kaliforniya'da mı? Thomas Brianna'ya baktı, sonra Brianna onun gözleriyle buluşamadan gözlerini kaçırıldı. Ondan ne saklıyordu?

Cody, Jeremy'nin tişörtünü çekiştirdi. "Gerçek bir asker olduğun doğru mu? Thomas öyle olduğunu söyledi."

Jeremy çömeldi. "Ben bir askerden daha iyiyim. Ben bir denizciyim. Sen askerler gibi mi?"

"Evet! Ama denizciye benzemiyorsun. Üniforman nerede?" Cody ona baktı. "Ya silahın?"

"Evde. Ama size askerler ve askeri oluşumlar hakkında her şeyi anlatabilirim. Çok şey biliyorum."

Cody'nin gözleri büyüdü. "Benimle oyuncak asker mi oynayacaksın?"

Zach homurdandı. "Sahte askerlerle oynamak istemiyor, Cody. O gerçek bir şey."

"Aslında çok isterim," dedi Jeremy. "Sana gerçek denizcilerin savaş için nasıl sıralandığını bile gösteririm."

Cody bir aşığı bir yukarı zıpladı. "Gidebilir miyiz? Şimdi mi?"

"Elbette. Hadi." Jeremy Brianna ve Thomas'a göz kırptı, sonra da çocuğu patikaya kadar takip etti. "Siz ikinize iyi eğlenceler. Benim yapmayacağım bir şey yapma, Tommy."

"Geriye pek çok seçenek kalıyor," dedi

Thomas. Jeremy güldü. "Evet, sanırım öyle."

"Oh, iğrenç. Ben gidiyorum." Zach, Jeremy ve Cody'nin peşinden fırladı.

"Görüşürüz."

"Ben de seni seviyorum," diye seslendi Brianna, sonra başını salladı.
"Görünüşe göre bizi çok özleyecekler."

"Gidin. İyi eğlenceler." Erica onları nazıkçe patikadan aşağı itti. "Çıkın dışarı burada."

"Hoşça kal Katelyn," diye seslendi Brianna omzunun üzerinden. "Seni seviyorum, Prenses." Yine de bir an oyalandı. Utangaç küçük kızı Erica ile başa çıkabilecek miydi?

Endişelenmesine gerek yoktu. Erica tek dizinin üzerine çöktü ve Katelyn elini uzattı. "Demek prensesleri seviyorsun? Ben de severim. Oynamak ister misin?" Gülümsedi. "Dünyada en sevdiğim şey bir prenses gibi giyinmek ve çay içmek."

Sihirli kelimeler. Katelyn parladı, elini Erica'nın elinin içine kaydırды ve onu neredeyse içeri sürükledi. Kapı arkalarından kapandı ve onları -Ve Brianna ile Thomas'ı gece için serbest bıraktı.

"Gördün mü? Sana iyi olacaklarını söylemiştim," diye mırıldandı Thomas onun kulağına. Derin sesi bir ürperti uyandırdı. Çok uzun zamandır cevaplanmamış sıkı, sıkıcı bir ihtiyaç. Thomas'ın ellerinin üzerinde olmasını, kıyafetlerini yırtıp çıkarmasını, onu kısıtmasını, o kaba ve becerikli haliyle ona dokunmasını istiyordu.

Randevu gecesi. Doğru ya. Önce yetişkinler gibi dışarı çıkacaklardı. Konuşacaklardı ve tüm o eğlenceli şeyler.

"Şimdi," diye gürledi, "yalnız kalacağız. Rahatla. Biraz fazla iç. Ne istersen alacaksın."

Tek istediği oydu. Sadece onu. Brianna gülümsemesini bastırdı. "Bence bu kulağa harika geliyor."

"O zaman gidelim." Thomas onun şakağına bir öpücük kondurdu ve onu kamyonete götürdü. O da

kapıyı açtı, içeri girmesine yardım etti, sonra direksiyona geçti. "Hazır mısın?" "Evet." Gözlerini adamın gözlerine dikti, dilini dudaklarında gezdirdi, bir ısırık

Beklentinin aç iniltisi. "Çok hazırım."

Thomas gülümsedi. Yavaş. Karanlık. Bilerek. Ona bu kadar yakın olmanın ona ne yaptığını tam olarak biliyordu. Onu tam olarak ne kadar istediğini. "Sonra

Seni bekletmek istemem," dedi ve kamyonu çalıştırdı. "Bu gece, Brianna...
bu gece tamamen bizimle ilgili olacak."

Bölüm On Dört

Brianna ona tatlıymış gibi bakmayı bırakmazsa, yemeğe asla yetişemeyeceklerdi.

Son iki hafta cehennem gibiydi. Öpücükler. Çalınan dokunuşlar, Nefes nefese ve soluk soluğa. Dün gece onu yatağa götürmeyi bilerek reddetmişti. Onu kalmaya davet ettikten sonra ondan uzaklaşmak dünyadaki en zor şeylerden biriydi ama ondan seksten daha fazlasını istediğini göstermek istiyordu. İlişkileri akıllara durgunluk veren seks yüzünden başlamış olabilirdi ama artık daha fazlasıydı. Bunu yarı yolda bırakamazdı.

Önceden seks yaptıklarında, tam olarak öyleydi. Sıcak, terli seks. Ama şimdi her şeyin farklı olacağına dair bir his vardı içinde. Nicole'den beri ilk kez seks onun için yeni bir anlam taşıyordu. Duyguları vardı. Ve derinliği. Onu bir kez eline geçirdi mi, asla bırakmayacaktı. Onun içinde kendini kaybetmek için yanıp tutuşuyordu. Ona sahip olmak. Onu tüketmek. Onu *sevmek*. Ve bunların hepsine sahip olmadıkça ona dokunmayacaktı. Onun her şeyine sahip olamadıkça.

Çünkü onu zaten seviyordu. Bunu artık biliyordu ve daha da iyisi? Bundan korkmuyordu. Ya da ondan. Ve gecenin sonunda, onun için ne kadar önemli olduğunu anlayacaktı.

Direksiyonu sıkıca tuttuğu için elleri ağrıyordu. Parmaklarını gevşemeye zorladı. "Otelime gidip çantanı bırakırız, sonra da yemeğe çıkarız diye düşündüm. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Elbette." Çantasının askısıyla oynadı. "Erica ve Jeremy'nin çocuklarla iyi olduğundan emin misin?"

"Evet. Onlar iyi, tatlım. Rahatlamam gerek," dedi. "Belki gitmeden önce odada biraz viski içeriz."

Başını salladı. "Ben sadece... gerginim."

"Neden? Daha önce de çıktık. Yeni bir şey değil." Kırmızı ışıkta durdu, kadının gerginliğinin gerçek nedenini görmezden geldi. O da gergindi. "Tek fark daha uzun sürecek olması. Ve bütün gece yalnız olacağız."

Kızın rengi soldu. "Evet."

Ya yukarı çıkar çıkmaz adamın kendisine saldıracağından endişeleniyorsa? Bunu ilk kez yapmayacağı kesindi. Belki de bu gece ondan ne beklediği konusunda gergindi. "Hey. İstediğin kadar yavaş gideriz. Hiçbir şey olmak zorunda değil ve sadece rahatlayabiliriz. Takılırız."

Azgın uyarılma hali aynı fikirde olmayabilirdi ama libidosu bunu kabul edebilirdi.

Başını salladı ve derin bir nefes aldı ama dikkati dağılmış görünüyordu.

"Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Sikeyim. "Harika."

İşık yeşile döndü ve gaza bastı. Yolculuğun geri kalanını vücudunu sakinleşmeye ve bu gece Brianna'nın olmayabileceğini kabul etmeye ikna ederek geçirdi.

Dinlemeyi reddetti.

Otelin otoparkına girdi, kamyoneti durdurdu ve kadının yolcu koltuğundan inmesine yardım etmek için etrafından dolaştı. Odaya yaklaştıklarında hafif esinti kadının parfümünü ona doğru savurdu. Bu kadar kışkırtıcı kokmak zorunda mıydı?

Nefesini tuttu ve kapıyı açtı. " nden buyurun."

"Teşekkür ederim."

Kadının sesi bile ayaklarını yerden kesti. Arzu onu rahatsız ediyor, göğsünü daraltıyor, nefes alışını kısaltıyordu. Tutarlı kelimeleri zar zor seçebiliyordu. "Bu taraftan."

Ona tuhaf bir bakış attı ve alt dudağını ısırđı. Endişelendiğinde bunu hep yapardı ama şu anda onu çıldırtıyordu. "Sen iyi misin? Sesin... farklı geliyor."

"Ben mi? Ben iyiyim."

Boğazını temizledi ve asansör düğmesine bastı. Asansöre girdiklerinde, burada en son ne zaman bulunduklarını ve ne yaptıklarını düşünmeden edemedi. Tam orada, o köşede onu öpmüştü. Gözlerini duvardan ayırdı.

"Yani. Um. İsterseniz size sütüme gezdirebilirim. Buraya son gelişinde biraz aceleye gelmişti."

Kızardı ve çantasıyla oynamaya başladı. "Öyle de diyebilirsin. Yani... sen yakında yaşayacak bir yer arıyor musun?"

Göz ucuyla onu izledi. *Bu konuyu açtığın için teşekkürler Erica.* Yemekten sonraya kadar bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Onu hafif çakırkeyif, rahatlamış ve mutlu ettiğinde. O zaman sorabilirdi.

Kız onu kaburgalarından dürttüğünde sıçradı. "Alo? Orada mısın?"

Yüzü kızardı. "Evet. Özür dilerim."

Ona okunamayan bir bakış attı ve kayışıyla oynadı. "İyi misin?" "Evet.

Tabii ki iyiyim. Ben sadece-" Dilini ısırды. Ona söylemeli miydi? kalıcı olarak kalmayı çoktan talep etmiş miydi? Patronu fikrinin değişmesine şaşırmıştı ama Thomas'ı fazla sorgulamayacak kadar heyecanlanmıştı. Sözleşmenin mürekkebi henüz kurumamıştı ama o kalıyordu.

Ama Brianna onun *kendisiyle* kalmasını istiyor muydu? Ona karşı hisleri konusunda kesinlikle ağzı sıkı davranıyordu. Ve gelecekleri hakkında... eğer bir gelecekleri varsa bile. Onun ne düşündüğü ya da ne hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bu gece öğreneceği gece olacaktı.

Asansör onları koridorda indirdi. Kadın ona küçük bakışlar atmaya devam etti, esrarengiz ve karanlık. Sorusuna cevap vermesini beklediğini biliyordu ama henüz hazır değildi. Çarpan nabzı kafasının içinde yankılanıyor, havalandırma deliklerinden gelen klima sesini bastırıyordu. Anahtar kartını karıştırdı ve odasının kapısını açtı. Onu çarptığı aynı kapıyı. Öptüğü kapı. Onu karşısına almıştı. Aleti anılarla canlandı.

Belki de bu iyi bir fikir değildi.

"Yani... bir süre burada kalacağımı bildikleri için MotoTek lüks bir süit tuttu. Evin tüm konforu var ama temizlik sorumluluğu yok." Alaycı bir gülümsemeyle yarı omuz silkti.

Onu zengin bir şekilde dekore edilmiş, mutfak, oturma alanı ve yatak odasını birleştiren açık planlı, tavandan tabana pencerelerden muhteşem bir manzaraya sahip odaya götürdü. Ayrı bir kapıdan banyoya geçiliyordu, içinde çok seveceği bir jakuzi de vardı-

Aşağı. Kendini dizginle. Tamam.

"Viski demiştin," dedi, sesi yumuşaktı, gırtlaktan geliyordu ve içinde bir arzu mu vardı? Yoksa bunu hayal mi ediyordu?

Kuru dudaklarını yaladı. "Viski. Tabii."

Mermer döşeli mutfığa geçti ve titreyen parmaklarıyla iki bardak viski doldurdu, sonra kendi elini onun eline bastırdı ve yanındaki kanepeye yerleşti. Kadının yumuşaklığı adamın yanına bastırdı. Öğleden sonra güneşi saçlarının üzerine düşüyordu. Işığın altın sarısı tellerin üzerinde oynaşmasını izlerken nefesi boğazında düğümlendi ve içi boş bir ihtiyaç karnını yumrukladı.

Belki de bütün şişeyi içmeli.

Bakışları Vegas'ın gece aydınlatılmış bir portre fotoğrafına takıldı. "Erica ve Jeremy çok iyi görünüyorlar. İlk görüşte benden nefret edecekler diye bütün gün işte stres yaptım."

Saçının bir tutamını parmaklarının arasında oynattı. "Mümkün değil. Seni nasıl sevmezler ki?" -ağzını kapatıp boğazını temizledi- "Birbirlerini sevdikleri gibi? Çok mutlu bir evlilikleri var."

Ve bu acımasız bir iyileşmeydi.

"Bunu görebiliyorum." Ona bir bakış fırlattı ama cümlesindeki başarısızlığı sorgulamadı. "Onları ayrı tuttuğunu düşünüyor gibi görünmene rağmen."

"Onları ayrı tuttum."

"Kendini suçlamayı bırakmalısın." İç çekti. "Onları özlüyor musun?"

Tereddüt etti. Onları özlemiş miydi? Elbette özlüyordu. Ama birkaç ay önce, sadece ailesine yakın olmak için Kaliforniya'ya temelli taşınmaya hazırdı. Şimdi o kadar emin değildi.

Ve fikrinin değişmesinin nedeni, o güzelim alaca gözleriyle ona bakıyordu.

"Evet."

Dizinin üzerine görünmez bir yol çizdi. "Bir gün oraya geri taşınmayı düşünüyor musun?"

"Daha önce yaptım." Kızın saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Ama şimdi o kadar emin değilim. Olduğum yerde mutluyum. Çocuklarla. Seninle... seninle."

"Hemen şimdi." Onun dokunuşuna doğru eğildi. Gözleri kapandı. "Ben de mutluyum. Çok mutluyum."

Sakinleştirici bir nefes aldı. Kadının yüzündeki her ayrıntı onu büyüliyordu. Onun pembe ağzı, yumuşak teni.

Onu sevdiğini söyleyebilir miydi? Söylemeli miydi? Bu sözleri en son söylediğinde...

Nicole'ü düşünemiyordu. Hayatından çıkmıştı ve onu ait olduğu yerde bırakmanın zamanı gelmişti.

Geçmişte.

Çenesinin tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu. O, onun bugünü ve geleceğiydi. Ve şu anda...

Hayır. Henüz değil. Geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. "Gitmeye hazır mısın? Akşam yemeği?"

On Beşinci Bölüm

Brianna'nın aklındaki son şey akşam yemeğiydi.

Yemeklerini bitirdiklerinde tek düşünebildiği Thomas'tı. Vegas'taki Thomas. Kaliforniya'daki Thomas. Thomas yatağında çıplak. Ama en çok, Thomas'ın gitmemesi.

Adam Vegas'ta kalmaya sıcak bakabileceğini ima etmişti ama kadın ağzını açıp bunu çok istediğini söylememişti. Bu konuda tek kelime etmemişti. Ya ondan kalmasını isterse ve daha sonra onu ailesinden uzak tuttuğu için ona kızarsa? Ya işleri yolunda gitmezse ve sonunda nefret ettiği bir şehirde, artık katlanamadığı eski sevgilisiyle çalışmak zorunda kalırsa?

Tamam, bu kadar çok düşünmeyi bırakması gerekiyordu. Ve bunu başarmanın mükemmel yolunu biliyordu. Thomas'ı öpmesi gerekiyordu. Bu tüm endişeleri ve şüpheleri silip süpürecekti. Thomas'ın parmakları onunkilere her dokunduğunda ya da dizi kalçasında her kaydığında, içindeki ağır baskı artıyordu. Thomas'ın otelinden birkaç kilometre ötedeki güzel bir restoranda Tayland mutfağından yemekler yemeyi bitirdiklerinde kadın kaynıyordu. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Ağırdan alabileceklerini söylemişti. Sadece rahatla. Canı cehenneme. Ona çok fazla ihtiyacı vardı. Bir süredir çıkıyorlardı ve bunu sadece öpücükler ve ilkokul okşamalarıyla gösterebilmişlerdi. Bunun bir kısmının kendi hatası olduğunu biliyordu. Çok tereddütlüydü. Hazır olup olmadığından o kadar emin değildi ki.

Hazırdan da öteydi. Ağrıyordu.

Thomas saygılı ve nazik davranmıştı ama artık daha fazlasının zamanı gelmişti. Kamyoneti otelin otoparkına çekti. Bir tane çaldı

ona baktı. Çenesi gergindi ve parmakları direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki tendonları teninde keskin bir şekilde göze çarpıyordu. Adamın onu istediğini biliyordu. Bunu anlamak için sihirli bir küreye ihtiyacı yoktu. Ayrıca adamın kaygıyla dolup taşıdığını da biliyordu.

Boğazını temizledi. "İçeri girmeye hazır mısın?"

"Doğru. Tabii ki." Boğazını temizledi ve ona bakmadan koltuğunda kaydı. "Evet. Ama yapmamız gereken-"

"Thomas." Elini onun kalçasına koydu. Parmakları yukarı doğru çıktı, pantolonunun altındaki sert, gergin kas kümesini izliyordu. "Rahatla."

Kıpırdamadan durdu. Bakışları onun eline kaydı ve neredeyse sinir bozucu bir yoğunlukla onu takip etti. Yavaşça başını salladı. "Hadi gidelim."

Kamyonetten otele kadar onu takip etti, gözlerini ondan hiç ayırmadı. Pantolonu poposuna muhteşem şeyler yapıyordu ve bu sadece başlangıçtı. İçeri girdikleri anda, muhtemelen ona bir ağaç gibi tırmanacağını düşündü. Kendini onun bacağını bir kedi yavrusu gibi tırmalarken hayal etti ve ani bir kahkahaya engel olamadı. Tanrım, muhtemelen ona deliymiş gibi bakacaktı. Gergin kıkırdamalarını bastırmak için bir elini ağzına götürdü.

Sertleşti ve omzunun üzerinden baktı. "Komik bir şey mi yaptım?" Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece rastgele bir şey düşündüm. Aptalcaydı."

Ona baktı, gergindi, gözlerinde bir belirsizlik titreşimi vardı. Kadın bocaladı... Neden o-oh. *Oh*. Tabii ya. Başka bir kadınla geçirdiği başka bir zamana geri dönüyordu. Brianna nefes verdi ve yaklaşarak elini onun koluna koydu.

"Ben Nicole değilim," diye mırıldandı. "Sana asla böyle gülmezdim. Kendime gülüyordum."

"Neden?" diye sordu uzun ve tereddütlü bir anın ardından.

"Ben. Um." Gözlerini kaçırdı ve omuz silkti. "Hiçbir şey." "Oh."

Oh, Tanrım. Gözlerini kapattı ve parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Kıçına dokunmak istediğimi düşünüyordum."

Bir kahkahaya boğuldu. "Ne?"

"Oh, kapa çeneni."

Asansörün gelişi onu kurtardı. Parmaklarını gömleğinin kolunda düğümledi ve neredeyse onu içeri sürüklüyordu. Adam arkasından tökezledi, gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Ama aynı zamanda açlık da gördü. Onun için. "Beni yukarı çıkarmaya bu kadar hevesli misin?"

"Belki," diye mırıldandı. "Gülmeye devam edersen fikrimi değiştirebilirim." "Brianna." Birden yaklaştı, çok yaklaştı. Onu duvara yasladı.

Duvar. Daha önce de böyle bir durumla karşılaşmamışlar mıydı? Elleri duvarı kavramak için düştü.

kalçalarını. "Utanmana gerek yok. Bu kadar açık sözlü olman hoşuma gidiyor."

"Biliyorum." Ona doğru bastırdı ve tırnaklarını göğsünde gezdirdi.

"Dürüst olmamı istiyorsan, dürüst olacağım. Seni istiyorum."

Bakışlarında alevlenen sıcaklık onu neredeyse tutuşturacaktı. "Ben de seni istiyorum. Ama

."

"Aması yok." Kollarını adamın boynuna doladı ve onu aşağı sürükledi, ayak parmaklarının üzerinde yükselerek onu karşıladı. "Sadece biz."

"Brianna," diye nefes aldı ve onu öptü.

Dudakları onun nefesini yakaladı ve aceleci pantolonlarla ona geri verdi. Titredi ve bedenini onunkiyle birleştirdi. Onu daha fazla hissetmeye ihtiyacı vardı. Her şeyi. Adam şiddetli bir tutuşla onu kendine kilitledi. Dili dudaklarının arasından kayıp gittiğinde, kadın onu hevesle karşıladı. Adamın tadı viski, çilek ve Pad Thai gibiydi. Dilinin her darbesinde, dudaklarının her dokunuşunda daha da eridi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Göğsünün sert kaslarını yoğurdu, gömleğinden avuç avuç aldı. Ön kolu karnına sürtündü ve karnı, keşfetmek için can attığı lezzetli dalgalanmalara dönüştü. Adam inledi, ağzını onunkinden ayırdı ve geri çekildi.

Bir an için asansörün kendi katında durduğunu sandı ama asansör hâlâ hareket ediyordu, sarı ışık noktası başının hemen üzerindeki rakamların arasından geçiyordu. Ona göz kırptı. Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi, yanakları kızarmıştı. Gözleri onunkilerle buluştu, belirsizlikle kararmış, kapalı, dikkatli ve tamamen donuktu.

Kalbi, midesini bulandıran bir deniz salınımı içinde yuvarlandı. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Bu..." Sesi yapmacık ve kısıktı. "Bu benim için çalışmıyor artık. Odamda konuşmamız gerekiyor."

Her kelimedeki soğukluk, buz parçaları gibi onu kesiyordu. İşte o an gelmişti. Korktuğu an gelmişti. Ondan ayrılacak ve California'ya geri dönecekti. "Sen... biz...?"

Ayrıldı. Daha birkaç saat önce onunla mutlu olduğunu söylemişti. Vegas'ta onunla kalmakla ilgileniyormuş gibi görünmüştü. Şimdi de onu itiyor muydu? Neden?

Bu kadar ani değişen neydi?

"Hayır ama geleceğimiz hakkında konuşmamız gerek," dedi ve kadının midesi bulandı. "Seninle çıkmaya devam etmek istemiyorum."

Aman Tanrım. Ayrılıyorlardı.

"Neden?" diye sordu, sesi çatlayarak. Ağlamayacaktı. Ağlayamazdı. Kahretsin, onu ağlamayacak kadar çok seviyordu ama onun önünde ağlamayacaktı. Kollarını kendine doladı, sıkıca sarıldı. Kalp acısını içinde tutmaya çalıştı. "Boş ver. Cevap verme. Artık ilgilenmiyorsun. Gitmek istiyorsun. Anlıyorum. Kontratı imzaladın ve şimdi eski hayatına dönmeye hazırsın. Sadece beni eve götür."

"Bekle. Yanlış başladım." Derin bir nefes aldı ve geniş gözlerle ona baktı. "Brianna, seni istemediğimden değil. Ben-"

"Sebeplerinizin ne olduğu önemli değil. Onları duymama gerek yok." Kıyafetini düzeltti ve çenesini kaldırdı. "Sorun değil."

"Tanrım, konuşmama izin verecek misin?" diye hırladı. Asansör kapısı arkasından açıldı, ama olduğu yerde kaldı, çaresizlik gibi bir şeyle ona baktı.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Durup dururken bunu yüzüne vurduktan sonra ona karşı çirkinleşecek miydi? Sakin ve soğukkanlı kalmaya çalıştığı bir anda? Titremeleri durulana kadar dudaklarını birbirine kenetledi.

"Gerek yok. Bu konuşmadan kaçıyordum ama artık zamanı gelmişti. İşimiz bitti." Yaklaştı ve onu geri iterek asansörden dışarı çıkardı. Yüzü şokla karardı ve... bu acı mıydı? Hayır. Bunu düşünemezdi. Şu anda canının yanmasına gerek yoktu. O tökezleyip dengesini yeniden kazanmaya çalışırken, kadın lobinin düğmesine bastı. "Güle güle Thomas."

"Brianna, bekle-!"

Asansör kapısı neredeyse uzanan parmaklarının üzerine kapandı.

Brianna orada durmuş sayıların geri sayımını izliyordu. Uyuşuk. Donmuştu. Tanrım, ne kadar da aptalmış. Farkında olmadan mutlu olmuştu. Boğazında bir düğüm oluştuğunu, gözlerinin yandığını hissetti ama içindeki sıcak, acı verici gerilim gözyaşlarına dönüşmedi. Uzaktan şokta olup olmadığını merak etti.

Öylece olmamıştı.

Onun mükemmel olduğunu düşünmüştü. Belki de sorun buydu. O fazla mükemmeldi. Tüm doğru şeyleri söylüyor, her şeyi mükemmel yapıyordu, çok yakışıklı, çok esprili, çok zekiydi. Fazla iyiydi. Bir zamanlar onu ölene kadar seven iyi bir adam bulacak kadar şanslıydı. O zamanlar aşkın mümkün olabileceğini düşünmemişti ama Michael ona aşkın var olduğunu göstermişti. Ama Thomas'la değil.

Thomas'ın canı cehenneme. Erkeklerin canı cehenneme.

Çocukları ve Michael'la ilgili anıları vardı. İhtiyacı olan tek şey onlardı. Ve şu anda, bir taksi çevirip eve, bir küvet dolusu naneli çikolatalı dondurma yemeye gitmeye niyetliydi. Geceyi pijamaları içinde, piliç filmleri izleyerek ve aşırı kalorili nane çikolatalı dondurma küvetinin içinde hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak geçirebilirdi.

Jeremy ve Erica'dan kurtulduktan sonra.

Görüşü bulanıklaştı. Bir küfür savurarak gözlerini sildi ve asansör kapıları tam olarak açılmaya fırsat bulamadan onları iterek lobiye çıktı. Resepsiyon görevlileri muhtemelen ona bakıyordu ama olsun. Burası Vegas'tı. Otellerden ağlayarak çıkan kadınları görmeye alışkın olmalıydılar.

Arkasından bir kapı çarparak açıldı ve Thomas'ın sesi düzensiz bir haykırıyla yükseldi. "Brianna!"

Tam zamanında omzunun üzerinden baktı ve adamın arabadan dışarı fırladığını gördü.

Merdiven boşluğu. Hayır. Şu anda onunla yüzleşemezdi. Onun bahaneleriyle ve sırf kendini daha iyi hissetmek için ortaya dökmek istediği nedenlerle yüzleşemezdi. Sadece kapanışını yapabilsin diye. Bunu çok kez yaşamıştı, sadece flört havuzuna girdiği kısa süre boyunca sıradan buluşmalar olmuştu.

Aşık olduğunu düşündüğü ve hayatının geri kalanında kendini birlikte görebileceği bir adam değildi.

Sesi onu kovaladı, ama o onu görmezden geldi ve daha hızlı yürüdü, her keskin tıkırtılı adımın etkisi topuklarına kadar titriyordu. Lobinin kapısını o kadar sert itti ki kapı şingirdayarak dış duvardan sekti ve neredeyse otoparka doğru koşacaktı. Görmek gittikçe zorlaşıyordu. Çılgık çılgıla bağırmadan önce eve gitmesi gerekiyordu. Ve lanet olsun, eğer ona adını söylemeyi kesmezse-

"Brianna, açıklamama izin verirsen-"

"Hayır!" Döndü ve ona ters ters baktı. "Artık benimle çıkmak istemediğini söyledin. Ve benim için sorun yok. Tamam mı? Bunu senin için kolaylaştırmaya çalışıyorum. İkimiz için de. O yüzden beni yalnız bırak. Seni çocuklarımın yanında istemiyorum.

-Ya da *ben*." İlham geldi. Onu nasıl daha iyi hissettireceğini biliyordu - aynı zamanda onu yalnız bırakacaktı. "Zaten aramızdaki ilişkiyi bitirecektim."

"O-Oh." Yüzü buruştu. Uzattığı eli yanına düştü; diğer eli arkasına saklanmıştı. Bir an için kalbi kırıldı. Ona nasıl böyle bakabilirdi? Sanki kalbini söküp atmış gibi, oysa onunla ilişkisini kesmeye karar veren oydu, hem de o lanet olası asansörde?

"Yapamam. *Yapamam*." Birkaç adım geri çekildi, sonra döndü ve koşmaya başladı. Yaya geçidini zar zor gördü, sadece ışığın kırmızı olduğunu ve küçük adamın ona caddenin güney tarafına yürümenin güvenli olduğunu söylediğini biliyordu

ve ona doğru giden bir taksiciyi işaretledi. Daha da iyisi, kaldırıma yanaşan bir otobüs vardı; toplu taşıma da işe yarıyordu. Tekerlekleri olan ve eve doğru giden herhangi bir şey. Daha hızlı koştu. Gözyaşları yanaklarından süzölürken topuklu ayakkabılarıyla trafiğin önüne fırladığı için muhtemelen aptal gibi görünüyordu.

Ondan uzaklaştığı sürece umurunda değildi.

Tam kaldırıma ulaştığında ışık değişti ve üç inçlik topuklu ayakkabılarından biri altından kıvrılıp onu neredeyse kaldırıma fırlattığında neredeyse tabela direğine çarpıyordu. Otobüs ilerliyordu. Dik durmaya çalıştı ve otobüse doğru koştu.

"Bekle!"

Otobüs yavaşladı, ışıklar yanıp söndü. Kapı açıldı ve kadın tökezleyerek merdivenlerden çıktı, bozuk para bulmak için çantasını karıştırdı. Siktir. *Kahretsin*, hâlâ onu duyabiliyordu, adını çağırıyor, beklemesi için yalvarıyordu.

"Git," dedi şoföre. "Şimdi!"

Adam ona tuhaf tuhaf baktı. Terlemiş, yüzü kızarmış, gözleri yaşlarla dolmuş ve saçları etrafa uçuşmuş bir halde korkmuş görünüyor olmalıydı. Titreyen parmaklarıyla bir dolarlık banknotu kasaya soktu. Kapılar gıcırdayarak kapanmaya başladı ve otobüs ilerledi.

"Bri-"

Thomas sözünü hiç bitirmedi. Sesi keskin bir çığlıkla kesildi. Brianna o kadar hızlı döndü ki neredeyse tökezliyordu. Thomas elini kapının içine sokmuş, kapanmasını engellemişti ve eli, katlanan akordeon yarımlarının arasına sıkışmış ve daha da sıkılmıştı.

Ve otobüs hala hareket ediyordu.

İvme onu o kadar hızlı ileri sürükledi ki tüm vücudu aracın yan tarafına çarptı. Otobüsün arkasından merak ve şaşkınlık çığlıkları yükseldi. Birisi 911'le ilgili bir şeyler bağırdı. Thomas'ın yüzü Brianna'nın midesini bulandıran bir *çıtırtıyla* cam kapıya çarptı ve burnundan kan fişkırdı.

"Thomas!"

"Kahretsin, dostum!" diye bağırdı otobüs şoförü, frene basarak. Kapının kilidini açtı. Kapı çarparak açıldı ve Thomas'ın kolunu serbest bıraktı. Sendeleyerek geri çekildi, neredeyse morarmış eliyle burnunu tutuyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, sersemlemişti.

"Sanırım dozdan kırıldı," dedi kalın bir sesle.

Brianna merdivenlerden yuvarlandı. "Tanrım, iyi misin? Aklından ne geçiyordu? Bunu neden yaptın?"

Gözleri yavaşça odaklandı. Ona baktı ve sonra gülümsedi. Bu o gülümsemeydi. Şişmiş ve kızarmış burnundan kanlar akarken gördüğü en gülünç gülümsemeydi ve neredeyse yürek parçalayacak kadar tatlıydı. "Du wuddin listhen. Seni yakalamak zorundaydım."

Tehditkâr gözyaşları dökülmeye çok yakındı. Uzanıp adamın şişen yüzüne hafifçe dokundu; adam tısladı ve irkildi. Kadın dudağını ısırdı. Aptal herif. Konuşamıyordu bile ve hâlâ orada durmuş ona gülümsüyordu.

"Söyleyeceğin hiçbir şey kendine böyle zarar vermeye değmez," dedi.

"Dumthink ish. Du diddin leg be dell du." Gülümsemesi genişledi. "Du diddin

bacak gib du thig."

Az Önce ne demişti?

Diğer eli arkasından geldi. Kayıp ayakkabılarından birini tutuyordu - ustaca sivriltilmiş topuğu ve burnundaki fiyonkuyla sevimli küçük Dior. Ama bacaklarını güçsüzleştiren ayakkabı değildi, ta ki ağır bir şekilde oturmak zorunda kalana, poposu otobüsün basamaklarına çarpana kadar.

Ayakkabının çivili topuğunu çevreleyen ışıltılı elmas yüzüktü, Vegas ışıklarını bir yıldız gibi yansıtıyor.

On Altıncı Bölüm

Kırık burunlar çok acıttıyor.

Ama Brianna ondan kaçtığında hissettiği acı kadar değil, onu inciten diğer tüm erkekler gibi olduğuna ikna olmuştu. Onu terk eden diğer tüm erkekler, hatta Michael bile. Gitmek kocasının seçimi değildi ama bu Brianna'yı daha az yalnız bırakmamıştı. Daha az yaralı. Thomas ona nasıl hissettiğini anlatmaya çalışana kadar ne kadar yaralı olduğunu fark etmemişti... ve Brianna onun kendisini reddettiği sonucuna varmıştı.

Özellikle de dikkatlice planlanmış konuşmasına "*Artık seninle çıkmak istemiyorum*" diye başladığında. Tam bir salaktı.

Şimdi ona bakıyordu, gözleri geniş ve inanmazdı, dudakları ayrılmış ve titriyordu. Otobüsteki herkes onu izliyordu. Umurunda değildi. Günlerdir kendini buna hazırlamaya çalışıyordu ve bu gecenin o gece olduğuna karar vermişti.

Kırık bir burnun onu durdurmasına izin vermeyecekti.

Muhtemelen kırık parmaklar bir sorun olabilirdi ama bunu daha sonra düşünecekti.

Otobüs şoförü oturduğu yerden yarı kalktı. "Dostum, böyle bir şey yapamazsın. Bak, elini soktuğunu kameraya aldım, bu yüzden sorumlu değiliz-"

Thomas gözlerini Brianna'dan ayırmadan, "Umurumda değil," dedi, Ama kulağa daha çok *I gon ger* gibi geliyordu. Harika. Evlenme teklif etmek üzereydi ve sesi İsveçli bir Oompa Loompa gibi çıkıyordu. Tekrar denedi, her kelimeyi açıkça söylemeye dikkat ediyordu. "Umurumda değil. Umursamıyorum."

"Sigorta ilgilenecek ve bir hastaneye gitmeniz gerekiyor-"

"Buradaki işim bittiğinde gideceğim."

Şoför bir mırıltıyla tekrar yere çöktü. "Öyle mi? Her neyse dostum. Açık veya kapalı. Uymam gereken bir programım var."

"Brianna," dedi Thomas nazıkçe. Kız hareket etmiyordu, cevap vermiyordu. En alt basamağa çıktı ve sağlam eliyle Brianna'nın kolunu kavrayarak ayakkabıyı morarmış, kramp girmiş parmaklarına geçirdi. "Hadi gel. Oturacak bir yer bulalım."

Titreyerek durdu, hâlâ sessizdi. Onun sessizliği, yüzündeki o şaşkın ifade, kalbini ağırlaştırdı. Belki de çok fazla sıçıp batırmıştı. Belki de çok hızlı hareket ediyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Onu seviyordu ve onunla birlikte olmak istediğini zaten biliyorken formalitelerle zaman kaybetmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Ama belki de onu gerçekten istemiyordu...

Onu bir koltuğa götürdü ve oturması için dürttü. Kadın ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere düştü. Adam da onun yanına çöktü. Kadın kaşlarını çatarak ona baktı.

"Anlamıyorum," dedi, sesi kaybolmuştu.

"Bana açıklama şansı vermedin. Artık seninle çıkmak istemediğimi söylediğimde ciddiydim." Gülümsemeye çalıştı. Bir fahişe gibi acıyordu ve üst dudağında biriken kan iğrenç hissettiriyordu. Ağzında tadını alabiliyordu. "Seninle tekrar anlamsız bir seks yapmak istemedim. Sana tam olarak ne hissettiğimi söylemeden olmaz."

Gözlerinde bir tutam ateş parladı ve sisin bir kısmını temizledi.

"Söylediğin şey yerine bununla başlayabilirdin."

"Biliyorum. Ben bir aptalım." Çenesini parmaklarının arasına aldı. Berbat durumdaydı.

Gözleri kızarmış, saçları vahşi bir sarı bulutun içinde, makyajı terden çizilmişti. Onu hiç bu kadar güzel görmemişti. "Ve kaçtığın için seni suçlamıyorum. Bunu daha iyi yapabilirdim."

Bakışları ayakkabısına kaydı. "Ayakkabımda neden bir yüzük var?" diye sordu, sesi neredeyse bir fısıltının fısıltısıydı.

"Oraya geliyorum."

Koltuktan aşağı kayd1. *Her yeri* acıyordu; otobüsün yan tarafına oldukça sert çarpmıştı. Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Omurgasındaki sancıya ve dizlerindeki gıcırtya aldırmadan otobüsün koridorunda tek dizinin üzerine çöktü. Etraflarında bir nefes alma korusu ve heyecanlı konuşmalar yükseliyordu. Kendini sahnedeki bir aktör gibi hissediyordu, seyirciler ve diğer her şey... Ama hislerinde yapmacık bir şey yoktu. Bu çok gerçektir. O kadar gerçektir ki korkutucuydu, o kadar gerçektir ki gitmesine izin vermeye dayanamıyordu. Brianna olmadan, hayatı bir kabuk gibi gelecekti. Sanki hareketlerin içinden geçiyormuş gibi.

Böyle bir hayata geri dönme düşüncesine katlanamıyordu.

Hâlâ ona bakıyordu, yüzü kızarmış, elleri kucağında birbirine dolanmıştı. Etrafına gergin bir bakış fırlattı. "Thomas, ben-"

"Bırak beni, tatlım. Lütfen. Konuşmak şu anda biraz acı veriyor. En azından şişlik daha da kötüleşmeden konuşmak istiyorum."

Bu, en azından ondan zayıf, titrek bir kahkaha kopardı. Gülümsemesi genişledi. Ya da belki de bu sadece dudaklarının kabarmasıydı.

Bunun böyle olacağını hayal etmemişti.

Sonra tekrar, Nicole'e evlenme teklifini planlamıştı. O kadar mükemmel planlamıştı ki, bir aksilik çıkmamıştı. Mükemmel bir senaryo. Tutkusuz. Tahmin edilebilir. Sahteydi. Tıpkı evliliğinin sahte olduğu gibi. Bu gerçektir.

Ve bunun peşini bırakmasına imkân yoktu.

Elini uzatıp avucunun içine aldı ve titreyen parmaklarını avucuna yaslayarak nazikçe sakınleştirdi. Derin bir nefes aldı. O da dikkatli bir konuşma planlamıştı, her kelimesi özenle seçilmişti... ama o konuşma Nicole gibi bir kadın içindi. Ve Brianna daha iyisini hak ediyordu.

Ne kadar gerçek olsa da, gerçek Thomas'ı hak ediyordu.

"Ben bir pisliğim," diye ağzından kaçırdı. "Ben hatalı, aptal bir salağım. Hayatına girdim ve ikimizi de senin ve benim kariyerimi mahvedebilecek riskli bir pozisyona soktum. Sana seni ne kadar güzel bulduğumu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, çünkü sesim bir kayıt gibi çıkana kadar aynı şeyi tekrarlamıyorum, çünkü övgüde berbatım. Ailenin içine daldım ve ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yokmuş gibi etrafta sallanmaya başladım,

Bir çocukla ne yapacağımı nükleer reaktörle ne yapacağımı bildiğim kadar biliyorum ve hemen hemen aynı sonuçları alıyorum. Bir hafta arayla gözüm morardı ve burnum kırıldı ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Parmak eklemlerini ağzına bastırdı, dudakları seğirdi. "Anne gibi, oğul gibi. En azından bu sefer senin gözün değildi."

Kıkırdadı. "Dolgulu zırh giymeye başlamalıyım." Başını iki yana salladı. "Hayır. Boş ver onu. Senin yanında zırh giymekten yoruldum, Brianna. Seni dışarıda tutmaktan yoruldum. Ve bir pislik, bir aptal ve daha bir sürü aptalca şey olsam bile... Seni seviyorum. Seni seviyorum, çocuklarını seviyorum ve ailenin bir parçası olmak istiyorum. Ailenin gerçek bir parçası. Vegas'ta bir ev almayı düşünmeye bile tahammül edemiyorum, çünkü içinde sen olmadan o bir ev olmaz."

Kadın yine ona bakıyordu, yüzünde kederli bir ifade vardı. Kalbi biraz daha güneğe kayd, birkaç kaburga kemiği aşağıya, gömleğini boyayan kan lekelerinin etrafında bir yere yerleşti. Lanet olsun. Bunu kolaylaştırmayacaktı, değil mi?

İyi. Bunu zor yoldan yapacaktı ve ilk kez kendini tutmayacaktı.

"Beni sevmiyorsan anlarım. Ve bana şimdi evet ya da hayır şeklinde bir cevap vermek zorunda değilsin. Düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ve eğer beni çocuklarının etrafında o kadar çok istemiyorsan, anlarım. Onların önce geldiğini biliyorum. Ve ben... Michael'ın yerini almaya çalışmıyorum-"

"Kapa çeneni," dedi. Sesi çatallaştı. Parmak uçlarını adamın dudaklarına bastırdı, teni adamın kanıyla boyanmıştı. "Çok fazla konuşuyorsun, bunu biliyor musun?"

"Bunu daha önce bir ya da iki kez duymuş olabilirim," dedi alaycı bir ifadeyle.

Gülümsedi. Adam gözyaşlarının yansıttığı parıltının ardındaki ela gözlerini zar zor görebiliyordu. "Michael'ın yerini tutamazsın," dedi ve adamın midesi düğümlendi. Kendini destekledi, parmaklarını bırakmaya başladı ama kadın onu sıkıca tuttu. "Bunu yapmanı *istemiyorum*. Asla Michael'ın yerine geçecek birini aramadım. Seni asla onun yerine koymak istemedim. Evet, onu her zaman olduğu gibi seveceğim." Tereddüt etti. "Ama seni sen olduğun için de seviyorum."

Thomas'ın kalbi durdu. Ya kafatasındaki zonklamanın ötesinde bir şeyler duyuyordu ya da kadın az önce onu sevdiğini söylemişti. *Onu*, kim olması gerektiğine dair kurgulanmış bir beklentiyi değil. Nicole'ün istediği adam ya da iş için öyleymiş gibi davrandığı kaypak, gülümseyen pislik değil.

Onu.

Bir çığlık attı, sonra inledi ve yüzünü tuttu. "*Ah*." "*Aptal*," dedi, sonra güldü ve yanağını hafifçe avuçladı. "*Seni seviyorum*, Thomas. Ama herkes bize bakıyor ve eğer bana şimdi sormazsan Zach'in hatırı için diğer gözünü de karart." "*Sor...? Oh!*"

Can simidi gibi tuttuğu ayakkabısını neredeyse unutmuştu. Brianna onu seviyordu ve bu diğer her şeyi gölgede bırakmıştı. Brianna'nın elini bıraktı ve yüzüğü ayakkabıdan kurtarmaya çalıştı; ayakkabıyı çok sıkıydı ve şişmiş parmaklarıyla ayakkabıyı kavrayamıyordu.

"Bana bırak," dedi sabırlı bir neşeyle.

Ayakkabıyı ondan aldı ve yüzüğü yavaşça kaydırarak çıkardı. Parmaklarını onunkilere doladı ve yüzüğü avucunun içinde tutarak ona baktı. Altın sarısı saçları bir hale gibiydi, kendisi gibi vahşi, yüzünde kalması için her şeyi yapabileceği o güzel gülümsemeyi çerçeveliyordu.

"Brianna Faulk," dedi ve onun için hayatındaki tüm kelimelerden daha anlamlı olan bu kelimelere takılıp düşmemeyi umdu. "Benimle evlenir misin?"

Parmakları onunkilerin içinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "Eğer benimle evlenirsen çocuklar."

"Daha fazla istediğim bir şey yok."

"O zaman..." Tanrım, onu öldürmeye mi çalışıyordu? O hamile duraksaması neredeyse kalbini taş a çeviriyordu, gözlerindeki o okunamaz bakış- başka bir gülümsemeye geçmeden önce, o kadar parlaktı ki, onu yıllardır özlediği tüm sevgiyle, hayatla doldurdu. "Evet," dedi. "Evet, seninle evleneceğim."

Ani bir tezahürat, bağırış ve çağırış korusu Thomas'ın tepkisini kesti. İrkildi, gözlerini kırptırdı ve etrafına bakındı. Etrafı insanlarla çevrili bir halk otobüsünde olduklarını unutmuştu. O insanlar sırtıyordu

Şimdi gülüyordu. Kucağında bareti olan iri yarı bir adam ona başıyla onay verdi. Yaşlı bir kadın, fındık kahverengisi teni yıpranmış ve yivli, koyu renk gözleri parlayarak onu nazikçe başıyla selamladı.

"Hadi bakalım, genç adam," dedi, sesi gıcırtilı ve fısıltılıydı. "Kızıöp."

Güldü. Tanrım, artık acıyı hissetmiyordu bile. Elini ağzının üzerinde gezdirdi. Bir kez. Sonra iki kez. Sonunda temiz çıktı. "Memnuniyetle."

Ellerini kavuşturarak Brianna'yı kendine doğru çekti ve öptü. Kanayan burnuna rağmen sadece onun tadını alabiliyordu; onun tatlılığını, kahkahasını, sıcaklığını, sevgisini. Hayatında hep bir şeylerin eksik olduğunu hissetmişti. Her zaman bunun bir spor araba, bir yönetici unvanı ve güzel bir evle dolduracağı başka bir orta yaş krizi olduğunu düşünmüştü ama tüm bunlar boştu. Hiçbir önemi yoktu.

Önemli olan, ağzı onunkine mükemmel bir şekilde uyan kadındı - ve onun kalbine mükemmel bir şekilde uymasıydı.

İsteksizce geri çekilerek parmaklarını okşadı, onları birbirinden ayırdı ve yüzüğünü çıkardı. Yüzüğünü parmağına geçirip parmak eklemlerinin yumuşaklığı üzerinde kaydırırken nefesi kesildi ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Gerçekten ciddisin," diye fısıldadı ve başparmağını yüzüğün üzerinde gezdirdi. "Hep öyle yapacağım. Şimdi ve elli yıl boyunca Bayan Jones olduğunda da."

"Eğer elli yıl boyunca hayatta kalırsan," dedi ve otobüsün durması için kordonu çekmek üzere uzanmadan önce tatlı, şefkatli bir dokunuşla onun çenesini okşarken güldü. "Hadi burada inelim."

Ayağa kalktı. Dizleri patladı ve dişlerinin arasından tısladı. "Otele mi dönüyoruz?" diye sordu.

"Hayır, aptal. Hastaneye." Parmaklarını onunkilere doladı. Yüzüğün sıcaklığı avucuna bastırdı ve kız ona hayatının geri kalanında tutunacağı bir güvenle, bir ihtiyaçla baktı. "O zaman seni eve götürüyorum... ait olduğun yere."

Sonsöz

Dönüp dolaşıp aynı yere gelmişlerdi.

Brianna, Lana'i Resort'un balayı süitinin açık penceresinde durdu ve Hawai kıyı şeridine baktı, ay ışığının altında kum bembeyazdı, su gece yarısı süeti gibi maviydi. Tropik havanın kokusu şarap gibiydi, hafif ve çiçeksi, sadece biraz tuz ve biraz da meyvemsi tatlılık içeriyordu. Gözlerini kapadı ve gülümseyerek içine çekti. Bir otelde geçirdiği bir gece çok şaşırtıcı şeylere yol açmıştı.

Ve şimdi, okyanus ötesindeki başka bir otelde, yeni kocasıyla ilk gecesini geçirecekti.

Çocuk yok. Rahatsızlık yok. Drama yok. Sadece o, Thomas ve teklif ettiği günden beri aralarında bir şeyler oluyordu.

Birlikte birkaç dakika geçirmeyi başarmışlardı. Golden Hand Casino'nun arka ofisindeki masasının üzerinde aceleyle birbirlerine sarılmışlardı. Duşta birbirlerine sarıldıklarında çığlık atmamak için elini ısıırıyordu, çocuklarının içeri girmek için çok kutsal olduğunu bildikleri tek yer. Yorganın altında birbirlerine sarılıyor ve Brianna bu *kadar yakınken* Katelyn'in başka bir kâbus görmemesi için dua ediyorlardı - gerçi Katelyn genellikle görürdü ve bu *kadar yakın olmak* asla yeterince yakın olmak demek değildi.

Çocuklarını seviyordu. Ama Thomas'ı da seviyordu ve şu anda onun kendisine yapabileceği şeyleri sevmek istiyordu.

Süitin kapısı açıldı ve iki ayaklı bir bavul yığını küfrederek ve sarsılarak içeri girdi. Thomas hırıltıyla bavulları yere bıraktı. "Yüce Tanrım, neden belboyun bahşişini vermeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü senin yarı boyundaydı ve egzersiz yapmak işine yarayabilirdi." "Yumuşadığımı mı söylüyorsun?"

"Bunu kendim öğrenmem gerekecek."

Pencereden uzaklaştı ve odanın karşısına geçti. Kolları onu sardı ve anında ıslanmasına neden olan bir şiddetle onu kabaca kendine doğru çekti. Hayır, adamın yumuşak bir yanı yoktu ve karnına bastıran sertlik ona düğün töreninden beri adamın tadına bakmadığını hatırlattı.

İçini çekti, sıcak ve memnun. "Biliyor musun, seninle tanışmadan hemen önce bunu düşünüyordum. Tek eksik buz gibi bir bira."

"Ne?"

"Hiçbir şey." Adam güldü ve bu ses kadının ayak parmakları kıvrılınca kadar gürlledi. "Sadece aptallık ediyorum. Bu benim mutlu olduğumu söyleme şeklim."

Dudağını ısırdı ve kendini dizginleyerek elmacık kemiğine dikkatlice dokunmak için uzandı. "Burnun daha iyi görünüyor."

Düğünden önce bantları ve bandajları çıkarmışlardı ama burnunda hâlâ hafif bir şişlik ve çarpıklık vardı. Bunun çok sevimli olduğunu düşünüyordu ama bunu ona asla söylemeyecekti.

Yüzünü buruşturdu. "Hâlâ yön duygumun kalıcı olarak yara aldığını düşünüyorum."

"Burnundaki demirle yönünü bulan bir güvercin değilsin."

"Hayır, şu anda ben bir köpeğim ve sen de kızgınlık dönemindesin." Elleri kadının sırtına doğru kaydı.

Sırtışı şeytani ve karanlıktı. "Bu seni benim-"

"Eğer bunu bitirirsen, seni balkonda uyutan kadın ben olurum."

"Böyle bir şey olmayacak... Bayan Jones."

Aşağı eğildi ve kolay bir güçle onu kollarının arasına aldı, güçlü kasları onu eritecek şekilde kıvrılıyordu. Kız ciyakladı ve ellerini onun boynunun arkasında kavuşturdu.

"Gelini eşikten geçirmeniz gerektiğini sanıyordum."

"Eşikten geçip yatağa... aynı fark. Ama istersen dışarı çıkıp seni tekrar içeri getirebilirim."

"Hayır," dedi. "Sadece öp beni."

Thomas'ın karanlık ve aç gülümsemesi, Thomas'ın ağzını açlık ve yoğunlukla ele geçirmeden önceki tek uyarıydı. Thomas'ı öpmek bir düğmeyi çevirmek gibiydi; içindeki bastırılmış tutku serbest kaldı, onu sıcak, muhtaç, vücudunu sıkı ve tüketen açlıkla titreyen vahşi bir çaresizlikle aşıldı. Thomas'ın dili dudaklarını okşuyor, her bir darbenin tüm vücudunda yankılanmasını sağlayan bir arzuyla ağzını okşuyordu, ta ki göğüsleri ağırlaşana ve meme uçları sundress'inin ince kumaşına değene kadar.

"Brianna," diye nefes nefese kaldı.

Onun üst dudağını ısırdı. "Beni sevdiğini söyle."

Onu yatağa yuvarladı. Uzun, sert vücudu onunkini kapladı. Karnını titreten sahiplenici bir yoğunlukla ona baktı. Nefesi sertleşti ve geniş, sert elini karnının üzerinde gezdirdi, parmak uçları göğsünün alt tarafını sıyrana kadar yavaşça yukarı doğru okşadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, sonra başını eğip meme ucunu ağzına aldı ve bezin üzerinden emdi. Kadın eğildi ve bir solukla parmaklarını adamın saçlarına geçirdi.

Dişleriyle nazikçe alay etti, dikkatlice çekiştirdi, alay etti ve sıyırdı, sonra avucuyla ıslanmış göğsünü kapladı ve acıdan hemen önce duran lezzetli bir güçle yoğurdu - kızın kıvranmasına ve eline doğru itmek için eğilmesine neden olan ateşli bir sertlik ve güç. Dokunduğu her yerde ateşten bir iz bırakarak onu diri diri yaktı.

Onu tatması gerekiyordu. Ağız boynundan aşağı indi ve hafif keten gömleğini geriye iterek omzunu ısırdı. Kalçaları onunkilere doğru yuvarlandı ve adam acı dolu bir inilti çıkarana kadar ona süründü. Bu tek ses onu ahlaksız hissettirdi. Vahşi. Güzel. Baştan çıkarıcı. Kadın

Utanç verici bir istekle bacaklarını açtı, kalçalarını adamın kalçalarına doladı ve adam ona doğru bastırdı.

"Oh Tanrım," diye nefesini tuttu ve adamın boğazını ısırđı. Aleti onunla alay ediyor, onu itiyordu.

İnleyene kadar külotunu ıslak, kaygan kıvrımlarına soktu. "Oh Tanrım, evet!"

Ağzı kulağını buldu. Aceleci nefesi onu kızdırdı; dişleri kulak memesini yakaladı ve çekiştirdi. "Seni seviyorum. Seni her şeyden çok seviyorum," diye fısıldadı.

"Konuşma," dedi, sonra adamın başparmağı bir fiske vurunca keskin bir nefes aldı. meme ucunu. "Sadece beni tekrar p."

Adam ona öyle şiddetli bir öpücükle karşılık verdi ki, kadının aklından tüm düşünceler uçup gitti. Onu böyle seviyordu. İçindeki vahşiliği görmesine izin vermesini, onu bir erkekten, vücudunu sürükleyici, duyusal okşamalarla ele geçiren ve onu titreyen bir zirveye doğru okşayan bu canavara dönüştüren ilkel ihtiyaı seviyordu. Ağzı onu damgaladı, bölgesini işaretleyen bir hayvan gibi boğazında zevkle yanan sıcak izler bırakacak kadar sert ısırđı. Elleri, vücudunu çok iyi tanıdığını söyleyen kibirli bir kesinlikle ona dokundu

-Ve onu nasıl çılgına çevireceğini çok iyi biliyordu.

Parmakları külotunu kenara itip içine girdiğinde, kadın ona yapıştı ve tırnaklarını sırtına geçirdi. Başparmağının pedi, parmaklarının her itişine ıldırıtcı bir karşı ritimle klitorisini daire içine aldı, neredeyse başı dönene, ciğerleri sıkılaşana ve çığlıklarından boğazı ağrıyana kadar çok az nefes aldı. Vücudu adamın etrafında sıkıştı ve kasıldı, parmaklarının nasırlı dokusu onu acı verici bir hassasiyetle okşadı. Kendini sıvı bir ateş gibi hissediyordu, kavruluyor ve eriyordu.

"Tanrım, Brianna," diye tısladı. Gözlerini puslu yarıklara kadar açtı; adam onu neredeyse saplantılı bir yoğunlukla izliyordu, dudakları ayrılmış, gözleri buğulanmıştı.

"Daha fazla," diye yalvardı ve kalçalarını adamın eline doğru salladı. "Lütfen, *daha fazla!*"

Ona daha fazlasını verdi. Kadın zevkten inleyip gevşeyinceye kadar parmaklarıyla üzerinde çalıştı. Kıyafetlerini yırttı, onu acımasız bir verimlilikle soydu. Adamın giysileri de kadınıninkilere katılarak yere düştü

ve adamın gergin, yontulmuş vücutu çıplak kaldı. Kadın ellerini onun üzerinde gezdirdi, her şeyi yeniden öğrendi.

dokunarak, geniş omzunun izini sürerek, parmaklarını göğsüne serpilmiş hafif saç tabakasında gezdirerek, karnından aşağıya doğru inen ince izi takip ederek.

Onun için hazırды, elini dolduruyordu ve kısık bir sesle dokunuşuna doğru sallandı. "Brianna," diye uyardı, sesi alçak ve tehlikeliydi. Bakışları onu yuttu. Ona baktığında, kendini var olmuş en güzel insan gibi hissediyordu. Yavaşça santim santim, vücudunu kendi vücuduyla kapladı, ağırlığı onu yatağa bastırdı. Göğsünün kabarıklığını öptü, parmaklarını uyluğunun iç kısmında gezdirdi ve bacakları titreyene kadar parmaklarını ıslaklığında gezdirdi.

Çılgınca bir ihtiyaç onu kasıp kavurdu. Birdenbire parmakları yetmemeye başladı ve yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkararak onu ters çevirdi. Ereksiyonu ona doğru bastırdı ve ateşli küçük bir inilti ile kendini ona doğru okşadı; horozu ona doğru okşadı, ıslaklığıyla kayganlaştı, kalınlığı uyluklarının arasında kayıyordu. Parmaklarını kalçalarına geçirdi, onu hareketsiz tuttu ve kendini onun açıklığına doğru iterek konumlandırdı.

"Hayır," dedi ve onun ellerini yakaladı. Onları omuzlarının iki yanındaki şilteye doğru itti ve üzerine eğildi. "Ben."

Dudaklarını yaladı, başını salladı, nefes nefese kaldı. "Pekâlâ."

Yine de kalçalarının küçük bir hareketi neredeyse onu çözüyordu ve ürperdi, ellerini sıkıca kavradı, parmaklarını sessiz bir mesajla birbirine bağladı. *Uslu dur*. Bir süre daha kendini ona sürttü, sonra dizlerini yatağa dayadı ve soluk soluğa bir çılgınlıkla onun üzerine çöktü. Adam onun içine süzüldü, derinlere daldı, santim santim almak için aşağıya doğru eğilirken kalçalarını daha da genişletmeye zorladı. Adamın hırıltılı sesi, içinde yükselen iniltilerin zayıf bir yankısıydı sadece. Kalçalarını salladı ve tatlı, sert sürtünme içinde cızırdarken neredeyse parçalanıyordu.

Onu tamamen içine aldığı anda, hareketsiz kaldı, soluk soluğa kaldı, vücutlarının birbirine bu kadar yakın bir şekilde birleştiği hissini tadını çıkardı, horozu onun derinliklerine gömüldü. Gözleri kapalıydı, dudakları ayrılmıştı, başı geriye savrulmuştu, nabızı

boğazının güçlü hatlarına doğru hızla hareket ediyordu. Uzun dakikalar sonra gözleri açıldı, koyu kahverengi erimiş ve yakıcı, aç ve vahşi. "Sev beni," diye homurdandı ve kadının tutuşuna karşı gerildi. "Sev beni, Brianna."

Kadın kalçalarını döndürdü ve adam onu karşılamak için ayağa kalktı. Tüm vücudu onun etrafında sıkılaştı ve aralarında kabaran ve yükselen ritmin canlı duygusallığıyla zafer kazanarak geri çekildi. Ellerini onunkilerden kurtardı ve avuçlarını karnında, göğüs kafesinde gezdirerek göğüslerini avuçladı. Başparmakları meme uçlarıyla oynadı ve kadın çılgılık attı, başını geriye attı ve sınırsız bir vazgeçişle ona bindi.

Kendini bırakmanın, böylesine vahşi ve sınırsız bir cinselliğin içine atmanın bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç bilmiyordu. Ta ki Thomas onu kollarına alıp bırakmayana kadar. Vücutları tekrar tekrar birbirine çarptı, ta ki ter boynunu yalayana ve göğüsleri onun sert dokunuşundan sızlayana kadar, karnının derinliklerinde ve kalçalarında bir ağırlık oluşana ve her itişte vücudunu istila eden sert baskı dayanılamayacak kadar fazla olana kadar. Adamın üzerine atladı, onu derinlere aldı, sonra arzu onu demir bir yumrukla kavrayıp içindeki son damlayı da sıkarken kör edici bir mutluluk ve zafer anında kendini kaybetti.

Adamın hamleleri çılgınca, çılgınca, aritmikti ve bir an sonra onun kendisini doldurduğunu, doruğa ulaştığını, içine boşaldığını hissetti. Kadın adamın göğsüne yığıldı; adamın kolları onu sarıp sarmalamıştı. Adamın ağır nefesi boynunu gıcıklıyordu ama o bunların hiçbirini dünyaya değişmezdi.

"Siktir," diye soluk soluğa kaldı ve kadın neredeyse sarhoş bir kıkırdamaya engel olamadı.

"Yemin kavanozu," dedi ve birlikte kahkahalara boğuldular.

İkisi de tekrar nefes alabildiğinde, onun alnını öptü ve saçlarını geriye doğru okşadı. "Sen iyi misin?"

"Elbette." Ona doğru sokuldu. "Neden olmayayım ki?"

Adam onun burnunu öptü ve yana doğru yuvarlanarak onu da kendisiyle birlikte sürükledi; vücutları birbirinden ayrılarak onu boş ama doygun bıraktı. "Biraz kendimden geçtim

Kontrol."

"Sen mi? Ben vahşi bir kadındım." "*Benim* vahşi kadınıam."

"Sadece senin için," diye nefes aldı, parmağı alt dudağında gezinirken. Adam onun parmak ucunu dudaklarının arasına aldı ve ısırıldı.

"Sen hazırsan ben de ikinci raunda hazırım."

"Thomas!" Güldü ve onu tokatladı. "Önce... Sana bir sürprizim var."

Kaşları kalktı. "Az önce bana verdiğinden daha mı iyi?"

"Çocuklardan düğün hediyesi. Balayına çıkana kadar açmayacağımıza dair bana söz verdirdiler." Kendini kollarının üzerinde yukarı itti ve onun burnunu öptü. "Bana bir saniye ver."

Yataktan yuvarlandı. Açık pencerelerden gelen gece havası onu okşadı. Çıplak vücudu onu ürpertiordu. Kısa bir süre önce olsa bir bornoz alır, bir hanımefendinin yapması gerektiği gibi örtünürdü. Şimdi buna gerek duymuyordu ve odanın içinde çıplak bir şekilde bavullarına doğru yürürken Thomas'ın bakışlarının onu açgözlülükle takip etmesi başını döndürüyordu.

Bavullardan birinin dibinde, giysilerinin altına sıkıştırılmış küçük bir paket vardı. Beceriksiz, çocuksu eller tarafından alelacele hediye paketi yapılmıştı ve yatağa geri tırmanırken paketi Thomas'a uzattı.

"Nedir bu?" Doğrulup hediye elinde evirip çevirdi, sonra da kaseti karıştırmaya başladı.

"Hiçbir fikrim yok. Çok ketumlardı. Zach bile kızardı. Aç şunu, aptal."

Thomas kâğıdı yırtıp attı. İçinde küçük bir plastik torba vardı, kırmızı renkteydi ve üzerine üç farklı el tarafından keçeli kalemle dekoratif desenler karalanmıştı. Hepsinin adı yazılıydı. *Cody. Katelyn. Zach.* Katelyn *K harfini* tersten yazmıştı. Thomas gülümsedi ve harflerin izini sürdü, sonra içine uzandı ve kâğıt mendile sarılı küçük, kare bir nesne çıkardı.

Kağıdı açtı. Nefesi kesildi. İçinde zarif gümüşle kazınmış bir *Aile* resmi çerçevesi vardı. İçine Brianna ve Thomas'ın Katelyn'in odasındaki çay partisinde çekilmiş bir fotoğrafı yerleştirilmişti. Yani onların kucaklarını çekmemişti. Onun yerine Thomas ve Brianna'nın gözleri kahkahalarla parlayarak gülümsedikleri mükemmel bir fotoğraf yakalamıştı. Ama daha da ötesi, çocuklar diğer fotoğraflardan kendi resimlerini kesip kenarlarına sıkıştırmışlardı, böylece hepsi bir aradaydı.

Bir aile. Onun ailesi. *Onların* ailesi.

Thomas gözlerini kırptırdı, gözleri şüpheli bir şekilde nemliydi. "Bunu yaptıklarına inanamıyorum."

"Yapabilirim," dedi. "Seni seviyorlar. Biz seni seviyoruz. *Ben* seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Boğazı zorlukla yutkundu. "Hepinizi."

Kollarını ona doladı ve alnından, burnundan, yanağından, boğazından ve son olarak dudaklarından öptü. Onu sıcaklıkla saran bir tutkuyla öptü. Umutla. Aşkla. Onu altına aldı ve göğüslerine doğru bir yol öptü.

"Seni seviyorum," dedi öpücükler arasında. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Nefes nefese kaldı ve kalçalarını adamın kalçalarına yasladı, vücutları buluşup yakın bir şekilde çiftleşene kadar onu kendine çekti. "Ve asla durma."

Bu gizli bakışın tadını Çıkarın

Çal Beni

Diane Alberts'in Take A Chance serisinin üçüncü romanı çok yakında!

Birinci Bölüm

Garrett Kelly gündüzleri rahat bir ortaokul matematik öğretmeni olabilir, ama geceleri bağıırıp çağıran ve takımı için savaşan bir basketbol koçuydu. Ve şu anda? Bağıırıyordu. Ve kafasının içinde? Fırtına gibi küfrediyordu. Yıldız oyuncusu Chris Worth, ortaokul spor salonunun orta sahasında donmuş bir şekilde duruyordu.

Orada ne haltlar dönüyordu? Chris Worth asla tıkanmazdı. Maç kazanma şansını asla kaçırmazdı. Ama orada öylece duruyordu. Hareket etmiyordu. "Topu sür, Chris!" Garrett sahaya doğru bağıırdı, tüm vücudu gergindi. Otuz saniye kala skor elli altıya gelmişti ve o hâlâ hareket etmiyordu. Garrett tribünlerden Kiersten'a baktı.

Worth, Chris'in teyzesi ve yasal vasisi ve o da omuz silkti. "Çekil!"

Chris sonunda harekete geçti, rakip takımın savunması arasında sanki hiç kıpırdamadan duruyorlarmış gibi dripling yaptı ve iki sayı daha kazandı. Kalabalık, hangi tarafı desteklediklerine bağılı olarak hem inleyerek hem de bağıırarak çılgına döndü.

"İşte böyle. Bu işi hallettiniz çocuklar," diye seslendi ensesini ovuşturarak. Şimdi tek yapmaları gereken önümüzdeki yirmi saniye içinde diğer takımın sayı yapmasını nasıl engelleyeceklerini bulmaktı ve böylece namağlup unvanlarını koruyacaklardı. Ya başarısız olurlarsa? Pazartesi günü hepsine çifte ev ödevi vermek zorunda kalabilirdi.

Yardımcı koçu ve en iyi arkadaşı arkasında volta atıyordu. Mike, "Bu çocuğun sayı yapmasına izin verirlerse kendimi kaybedeceğim," diye fısıldadı. Sonra sesini yükseltti ve "Kollar yukarı, savunma!" diye bağıırdı.

"Koroya vaaz veriyorsun."

Rakip takım sahaya doğru ilerlerken Garrett gerildi. Yukarıya bir dua gönderdi-Tanrı basketbolu seviyor olmalıydı... Ne de olsa o da bir insandı-Garrett ellerini sıkıca kavradı. Diğer takımın küçük oyun kurucusu iki oyuncunun arasından sıyrıldı ve Chris tarafından hazırlıksız yakalandı. Chris topu onun elinden kaptı ve sahanın aşağısına doğru dripling yaptı. Sinyal sesi duyulur duyulmaz topla buluştu ve şutunu attı.

Swoosh.

"Evet!" Garrett Mike'a beşlik çıkmak için döndü. "Ve seri devam ediyor."

"Tanrıya şükür." Mike sııttı.

Tüm çocukları şimdiye kadarki en düzensiz sıraya dizdiler, el sıkıştılar ve oyun sonrası moral konuşması için toplandılar. Konuşmaları bittikten sonra Mike ve Garrett, yemeklerini bekleyen akbabalar gibi bekleyen annelere doğru yöneldiler.

Mike alnını ovuşturarak, "Tanrım, Susan yine bana bakıyor," diye inledi. "Bana yardım et."

"Onunla yatmamalıydın, salak herif." Garrett gülümsedi söz konusu kadın kalabalığa yaklaşırken. "Ondan vebadan kaçır gibi kaçmanız için sizi uyarmıştım. Eski kocası ona karşı yasaklama emri çıkartmak zorunda kaldı. Eğer bu uyarı değilse, ne uyarıdır bilmiyorum. Kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

"Evet." Mike omuz silkti. "Ama çok ateşli."

Garrett gözlerini devirdi. Kalabalığı tarayarak kendisini kovalamayacak olan kadını aradı. Tabii ki kovalamasını dilediği tek kadın da oydu. Kiersten Worth iyi dilekte bulunanların arkasında durmuş, Chris'e el sallıyordu. Düz kumral saçları ipeksi bir pürüzsüzlüğe sahipti ve Garrett'ın parmakları, ellerini kalın saç tellerine gömme isteğiyle titredi.

Chris'in annesi Chris henüz bebekken bir trafik kazasında ölmüş olsa da, çocuk hiçbir zaman bir anneden yoksun kalmamıştı. Kiersten, o zamanlar daha çocuk denecek yaşta olmasına rağmen, kız kardeşinin rolünü hiç düşünmeden üstlenmişti.

tereddüt etti. Kiersten, Brianna kocasından yeni bir bebek sahibi olduğu için ablasının sorumluluğu üstlenmesine izin vermeyi bile reddetmişti. Bu, Garrett'ın onda hayranlık duyduğu pek çok şeyden sadece biriydi.

"Beni onun için terk etmeyi aklından bile geçirme," dedi Mike sıkılmış dişlerinin arasından, onun bakışlarının çizgisini takip ederek. "Hiç şansın yok ve bunu sen de biliyorsun. Ayrıca, Peter onu terk ettiği için hâlâ depresyonda. Lanet olası pislik."

"Anlaştık." Garrett omuz silkti. "Biz arkadaşız, hepsi bu."

Mike, "Evet, ama sadece seni sürekli aşağı çektiği için," diye seslendi. "Acımacak haldesin. Hayatına devam et ve onu rahat bırak. Artık lisede değilsin."

Mike elbette Garrett'ın gençlik yılları boyunca tutulmuş olduğu büyük aşktan söz ediyordu. Ama o bunu aşmıştı. İnsanlar gibi o da büyümüş ve hayatına devam etmişti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi uzaklaşmadan önce.

"Evet, biliyorum. O benim kız kardeşim," diye karşılık verdi Mike. "Ve sen de-" Mike sözünü yarıda kesti ve etraflarını saran çocuklara baktı. "Şaşırtıcı bir aptal."

Garrett arkadaşının hızlı iyileşmesi karşısında gözlerini devirdi, omzunun üzerinden bir parmağını diğerlerinden belirgin bir şekilde daha yukarı kaldırarak el salladı ve Kiersten'in yanına doğru yürüdü. Diğer tüm anneler hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçirdi ve Mike'a odaklandı. Zavallı enayinin hiç şansı yoktu ve bunun her saniyesini hak etmişti.

Garrett Kiersten'a yaklaştıkça kalbi kulaklarında daha hızlı çarpmaya başladı. İnanılmaz derecede seksi bir kadına doğru yürümek yerine, galibiyet şutu için sahada koşuyormuş gibi hissediyordu. Onun yaklaştığını görünce doğruldu, yanakları pembeleşmişti. Yeşil bakışları onunkilere kilitlendi ve tek kelime etmeden onu itti. "Koç Garrett, bu gece nasılsınız?"

Kadının sesi adamın üzerinde yankılandı ve adam onu kollarının arasına alma isteğiyle savaştı. Başını salladı ve ona sıırttı. "Kiersten, bana Garrett diyebilirsin."

"Burada olmaz," diye mırıldandı. Bakışları adamın omzunun üzerinden Chris'in muhtemelen yaklaştığı yere doğru kaydı. "Kimseye dedikodu yapacak bir şey vermek istemem."

Sertçe yutkundu ve genel playboy gülümsemesini takındı. Sonra parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bu gece hâlâ bir şeyler içmek için bir araya geliyor muyuz?"

"Evet," dedi çabucak. "Şimdi sessiz ol, yoksa Chris yanlış bir fikre kapılır." Yanlış fikir, aslında ondan arkadaşlıktan daha fazla salıyıcı ilgilendiği fikriydi. Garrett durumun böyle olmadığını çok iyi biliyordu. "Doğru." "Hey, kaç," dedi Chris. Teyzesinin yanına doğru yürüdü ve ona baktı.

Garrett on üç yaşındaki bir çocuk için fazla bilge gözlerle bakıyordu. "Ne var ne yok?"

Garrett boğazını temizledi. "Önemli bir şey değil. Sadece teyzene Pazartesi günü saat beşteki antrenman hakkında bilgi veriyorum."

"Oh, tamam." Chris beklentiyle Kiersten'a baktı. "Friendly's'e gitmeye hazır mısın?"

"Ben her zaman Friendly's'e gitmeye hazırım," diye cevap verdi. Spor çantasını omzuna attığında, bakışları kısa bir an için Garrett'inkilerle buluştu. "Güle güle, Kaç Garrett."

"Görüşürüz," diye mırıldandı.

Adam onun uzaklaşmasını izledi, kalçalarının salınımı onu kızdırıyordu. Son üç aydır, hafta sonları birkaç kadeh içki içmek için onun evinde bir araya geliyorlardı ama sevgili olarak değil. Sadece arkadaş olarak. Çok platonik arkadaşlar. Olabilecekleri ve olabilecekleri tek şey buydu. Oğlunun öğretmeni ve koçuydu. Okul böyle şeyleri hoş karşılamasa da diğer ebeveynler hoş karşılıyordu.

Chris'i başka bir çocuktan daha uzun süre oynattığı tek bir oyun yeterliydi ve kıyamet kopacaktı. Bu yüzden o sallanan kalçaların ellerinde nasıl hissettirdiğini görmek ne kadar hoşuna giderse gitsin... başını dik tutması gerekiyordu.

Ve elleri kendine.

Omuzlarını yuvarlayarak Mike'ın yanına geri döndü. Mike onun döndüğünü görünce ona pis bir bakış fırlattı. "Tam zamanında," diye mırıldandı nefesinin altında. "Kız kardeşimin üzerine salyalarını akıtmayı bitirdin mi?"

Garrett onu görmezden geldi. "Pekâlâ, millet. Dinleyin. Antrenman pazartesi saat beşte, okuldan sonra. Hepinizle o zaman görüşürüz. Koç Mike ve ben bazı maç sonu oyunlarının üzerinden geçeceğiz, o yüzden şimdi çıkıyoruz."

Kadınlar onu ve Mike'ı yalnız bırakarak dağıldılar. Mike ona kaşlarını çattı ve omzunu yumrukladı. "Bak, sik kafalı, onu kovalamayı bırak. Kız kardeşimi gayet iyi tanıyorum."

Garrett dişlerini birbirine geçirdi. Bu kadar şeffaf mıydı?

"Onun peşinde değilim." Garrett bunun kulağa ne kadar gerçek dışı geldiğini düşünerek irkildi.

Ama değildi. Onlar arkadaştı. Eğer bir ya da iki an Keşke daha fazlası olabilselerdi, o zaman öyle olsun. Hayat böyleydi. Bu, arzusuna göre hareket etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu kesinlikle imajı için hiç de iyi olmazdı - inşa etmek için çok çalıştığı imajı.

"Bana öyleymişsin gibi geldi," dedi Mike.

Garrett dişlerini sıktı. "O zaman yeterince yakından bakmıyordun. Ben onu aştım. Üniversiteden beri onu aştım. Hayatına devam etmesi gereken sensin, dostum."

"Yaptım." Mike Garrett'a öyle bir baktı ki, Garrett'ın ondan kuşkulandığı her halinden belliydi.

Garrett panoyu kaptı. "Ben de öyle."

"Güzel. Şimdi birkaç bira içmem ve baba sorunu olan ama bağlanma sorunu olmayan bir kadın bulmam gerekiyor." Mike ceketini ve panosunu topladı. "Var mısın?"

Garrett tereddüt etti. Mike'ın ona attığı onca fırçadan sonra itiraf etmek isteyeceği son şey Cuma gecesini Kiersten'larda geçirecek olmasıydı. "Hayır. Sanırım hastalanıyorum. Eve gidip biraz dinleneceğim."

"Son zamanlarda neredeyse her hafta sonu yaptığın gibi mi? Bacaklarını da tıraş edip duş mu alacaksın?" Mike tersledi. "Ne oluyor lan?"

"Evet, aynen öyle. Ben eve gidip duş alacağım. Görüşürüz. Sonra, göt herif," diye seslendi Garrett omzunun üzerinden. "Yarın kendi maçımız olduğunu unutma."

Mike seslendi, "Görüşürüz o zaman. Benim için güzel bir etek giy, olur mu?"

Garrett onu tersledi ve salondan dışarı çıktı. Dışarı çıkar çıkmaz soğuk hava yüzüne çarptı ve derin bir nefes aldı. Kahretsin, ama kışı seviyordu. Gökyüzünden küçük kar taneleri süzülüyordu ve Garrett etrafına yağın kusursuz beyaz karın güzelliğini takdir etmek için bir dakikasını ayırdı. Yere yapışmaması çok kötüydü. Vegas'ta hava bunun için yeterince soğuk değildi.

Ama kesinlikle güzel görünüyordu.

Ve sonra yağın karın hayata ne kadar benzediğini fark etti. İlk bakışta her şey harika görünüyordu ama birkaç dakika içinde geriye sadece sarı kar ve gri sokaklar kalıyordu. Hiçbir şey saf ve taze kalmıyordu, bu yüzden de karışıklıklardan kaçınıyordu.

Bunun nedeni gerçekten istediği tek kadının onu istememesi değildi. Hayır. İhtiyacı olan tek şey arada bir yatakta sıcak bir vücuttu ve o da hazırды. Kim olduğu ya da onu nerede bulduğu önemli değildi. Samimiyet abartılmış ve zorba bir şeydi.

Ne yazık ki, kendine bunu söyledikçe... buna daha az inanıyordu.

Yazar Hakkında

Diane Alberts her zaman canlı bir hayal gücüne sahip bir hayalperest olmuştur, ancak kalemini beyninin olduğu yere koyması ve yayınlanmış bir yazar olması 2011 yılına kadar gerçekleşmemiştir. İlk sözleşme teklifini aldığından beri yazmayı bırakmadı. Dağlarda yaşıyor olsa da, kristal berraklığında suyu olan sıcak, güneşli bir kumsalla çevrili olmayı gerçekten çok isterdi. Kuzeydoğu Pennsylvania'da dört çocuğu, bir kocası, bir kedisi ve bir Senegal papağanıyla birlikte yaşıyor. Yazmadığı nadir anlarda, genellikle bir örgü projesi üzerinde kamburlaşmış olarak bulunabilir.

Entangled Publishing, Swoon Romance ve Decadent Publishing ile çok sayıda yayınlanmış, çok satan bir yazardır. Bu tarih itibariyle Entangled Publishing ile dört kitabı, Swoon Romance ile bir kitabı ve Decadent Publishing ile beş eski kitabı bulunmaktadır. Entangled Publishing ile Şubat ayında yayınladığı ON ONE CONDITION, Barnes and Noble En Çok Satanlar Listesi'nde 18 numaraya, TRY ME ise Amazon'da 76 numaraya yükseldi. Swoon Romance romanı, CAPTIVATED BY YOU, Barnes and Noble en çok satanlar listesinde 31 numaraya ulaştı. Diane, L. Perkins Ajansı'ndan Louise Fury tarafından temsil edilmektedir.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

